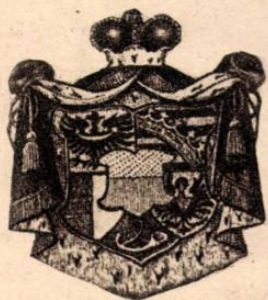

ția și în regiunea aceasta fluviul abia are lă-
ei provine din faptul că, odinioară el a avut
ingent de soldați: 58, se spune. Dar învingă-
lowa, plenipotențiarul lui Franz Joseph au
ace nici n'au pomenit de el. Și astfel — cel
ția Habsburgilor a avut drept consecință că
ducea această situație. Așa că, după sfârșitul
eze alipirea economică de Elveția.

s întru nimic suveranitatea sa politică și nici

meră a Deputaților, compusă din
un „Regierungs-chef”, șeful guver-
onsiliului și deține în același timp
ască dictator.

e bogat și posedând una dintre cele
acestui stat minuscul. Alături de el,

Stein

ÂIE UN

i, e așezat pe țărmul drept al Rinului, la
i arată bătrânul castel cocoșat pe o stâncă
ale statului: palatul guvernamental, cassa de
poșta deoarece ea joacă un rol considerabil:
rului.

iene? — întrebă un debitant cu zâmbetul

tales?

ă aeriană. Dar avem... timbre.

* * *

intele Consiliului? Așteptați, mă duc să

Suim două etaje. „Introducătorul meu” des-
chide o ușă (fără să bată) și vâără capul
în sala de audiențe.

— Poștiți, puteți intra...

Mă primește cel mai cordial și cel mai
puțin protocolar dintre bărbații de stat.

— Noi vrem să trăim în pace cu toți
vecinii noștri; vrem să rămânem liberi.

Diplomația, vămile și jurisdicțiunile
noastre supreme le-am încredințat Elve-
ției, care ne inspiră cea mai frățască
prietenie.

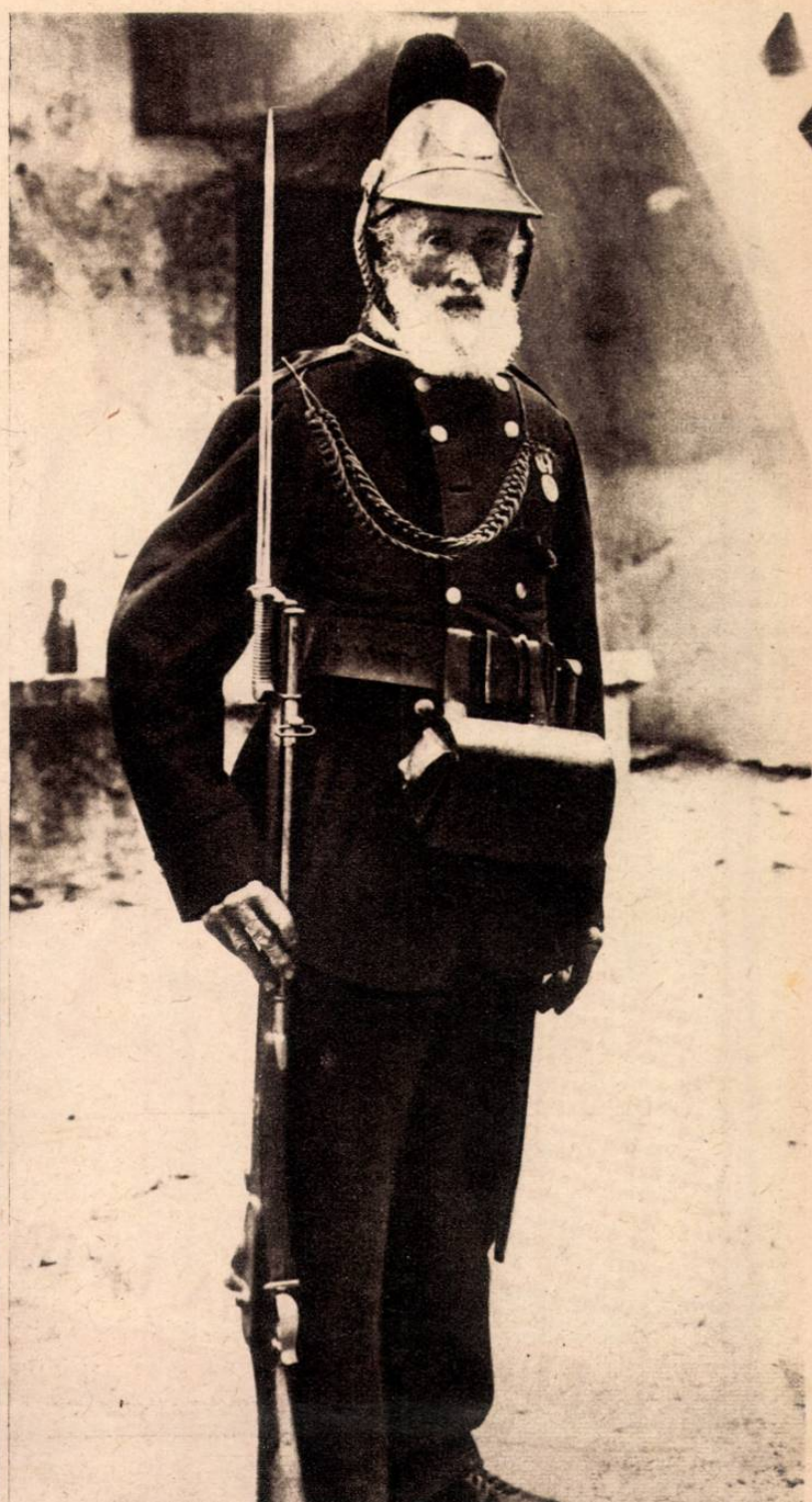
— Armata d-voastră...?

— Lichtenstein n'are armată.

Trei jandarmi sunt de-ajuns,
spre a menține ordinea pe
teritoriul său. Cât despre sol-
dați, are numai unu, ultimul
supraviețuitor al campaniei
dela Sadowa... (In paranteză,

Vedere în munții
Lichtensteinului.

Unicul soldat al principatului Lichtenstein este în vârstă
de 95 de ani.

adaug că acest „soldat” îmbracă, din când în când, uniforma numai ca să pozeze în fața
obiectivului fabricanților de cărți poștale).

— Finanțele d-voastră...?

Atinsesem un punct sensibil. Amabilul jurist de țară se gândește înainte de a-mi răspunde:

— Cerințele noastre fiscale sunt aproape neînsemnate: unu la sută impozit pe venit!...
Adăugați la aceasta încă doi la sută, drept taxe comunale. Cu trei la sută capi-
taलिști trăesc la noi, ca'n paradis.

De altminteri, în celelalte țări din Europa ei sunt impuși la taxe mult mai ridicate,
ceea ce face ca Lichtenstein să fie un centru de atracție, nu numai pentru turiști, ci
și pentru sediile sociale ale întreprinderilor industriale și financiare.

* * *

Fericită țară unde mecanismul guvernamental nu absoarbe mai mult decât 600.000 de franci
francezi pe an, dintre cari jumătate se cheltuiesc pentru școli. Căci instruirea e obiectul
principalei griji a statului. În Lichtenstein nu există analfabeți.

Fericită țară și pentru alte numeroase motive. Pentru farmecul pășunilor sale muntoase, pentru pito-
rescul livezilor și al satelor, pentru zăpezile cari fac paradisul sporturilor de iarnă. Fără să uităm
viile cu vinuri prețioase. Fericită țară, unde discuțiile politice nu există, unde toată lumea e
atașată unui regim, de altminteri admirabil de înțelept și blajin...

* * *

Acolo, principii — cari, în medie, trăesc până la 80 de ani — sunt destul de bogați spre a nu mai
avea nevoie de nicio listă civilă și, ceva mai mult, ei înșiși fac cadou statului, în fiecare an, câteva
sute de mii de franci pentru operele de binefacere...

* * *

Printul Domnitor?...

La ce-o fi cugetând, în satul lui feudal, acest monarh pe care supușii nu-l văd cu anii? La destinul
poporului amenințat azi mai mult decât oricând de expansiunea germană, sau la soarta tablourilor sale
rămase în Viena?

Ah! dac'ar putea vinde la New-York numai câteva din pânzele lui Leonardo da Vinci, Rembrandt și
Brueghel, fără îndoială că printul și soția sa și-ar asigura o bătrânețe fericită și, fără să se resimtă câtuși
de puțin, ar putea încă să îmbrace din cap până 'n picioare și să hrănească pe toți locuitorii principatului!

O NOUĂ ȘCOALĂ ȘI O NOUĂ CLASĂ

Long Beach, California. — Localul de clasă pentru aceste pescărițe nostime, este fărâmul mării. Elevele sunt frumoasele sirene de pe plajă, iar profesorul este Harvey Wood. Sportivele sunt, de la stânga la dreapta: Bernice Gibson, Barbara Andrews și Louise Schultz.

↓ STARURI DE CINEMA, LA UN BANCHET

Reporterul nostru fotograf a prins un instantaneu al dragălașei Janet Gaynor și al lui Tyrone Power, la banchetul anual al Academiei cinematografice, de artă și știință, care a avut loc, recent, la Los Angeles, California.

O NOUĂ SENZAȚIE LA HOLLYWOOD

Sigrid Gurie, o frumoasă și tânără americană, a ajuns celebră, în cetatea filmului, pe o cale cu totul neobicinuită. Ea s'a dus în Norvegia, unde a jucat vreo câteva roluri secundare pe scenele teatrelor. Având această „platformă”, s'a întors în America, la Hollywood, unde a știut, cu dibăcie, să-și facă faimă de „o urmasă a Gretei Garbo”. Sam Goldwyn, personal, i-a oferit atunci un contract pe termen lung. În cele din urmă însă, s'a descoperit escrocheria, în momentul când Sigrid Gurie a divorțat de un tânăr englez și când s'a aflat că este căsătorită. Miss Sigrid Gurie este foarte mândră de metoda ei, cu care a reușit să deschidă porțile Hollywood-ului. În fotografia noastră, „falsa Greta Garbo a Norvegiei”, Miss Sigrid Gurie, pe plajă din Hollywood.

Surorile Regelui Zogu al Albaniei au sosit la Londra

Surorile Regelui Zogu al Albaniei, principesele Maxhide, Myzejen și Ruzhije, înapoindu-se din călătoria lor din America, s'au oprit la Londra. În fotografia noastră (de la stânga la dreapta): Principesele Myzejen, Ruzhije și Maxhide, în gara londoneză Waterloo.

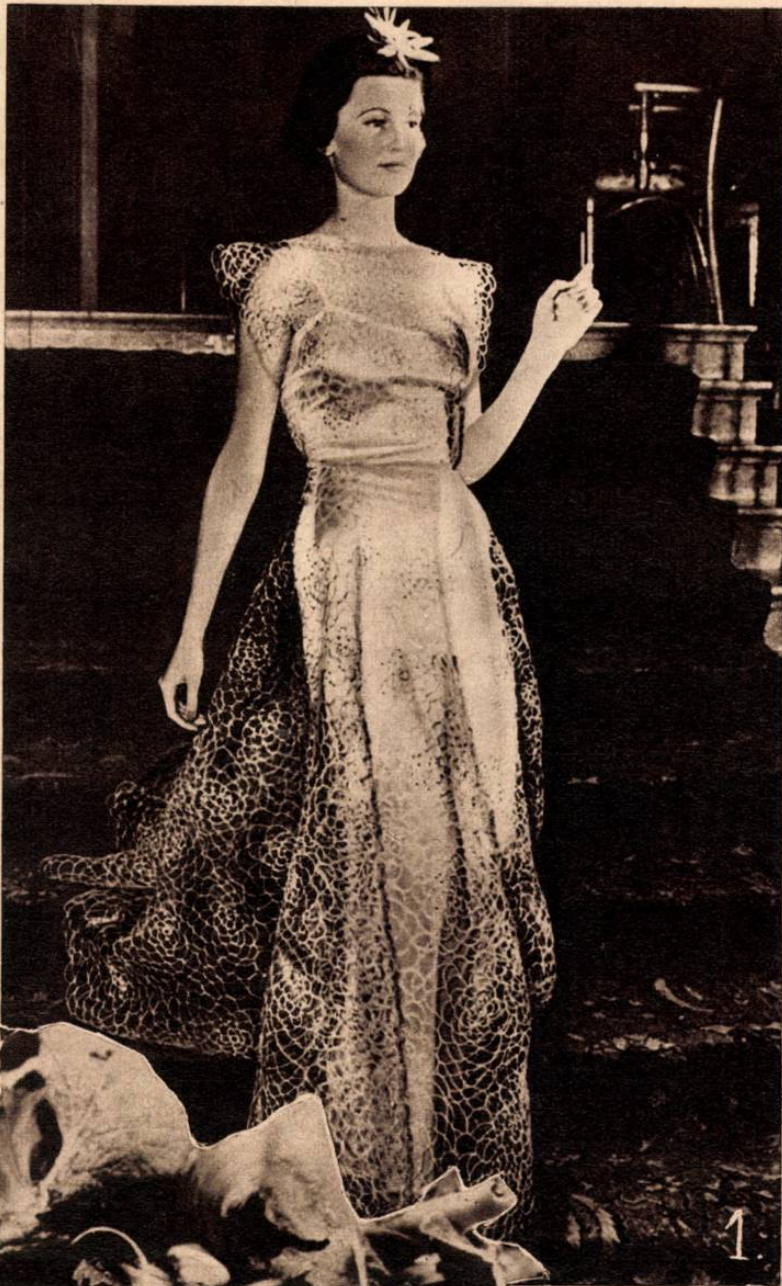

O NOUȚATE: ROCHIA DE PLASĂ!

1. Ultima creație a modei new-yorkeze, este o rochie confecționată dintr'o țesătură de plasă, împletită din păr de cal și mărgelile de sticlă. Garnitura o constituie o floare aurie în păr și unghiile vopsite cu lac auriu.

MODELE DE PRIMĂVARĂ !

2. Ultima creație de primăvară a modei new-yorkeze. Marile favorite ale acestui sezon sunt jachetele, cari contrastează cu jupa. În fotografia noastră, fusta e cafenie, iar jacheta în carouri, are pe lângă mult cafeniu, dungi verzi și galbene. Incheetorile sunt niște imense copci bronzate, în auriu. Pălăria de paie, chic, e galbenă, având ca garnitură două aripi verzi. Mănușile și poșeta au culoarea naturală a paiului.

NOUȚATEA CEA MARE: COAFURA CU LEGUME!

3. La congresul coaforilor americani a fost prezentată o coafură, în care s'au împletit cepe, fasole, ridichi și morcovi. Fotografia noastră înfățișează coafura cu legume, prezentată la congresul coaforilor din New-York.

NU VĂ SPERIAȚI, NU E VORBA DE O NOUĂ GARNITURĂ DE PĂLĂRIE !

4. Fotografia noastră înfățișează o pălărie, premiată la o expoziție internațională de flori, deschisă recent la New-York. E vorba de o imensă pălărie mexicană, în care au fost plantate diferite soiuri de cactuși.

S U F L E T E P E M A R E

VIATA APRIGA

A

MARINARILOR

E cruntă, plină de riscuri viața marinarilor. Pentru munca lor, de cele mai multe ori infam remunerată, ei înfruntă riscul care le amenință viața și se iau la trântă cu furtunile și cu valurile.

Iată cum descrie un gazetar francez peripețiile și existența marinarilor pe apă, cu care a petrecut un timp:

Doisprezece oameni așteptau, înainte de-a se crăpa de zi, la Royan în port, să se ridice ancora. Șeful de post, căpitanul Colin, cu părul zburlit, cu ochii strălucitori, m'a primit puțin cam ursuz, politeța excesivă nefiind un apanagiu al oamenilor mării. A început să-mi vorbească sec, rezemat cu spatele de un perete, pe care era prinsă o hartă submarină în culori, o hartă evocând o epopee sau o legendă.

Vevedere într'un port de pescari.

Farul și oamenii care trăesc în jurul lui.

— Dacă vă încumetați, o să aveți prilejul să vedeți ce grea este viața marinarilor. O să vă dați seama ce înseamnă să fii matelot, mai ales cum sunt oamenii mei, toți bătrâni lupi de mare.

Am plecat. Spre a ajunge în larg, din Bordeaux, vaporul trebuie să fie condus de trei piloți. Și asta numai pe distanța de o sută de kilometri. Odată parcursi, ajungem în larg, în estuar. Estuarul nu este ceea ce se crede. El este o vastă deltă submarină, care se întinde pe o distanță de câteva mii de kilometri, în mare, ca un evantai cu stânci, cu prăpăstii, cu munți submarini, în care se lovește hula venită dela cinci mii kilometri depărtare.

Un joc complicat de faruri luminează tot acest întins. Faruri toate cu nume ciudate. Palmyre, Coubre, Cordouan (Cordouan este cel mai mare, păzit de doi gardieni, cari fac de serviciu câte patruzeci și cinci de zile, fără să-ți vorbească, decât cu semnalele lor, verde sau roșu, anunțând dacă e pericol sau siguranță). Intre stânci sunt drumurile pe unde trec vapoarele. Unul din ele a fost dragat. Pe o asemenea dragă m'am imbarcat, ca să văd viața marinarilor. Unul din drumurile cele mai importante este marea cale de vest, care a fost dregată de Pierre Lefort. Pierre Lefort este un monstru modern, o dragă care suge și a cărei ventuză articulată aspiră fundul mării, în timp ce vaporul, lung de 107 metri se balansează pe valuri. Pierre Lefort aspiră 22 mii metri cubi, în 26 de ore. Pietre, stânci, totul e smuls, până la blocuri cu un diametru de 65 de centimetri. Astfel a fost săpat un canal în mare, adânc de zece metri și larg de o mie. Canalul este mărginit de balize: roșii într-o parte, verzi în cealaltă și merge spre vest, astfel ca marea să intre direct în el. La zece mii în mare, înaintea canalului este „locul de aterisaj”.

Aici piloții mării vin să caute vapoare. Ei trebuie să cunoască marea, metru cu metru: să simtă, noaptea, adâncimea apei și drumul, după curent, flux sau reflux, mai aproape sau mai departe de locul de aterisaj, de unde încep stâncile.

Peste puțin timp, acest post nu va mai exista. Un radiofar va conduce vapoarele dela Palmyre, din larg, spre canal. Un altul dela Saint-Estephe, le conduce până la Pauillac.

Astăzi, există marea și cei patruzeci de piloți, cari fac acest serviciu. Două vapoare fac serviciul în afară: Gamas și Kordonis.

Eu eram imbarcat pe Kordonis. Eram patru pe bord. Marea a început să ne frământa. Lupta începea. Acea luptă neîncetată, în care fiecare atac al mării trebuie să primească un răspuns imediat al omului. Totul a devenit cenușiu, trist, sever. Însăși bolta cerului părea că se lăsase peste capetele noastre. Alte două vapoare, plecate în același timp cu noi, înaintau în larg, gră-

bindu-se spre obiectivul lor. Am rămas singuri.

— A doua zi....

Din prima zi nu-mi amintesc. Am rămas blocat în colțul meu, convins că, corpul omului nu e decât o pungă, care conține lichid, un lichid care clocotește, care ți se urcă la gură și care iar ți cade în cavitatea stomacului, pe măsură ce valul se ridică și se lasă. Și toate acestea însoțite de loviturile înăbușite de înjurăturile și țipetele marinarilor și de umbrele lor, care urcă și coboară scara de fier.

Abia după asta am început să-mi dau seama că Kordonis dansa pe valuri. Kordonis e un vapor bine construit, cu o gaură la pupă, pentru echipaj și cu postul piloților, în fundul lui. La mijloc, paserela și postul de radio. În spate bucătăria. Sigur de sine, saltă pe valuri, mânuiește de matelotii dibaci. Pentru Rosso, dacă valul nu-l proiectează la cel puțin opt metri, nu-i nimic. E un om călit, care nu se sperie de trânta cu valurile, pe care o ține de vreo patruzeci de ani, cu seninătate. E pe bord. Privește vasul și numără valurile, care vin să-l ia, ca în coarne. Pe ziua de astăzi n'avem nimic de făcut. Postul de radio n'a recepționat niciun strigăt de ajutor. A doua zi însă, a fost tocmai dimpotrivă. De prețutideni se auziau semnale. Radiofonistul, îmbrăcat cu un sweater negru, e așezat pe o scândură, în fața unui post de radio vechiu. Vasul Baron Guilmore întreabă dacă trecerea este posibilă.

— Semnal: „Apropiați-vă, formăm convoiu și vă dăm un pilot, să vă conducă în interiorul canalului”.

Colbert a fost primul care a înțeles necesitatea acestor călăuze, pe coastele franceze, pentru că Napoleon s'a vie cu un regulament, în 1806. De atunci fiecare port posedă piloții săi, cari pleacă să ia în primire vapoarele. Până atunci, veniau din Hamburg și din Dunkerque pilotinele, niște corăbii cu pânze de treizeci de tone și 16 metri lungime. Astăzi sunt 32 de vase la Royan.

În nopțile cu lună, Rosso își poate da seama, numai pe jumătate, de riscurile meseriei lui. El poate vedea cum se apropie vaporul, cum joacă focurile, în noapte. Marinarii, prinși de paserile, stau la pândă. E cel mai periculos, când trebuie să primești vaporul până la o distanță de trei metri și să manevrezi astfel ca nu cumva să te lovești de vreo stâncă.

Dar iată un vapor! Se apropie. Mai sunt două secunde. „Treci!” urlă o voce. Barca e desfăcută din frânghii și lansată în mare. Un marinar agil, ca o maimuță, a luat loc într'însa, punând mâna pe vâsle. Un clipocit și totul a dispărut în întuneric. Privim crispați. Un reflex. Am crezut că-l vedem pe creasta unui val. Dar se apropie vaporul, care a trecut în cercul de lumină, de jos, la capătul bordului. Un val însă îl proiectează aproape douăzeci de metri și simțim cum marinarul din barcă luptă încordat. Impresionant să vezi cum acești ma-

rinari înfruntă monstrul marin și-l înfrâng, până la urmă. Dar nu totdeauna. Adesea survin și accidente.

Ziua patra. Vasul este mereu hărțuit de valuri. Furtuna continuă. Ca să poți mânca, trebuie să strângi castronul în brațe. Trebuie să rămânem la post, pentru a conduce atâtea vapoare de toate naționalitățile, de toate felurile, cari ne-au semnalat.

Il privesc pe Rosso, care așteaptă ca o statuie de piatră, privind întinsul frământat al apelor și gata oricând la datorie. De departe se zăresc focuri, care se apropie și dansează, în noapte. Se aude un strigăt: „Treci!”.

Ziua șasea. Aceeași încordare, același devotament al celor 12 oameni, cu mușchii strânși și conștiințe de îndatoririle ce le au, până când se va instala radio-farul.

Aveți Palpitații?

Poate că digestia Dv. e cauza

Vi se întâmplă să aveți un junghiu la inimă însoțit poate și de palpitații? Vă lipsește respirația și vă simțiți indispuș fără cauze aparente?

Este mai mult decât probabil că nu inima este cauza, ci un exces de aciditate stomacală care produce aceste turburări. Acest exces dăunător de aciditate face să fermenteze alimentele și produce gaze cari apasă inima.

O mică doză de Magnesia Bisurata va face să dispară aceste indispoziții în trei minute.

Magnesia Bisurata neutralizează excesul de aciditate și suprimă acrellile, apăsările, răgălele și toate indispozițiile digestive. Cereți chiar astăzi de la farmacistul Dv. un flacon de Magnesia Bisurata

DIGESTIE ASIGURATĂ
MAGNESIA
BISURATĂ

De vânzare în toate farmaciile și drogueriele. Lei 75 flaconul mic sau în format mare economic, lei 110.

TINEȚI
MINTE!
La răceli
TABLETELE

Togal

Remediu sigur la:
Reumatism Gripă
Gută Nevralgii
Sciatică Răceală
Dureri de cap

IN AMBALAJE DE 42, 14 ȘI 3 TABLETE

Sosirea primăverii

Această sosire magică îmbracă ramurile cu flori, parfumează zefirul și transformă câmpiile într-o simfonie de culori.

Când natura se reînoește, intrați și Dv. în ritmul primăverii, căpătând un farmec nou.

Minunatele produse Lady vă vor ajuta să intrați în atmosfera primăverii.

Lady

MON ATOUT • JOCKEY CLUB
CHAT NOIR • JAZZ

CITIȚI ÎN FIECARE SĂPTĂMÂNĂ
„MEDICUL NOSTRU”
Cea mai bună și mai frumos ilustrată revistă de specialitate.

CITIȚI
ADEVERUL LITERAR ȘI ARTISTIC
cea mai răspândită revistă literară.

Un sinucigaș la VIENA

DE JEROME ȘI JEAN THARAUD

AM aflat, cu mare părere de rău, de sinuciderea unui om, de care am avut ocazia să mă apropiez, la Viena, cu câteva luni mai înainte de asasinarea cancelarului Dollfuss. Era un personaj unic acest doctor Kuhnwald. Un evreu, care atâta vreme cât Monsegnorul Seippel a stat la putere, a fost consilierul său intim, eminența sa cenușie și prietenul său, și pe care cancelarul Dollfuss venia adesea să-l consulte. Eram curios să-l cunosc și când am ajuns la Viena, chiar în epoca în care cancelarul Dollfuss dădea cea mai mare luptă împotriva social-democraților (ah, cât de depărtate par aceste vremuri!) prima mea vizită am făcut-o la el.

Un fel de valet-secretar, care avea în el ceva din politețea ecleziastică, m'a introdus, într-o bună dimineață, într-o încăpere vastă, în care nu exista altceva decât o masă lungă, într-un colț întunecat. De o parte a acestei mese ședea un bărbat, care nu s'a ridicat, în momentul în care am intrat și aceasta fiindcă de ani de zile doctorul avea paralizate ambele picioare.

Fața sa era palidă, aproape lividă. O barbă lungă și rară, de rabin, îi încadra obraji. Ceeace făcea să reiasă și mai mult aspectul palid și aproape fantomatic al acestei apariții, era sutana de postav negru, care-l învăluia dela cap la picioare. Spre marea mea surprindere, evreul acesta, care a jucat un rol atât de important, în statul austriac, mi-a explicat, vreme îndelungată, de ce nu trebuie un evreu să interviev, în mod direct, în guvernarea țării unde trăiește, ci să se mărginească să dea sfaturi, care puteau fi utile, după împrejurări.

— Noi evreii — mi-a spus el — putem judeca din punctul de vedere al rațiunii pure, sau al propriilor interese, valoarea politice care se face în jurul nostru, dar nu putem s'o judecăm, fiind în mijlocul ei: ne lipsesc instincte și suplimente pentru acest lucru.

În cursul convorbirii mi-a povestit următoarea întâmplare: — Bunicul meu, părăsise, de tânăr, micul său sat din Carpați, pentru a face avere la Viena. Avea inteligență, sensibilitate și tot ceea ce este necesar, spre a fi pe placul vienezilor. Oamenii aceștia i-au acordat o mare favoare. A fost numit cetățean al Vienei. Era o onoare, care se acorda foarte rar coreligionarilor mei. În felul acesta, bunicul meu a sfârșit prin a uita cu totul că venea din Ghetto: mănșel! Uita atât de puțin acest lucru, încât ambiția sa cea mai înverșunată, era să facă pe ceilalți să-l uite.

Într-o zi, a venit să ne viziteze, în micul oraș, pe jumătate creștin, pe jumătate evreesc, unde locuim împreună cu părinții mei și de unde plecase el însuși, pe vremuri. Il admiram mult. Deși eram încă foarte tânăr (aveam 15 sau 16 ani), mă plictisise oarecum cu mania, pe care o avea, de a ne aminti, la orice prilej, că era cetățean al Vienei. Părea că ne reneagă, pe tatăl, pe mama mea și pe mine și tot restul familiei, situându-ne într'un univers inferior, din care nenorociții de noi nu aveam să evadăm niciodată.

Odată, plimbându-mă cu el, întâmplarea a făcut

Fostul cancelar Ignaz Seipel.

Fostul cancelar Dollfuss.

să întâlnim o procesiune și când statua Sfintei Fecioare, purtată pe brațe, a defilat prin fața noastră, am văzut în jurul buzelor bunicului meu, un surâs imperceptibil.

Lucrurile acestea se întâmplau în ziua postului Iom Kipur, marea noastră sărbătoare, dupăcum o știți probabil. Un vechi și bizar rit vrea ca, în decursul acestei serbări, să rotești, deasupra capului, în fața unei lumânări aprinse, un cocoș, cu picioarele legate, spunând o rugăciune, prin care te lepezi de păcatele comise în cursul anului, aruncându-le asupra bieteii păsări. În timp ce într-o cameră unul dintre unchi mei rotia pasărea, am ridicat privirile la bunicul meu și l-am vă-

zut surâzând și de data aceasta imperceptibil, dar cu un surâs cu totul altul decât c'o zi înainte.

Astfel, când faimoasa poveste cu cetățenia a revenit încă o dată, în timpul conversației, nu m'am putut împiedeca să-i spun:

— Bunicule, te lauzi totdeauna că ești un cetățean al Vienei. Dar te-am privit zilele trecute, când a trecut procesiunea prin fața noastră și atunci când unchiul Salme a rotit cocoșul. În amândouă rândurile ai surâs, dar nu în același fel. Și atâta vreme cât nu vei surâde în același fel, când va trece Sfânta Fecioară și când va fi rotit cocoșul, nu vei fi un adevărat cetățean al Vienei.

Sărmanul domn Kuhnwald! Ducându-se cu atâta curaj, dupăcum a făcut-o, în vecinicie, alături de prietenii săi, Monsegnorul Seippel și cancelarul Dollfuss, a dovedit că el a fost într'adevăr cetățean al Vienei.

Pentru combaterea Reumatismului

luați în fiecare dimineață „mici doze zilnice” de

SĂRURI KRUSCHEN

Kruschen conține toate sărurile necesare organismului Dv. pentru o bună stare generală. Kruschen acționează pe cale naturală și asigură astfel eliminarea acelor toxine care sunt principala cauză a obesiității. Milioanele de oameni din toate colțurile lumii iau aceste săruri. Urmați exemplul lor și luați și Dv. în fiecare dimineață. Kruschen și vă veți simți mai bine ca oricând. Flaconul mare 95 lei — cel mic 60 lei.

Citiți:

„MAGAZINUL”

revista publicului select

Da! Noi predicăm

<p>EMILIE</p> <p>DESIGURI PIELEA NOASTRĂ ERA FOARTE FRAGILĂ CÂND NE-AM NĂSCUT!</p> <p>...Veți înțelege mai ușor, când veți afla că micuțele Dionne s'au născut în aceeași zi și cu două luni înainte de termen.</p>	<p>ANNETTE</p> <p>...AȘA CĂ, PENTRU A O APĂRA, NE TREBUIA UN SĂPUN CĂT SE POATE DE FIN!</p> <p>...Când mai eram mici „cât pumnul” — născute fiind înainte de termen — singur uleiul d'olive a fost găsit apt pentru îngrijirile corporale.</p>	<p>CECILE</p> <p>EU ASCULT DE DOCTORUL DAFOE, CARE ESTE FOARTE DRĂGUȚ CU NOI ȘI NE SPUNE: NUMAI PALMOLIVE!</p> <p>Și când veni timpul să se întrebuijeze săpun, Dr. Dafoe a prescris un singur săpun: Palmolive, din cauza abundenței în ulei d'olive.</p>
--	---	---

Am 5000 mtr SUB OCEAN

MISTERELE vieții submarine au atras, din totdeauna, pe oameni.

— Din parte-mi — ne declară profesorul Piccard — trebuie să recunosc că această problemă mă preocupă de 30 ani de zile. La început, se cerceta fundul mărilor, cu ajutorul unor rețele, legate de niște cabluri lungi, trăgându-se la suprafața apei mostre ale unei faune bizare. Dar cea mai mare parte dintre peștii aduși la suprafață, erau distruși, sfâșiati. Cei mai interesanți dintre ei, peștii luminoși, cari trăiesc în regiunile adânci ale oceanului, unde nu pătrund niciodată razele solare, explodau pur și simplu. Cea mai mare parte dintre pești erau așadar distruși, în momentul în care zoologul se pregătea să-i cerceteze. Pe de altă parte rețeaua, mișcându-se neconținut, pe fundul oceanului, numeroși pești, temători, nu îndrăzneau să se apropie. Uneori se rupea cablul, ceea ce aducea după sine și pierderea rețelei. De bună seamă că cel mai bun mijloc, pentru explorarea faunei și florei submarine, este acela de-a coborî în regiunile întunecate, unde se desvoltă o viață bizară și necunoscută. E oare posibil acest lucru? Da. Am ajuns astfel ca, acum mulți ani de zile, să concep construirea unei cabine, propice unor asemenea explorări. Dar nu eram zoolog. Preocupat de științele fizice, am fost atras de razele cosmice, iar cabina pe care o destinam, la început, explorărilor submarine, a devenit, în urma unor numeroase transformări, nacela stratosferică.

EXPERIENȚELE PROFESORULUI BEEBE

— Ce credeți, domnule profesor, despre experiențele d-lui Beebe?

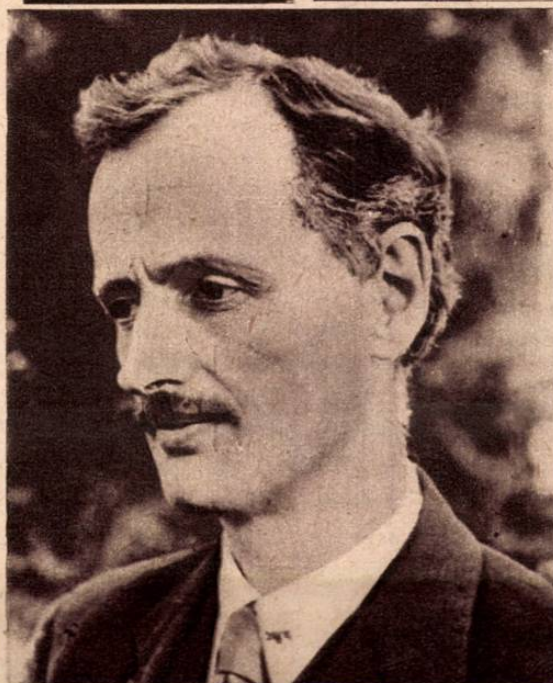
— Sunt foarte interesante. Domnul Beebe este un precursor, unul dintre pionierii cercetării fundurilor mării, cu ajutorul sferelor închise hermetic. Am avut ocazia să fac cunoștință cu el, prin 1933, în America, și am cercetat batisfera sa. Dar cel mai grav inconvenient al sistemului adoptat de dl. Beebe, stă în faptul că batisfera sa — cabină masivă și foarte grea — este suspendată de un cablu, legat de un vapor. Batisfera trebuie, așadar, să suporte toate inconvenientele, decurgând din această servitute, inconveniente extrem de numeroase. Tangajul vaporului și mișcarea valurilor produc o vibrație de-a lungul cablului, iar sfera resimte „biciuri” extrem de desagrabile. Mișcarea provocată în jurul cabinei, pune în gardă viețile. Dar pericolul cel mai mare, este acela care ar rezulta din ruperea cablului, căci sfera, eliberată în acest fel, n’ar putea să revie la suprafață, prin propriile-i mijloace.

Se înțelege ușor care ar fi soarta observatorului sau exploratorilor închiși în această închisoare, depe fundul mărilor. Profesorul Beebe a coborât, în August 1934, la adâncimea de 900 metri. S’a atins oare, în acel moment, limita, când se produce ruptura? E foarte greu de răspuns. În orice caz, n’ar fi deloc prudent, să se treacă de această adâncime, într’o sferă captivă.

PRINCIPIUL BALONULUI LIBER

Domnul Beebe a fost primul care a putut admira

Profesorul Piccard intenționează să coboare la această adâncime. Misterele adâncurilor mărilor

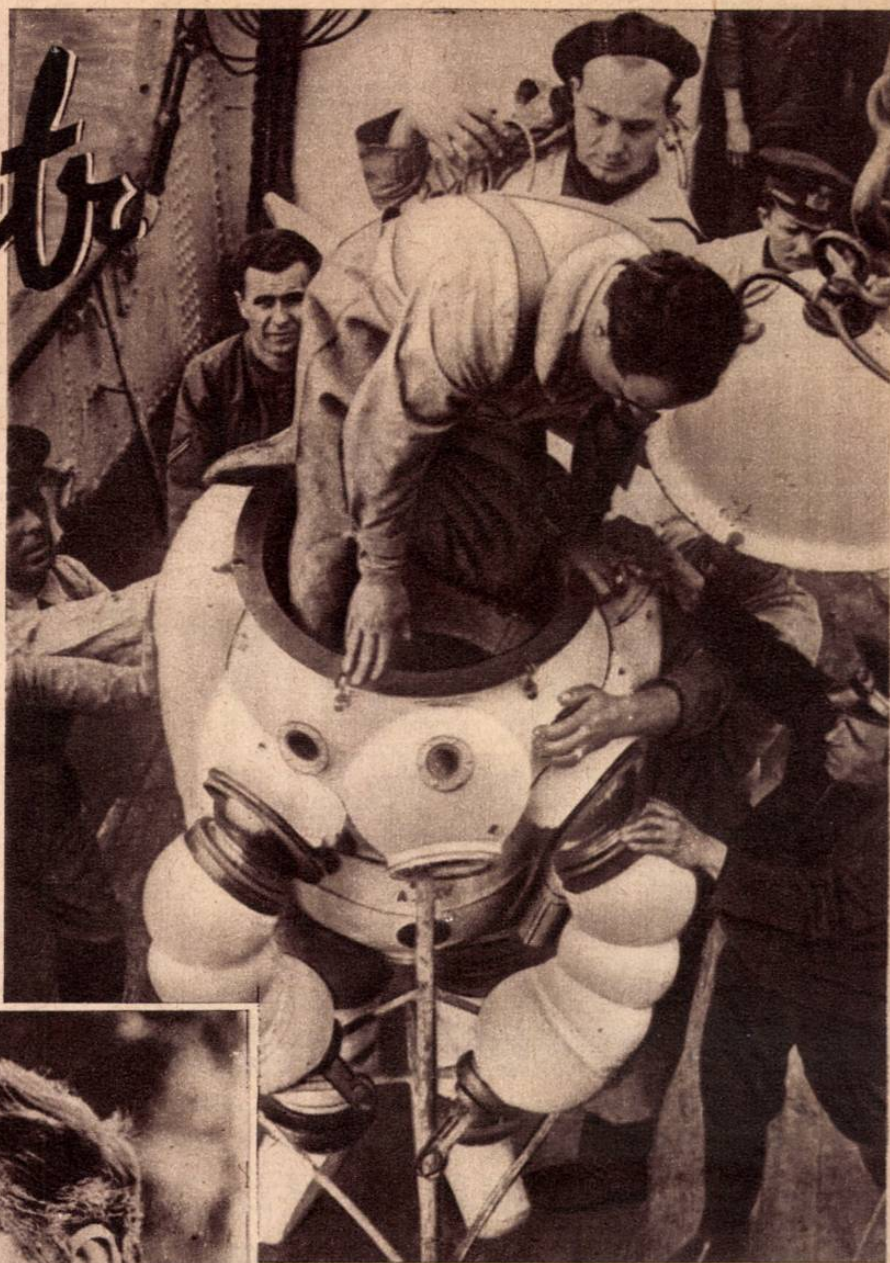
Prof. Piccard.

independență de vas. Pentru ca balonul să poată sta pe sol, trebuie să fie echilibrat. În acest scop, se utilizează „guideropul”. Batisfera va fi înzestrată cu un cablu, care se va țări pe fund, pentru a i se asigura stabilitatea.

CABINA PLUTITOARE

— Cum concepeți această sferă?

— Tehnica a făcut asemenea progrese, încât este posibil să se calculeze exact grosimea care va trebui s’o aibă cabina, pentru a putea pluti, cu toată încărcătura sa interioară. Mijloacele există, grație aliajelor metalelor ușoare, de a se construi o sferă mai ușoară ca apa și capabilă

Inginerul italian Galeazzi, a construit un costum de scafandru, cu care va încerca să ajungă la cea mai mare adâncime, din câte s’au înregistrat până acum.

evoluările animalelor bizare, care trăiesc la aproape un kilometru sub suprafața mării. Din descrierile sale, se vede foarte bine că o lume nouă ne este revelată. Ce minuni ne așteaptă însă la adâncimi de 5 până la 6 kilometri? Trebuie să cercetăm chiar fundul oceanului, acolo unde zac cadavrele întregii faune marine. Ce surprize ne rezervă aceste cimitire submarine?

Deoarece nu este posibil să se atingă fundul oceanelor, într’o cabină captivă, am revenit la proiectul meu, de acum 30 de ani: coborîrea în sferă liberă, poartă sta pe sol, trebuie să fie echilibrat. În acest

FRUMUSETEA prin EXEMPLE

YVONNE

EU ZIC UNA: DEOARECE PALMOLIVE ESTE ATÂT DE BUN PENTRU NOI, CU SIGURANȚĂ CĂ VA FI MINUNAT ȘI PENTRU TENUL DV. I

MARIE

ȘI EU GĂSESC CĂ SURORILE MELE ÎȘI DAU PEA MULȚĂ OSTENEALĂ PENTRU A VĂ EXPLICA UN LUCRU CARE SE VEDE CU OCHII: NE GĂSIȚI FRUMUOSE, EI BINE, FACEȚI CA NOI:

INTREBUINȚAȚI
PALMOLIVE
SĂPUNUL PREPARAT CU ULEI D’OLIVE!

Deoarece Palmolive apără atât de bine epiderma delicată a celor cinci gemene, cu atât mai mult o va apăra pe a Dv., Doamnă!

World Copyright reserved - Reproducția interzisă

Lei 20
bucata

D-șoara Laetiția Mitiță înregistrează frumoase succese la Paris în „Pacific”, piesa pe care o prezintă la teatrul Ambassador în capitala Franței, d-ra Alice Cocea.

EXAKTA

CELE DOUĂ APARATE PERFECTE, CU REFLEX
Paralaxa suprimată. Dubla expunere ex-
clusă. Obturator cu perdea, dela 1/12
secunde. Obiective interchangeabile (lu-
minozitatea până la 1:1.9). Teleobiective
și grandunghiular. Autodeclanșator.
STANDARD-EXAKTA pentru rolfilme con-
venabile, de format 4x6.5.
KINE-EXAKTA 24x36 mm. pentru filmul de
cinema economic (36 fotografii dintr-o
încărcătură).

Thagee
KAMERWERK
STEENBERGENEY
DRESDEN
Striesen 25

Cereți prospecte gratuite la
Reprezentanța pentru România:
„VENDOR”, BUCUREȘTI, CALEA VICTORIEI 39.
DEVANZARE IN MAGAZINELE DE SPECIALITATE.

să suporte presiuni foarte mari, chiar și aceea de mii de atmosfere, care există la zece mii metri adâncime. Pentru a avea o forță ascensională suficientă, am de gând să-i adaug un cilindru, conținând parafină. Se știe, într'adevăr, că acest corp, care are avantajul de a fi solid, are o sută de kilograme greutate la metrul cub.

Pentru ca sfera să poată coborî, este necesar să fie încărcată. La nevoie, se va plasa sub ea, un fel de magazin, conținând lest.

Profesorul Piccard ne-a arătat un aparat, în miniatură, care i-a îngăduit să facă experiențe de delestaj. Un recipient conține pilitură de fier, care se scurge printr'un tub. În jurul acestuia se află un fir de aramă. Dacă se trece prin acest fir un slab curent electric, pilitura de fier este magnetizată. Ea se îngrămădește, închizând în acest fel, scurgerea. Pentru a elibera lestul, este suficient să întrerupi curentul electric. În felul acesta, va fi deosebit ușor să se aranjeze coborîrea. Se poate prevedea că ea va fi făcută cu o viteză de un metru pe secundă. Pentru a se ajunge o adâncime de 500 metri, va fi nevoie de o oră și jumătate de coborîre.

— Nu s'ar putea întâmpla oare ca guideropul, cablul care va fi atașat sferei, sau rezervorul de lest să se împiedece, de fundul stâncos?

— Desigur. De aceea am făcut astfel ca toate părțile exterioare ale sferei să fie menținute atașate, cu ajutorul unor magnetice. Va fi suficient să se întrerupă circuitul magnetic, pentru ca orice piedică să fie îndepărtată.

— Cum vor fi făcute observațiile?

— Sfera va avea două ferăstruici. Ele vor fi protejate astfel încât să poată rezista unei presiuni de 1000 atmosfere. Aci vom avea posturile de observație. Lucrând în întunecime, zoologii vor putea să studieze, în voie, evoluțiile peștilor luminoși. Vom avea deasemenea, la bord, acumulatori puternici, cari ne vor da posibilitatea să aprindem niște lămpi, situate la un metru de părtare de ferestre și care vor avea aproape aceeași intensitate ca lumina solară. Forța lor luminoasă va fi suficientă, spre a se putea obține fotografii și filme, până la câțiva metri distanță.

— Cum veți semnaliza poziția vaporului, care vă va întovărăși?

— Cu ajutorul unui mic post de T. F. F. Când vom reveni la suprafață, vaporul expediției ne va găsi cu ușurință, cu ajutorul radiogniometriei. Din cauza diferențelor de curenți, este foarte

probabil să revenim la suprafață, într'un punct destul de depărtat, de locul unde vom face coborîrea.

PRIMELE EXPERIENȚE

— Când veți face primele experiențe?

— Nu mai devreme de un an de zile. Sunt în perioada studiilor. Primele experiențe, vor fi făcute, de altfel, fără observator. Cu ajutorul unui dispozitiv electric, delestajul se va produce în momentul în care sfera va atinge o anumită adâncime, astfel că va reveni, în mod automat, la suprafață. Dacă sfera va ajunge, spre exemplu, la 4000 metri adâncime, atunci eu voi putea coborî până la 2000 metri. Dacă sfera va ajunge la 6000 metri adâncime, voi putea coborî la 4000 metri și așa mai departe.

— Experiența prezintă vreun pericol oarecare?

— Nu, deoarece se vor face studii amănunțite, iar coeficientul de securitate va fi maxim. Nu va fi mai mare pericol de a coborî în fundul mării, cu ajutorul acestei sfere decât a te plimba pe bulevardul unui oraș.

— În ce consistă încercările preliminare?

— Am de gând să aranjez o cameră de încercări, pentru o machetă a sferei, la scara de 1/10. Pe această machetă voi face experiențele prealabile, cu privire la natura metalului și la rezistența sticlei. În ceea ce privește metalul, experiența va fi ușoară. Într'adevăr, dacă un metal rezistă unei presiuni de 50 kg. vreme de o zi, va rezista și vreme de o săptămână. Nu este același lucru cu sticla, care „obosește” numai după câteva ore. Vor fi deci necesare experiențe îndelungate. Dacă lucrurile vor merge bine, sper ca peste un an de zile să pot spune zoologilor: studiile au fost terminate, se poate construi cabina. Puteți cere credite!

— Și când vor avea loc primele coborîri?

— M'am gândit c'ar fi interesant să se facă, la început, coborîri, cu sfera submarină, în apele calme ale unui lac. M'am gândit la lacul Lemán. După această încercare, s'ar putea face o coborîre, lângă insulele Canare, unde există o adâncime de 6000 metri. În afară de aceasta, în apropiere de insule, apele sunt de obicei calme, iar cerul senin. Cabina va avea patru până la cinci mii kilograme, iar diametrul ei va fi de 2,10 metri, astfel încât doi pasageri să poată sta comod în interior.

CACAO DE OVĂZ KNORR

Cel mai bun aliment
pentru toate vârstele

Previne și vindecă:

ANEMIA-DEBILITATEA
CONSTIPAȚIA, BOLI DE STOMAC, FICAT, RINICHI

DE VÂNZARE LA FARMACII, DROGHERII,
COLONIALE, NUMAI ÎN CUTII ORIGINALE

CABINET COSMETIC
Distrugerea definitivă a părului de prisos prin Diatermie după sistem Prof. Kromayer. Tratament contra căderii părului. Îngrijirea feței, coșuri, riduri, negi etc.) prin masaje electrice și hormoni. - Informațiuni gratuite
Bulev. Elisabeta 3 A.
Cons. 10-12, 4-6 și cu ore reținute.

D-na Dr. M. Rabinovici
Boli de piele și femei, distrugerea definitivă a părului de prisos
COSMETICA
Bulev. Carol 57. Telefon 3.52.73.
Consult. 8—12 și 3—7.

Asigurați-vă existența!!! Timpul este bani! Numai în patru săptămâni, absolut orice persoană — indiferent de etate, sex și cultură — poate învăța Dactilografia—Correspondența comercială — Stenografia și lucrări de birou obținând diploma la absolvire. Reușita absolut sigură. Inscriseri zilnic „Școala Centrală” strada Academiei 28. Cereți prospectul gratuit. Luna Aprilie cursuri noi.

PODEOL
contra
transpirației
picioarelor

A APĂRUT

MAGAZINUL

Pe luna Maiu —

160 pagini 25 lei.

SCHERK
PARIS-BERLIN-NEW YORK

tenul	puđra	farđul
palid	roșeu	blond rouđ
corail	rachel	corail
corail	corail	corail
orange	orange	orange
negru	negru	negru

Cine dorește frumusețe
ia pudra Mystikum, fină ca atomul, invizibilă și splendid parfumată.
Alegeți însă pudra Mystikum și Compactul Mystikum (Fard) după tabloul Scherk. Veți radia frumusețe și încântare, întotdeauna și pretutindeni.
Cereți tabela Scherk în orice magazin de specialitate.

pudra Mystikum
Compactul Mystikum (Fard)

LA EXPOZIȚIA DIN LONDRA

MUZEUL ETNOGRAFIC al Ardealului, instituție întemeiată la Cluj de către Majestatea Sa Regele Carol II, a pus la dispoziția Direcțiunii Presei și Propagandei, pentru expoziția dela Londra, aproape 500 de obiecte și vitrine, în valoare de peste jumătate milion lei, ocupând un vagon întreg.

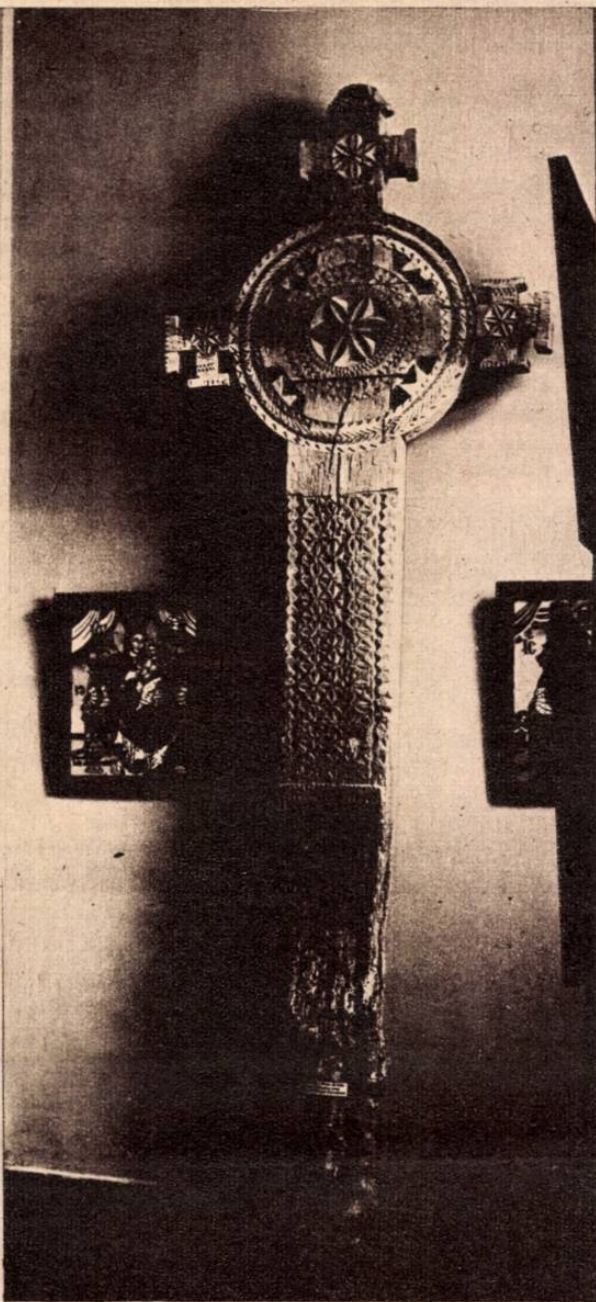
Au fost trimise pentru acest scop, piesele cele mai alese ale muzeului, pentru a înfățișa publicului englez calitățile excepționale ale poporului nostru, în domeniul artei populare și spre a servi propaganda noastră, în streinătate. Scopul din urmă al expoziției e evidențiat și prin faptul că partea cea mai însemnată a colecțiilor au fost duse din Ardeal, spre a dovedi nu numai superioritatea noastră numerică, dar și calitățile excepționale ale elementului românesc din Ardeal, prezentat atât de des de către streini, ca fiind inferior celui maghiar și săsesc. Au fost alese pentru acest scop

indeosebi piesele din domeniile artei populare și anume cele din grupul: cusături, țesături, creștături în lemn și os, ceramică populară și icoane pe sticlă.

Din colecția trimisă la Londra remarcăm bogata colecție, de o frumusețe nebănuită, a cusăturilor și țesăturilor din Banat. Portul din vechiul regat este reprezentat prin piese vechi, de o frumusețe excepțională, luate din colecțiile donate muzeului, de către doamnele Eliza Brătianu și Sabina Cantacuzino.

Colecția țesăturilor este reprezentată printr-o bogată colecție de covoare din Basarabia, Maramureș, Țara Hațegului și Banat. Din secția creștăturilor în lemn, a fost trimisă monumentală cruce de lemn, din Regiunea

Pădurenilor, jud. Hunedoara, care, cu siguranță, constituie piesa centrală și cea mai admirată a expoziției dela Londra.

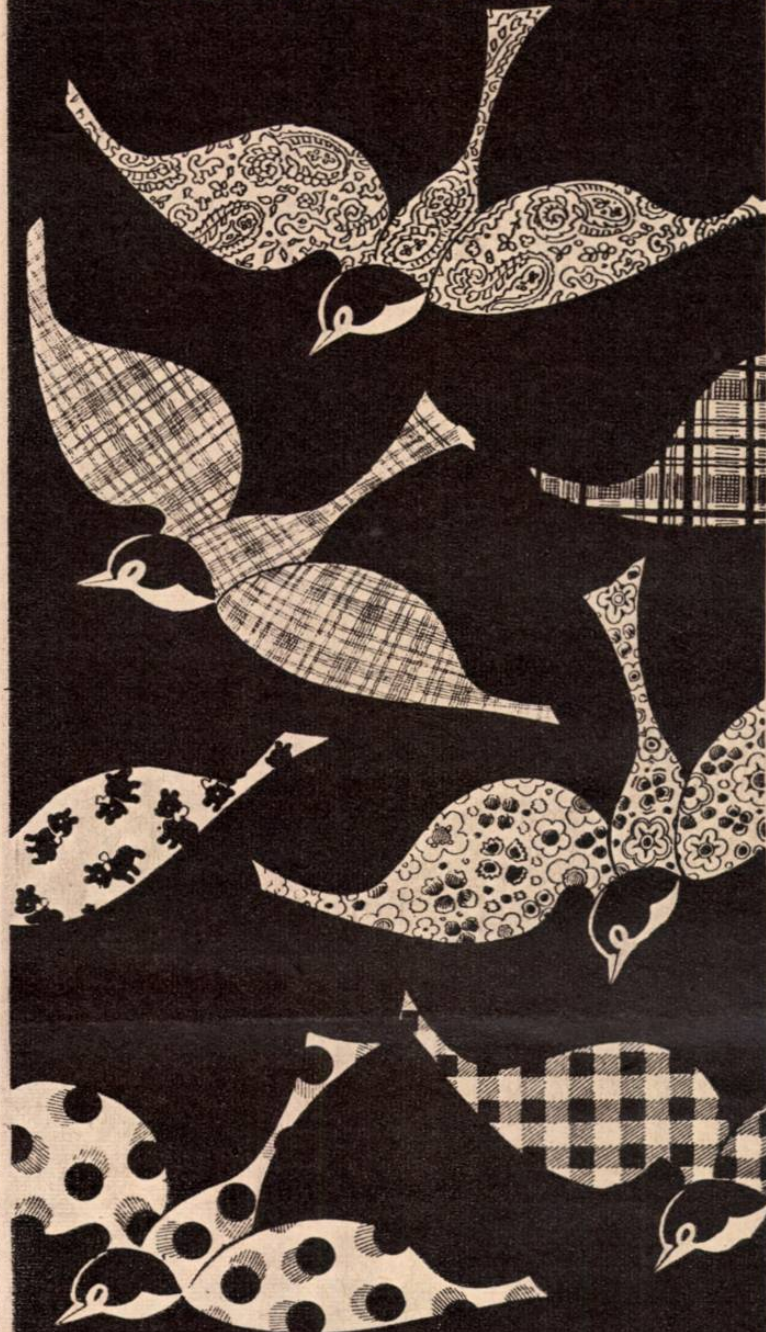
Această secție este completată cu piese de mobilier țărănesc din Țara Hațegului și Maramureș, apoi o bogată colecție de furci de tors și cauce de băut apă, precum și alte obiecte mai mici ale artei populare, făcute din lemn și os, cum sunt frumoasele cornuri de praf de pușcă, folosite odinioară de țăranii noștri vânători, din care s'a trimis o întreagă vitrină.

La alegerea pieselor, din domeniul ceramicii, s'a evitat trimiterea pieselor de origină dubioasă și de obicei ungaro-săsească, din Ardeal. Au fost alese numai piese cu adevărat românești și din cele mai caracteristice.

Secțiile acestea au fost completate și cu o bogată colecție de icoane pe sticlă și stampe de origină populară. Au fost trimise, nu primitivele icoane dela Nicula, ci adevărate capo d'opere ale artei țărănești, cum sunt, indeosebi, piesele cu adevărat, artistico, din regiunile Sibiului și Făgărașului, dintre care remarcăm frumoasa Madonă albastră, din Drăguș, jud. Făgăraș.

Minunate
NOUTĂȚI
de Primăvara

*La Vulturul de Mare
cu peștele în ghiare*

Theodor Atanasiu & Co. S.A.

STR. BAZACĂ 1 STR. CAROL 76-78-80-82 STR. HALELOR 21

**O DIGESTIE
NORMALĂ**

este asigurată numai de purgativul

ARTIN

NOUA CRIZĂ ECONOMICĂ ȘI CAUZELE EI

de GUGLIELMO
FERRERO

ANUL 1937 a început sub semnul prosperității. Prețurile materiilor prime, ca petrolul, metalele și cauciucul, urcau, industriile se învioraseră, șomajul era în descreștere, iar comerțul obiectelor de lux intrase într-o nouă perioadă de înflorire. Toată lumea spunea că depresiunea economică luase sfârșit și că omenirea reîntra în ciclul celor „Șapte vaci grase”.

Lunile Aprilie și Mai aduseră o criză pe piața aurului; prețul acestui metal înregistra scăderi, care făceau ca lumea să se grăbească a-l vinde. Iar deprecierea aurului este unul dintre cele mai sigure simptome ale prosperității. Dar în decurs de 12 luni, toate acestea s'au schimbat; anul 1938 începe sub semnul crizei. O coborîre atât de vertiginoasă, ca aceea care s'a produs în timp de câteva săptămâni toamna trecută, în prețurile materiilor prime, este unică în istorie.

Repercusiunile asupra piețelor financiare au fost formidabile, atât în America cât și în Europa; toată lumea începu să vândă, după cum în Ianuarie sau Februarie cumpăraseră. Industriile au regresat; șomajul este iarăși în creștere; comerțul a devenit nesigur și anemic; aurul începe să dispară de pe piață, ceea ce înseamnă că lumea este neliniștită și frământată de îngrijorări.

Economiștii și financiarii, adică teoreticienii și oamenii de acțiune ai avuției fac cor, susținând că actuala criză nu este prin nimic justificată, după cum n'a fost nici aceea dintre 1931-1932, de situația economică a lumii.

Criza 1931-1932 a fost declanșată de o serie de excese ale nechibzuinței — ca risipa și abuzul de încredere — care însă pe urmă nu s'au mai repetat.

Unicul punct slab, în prosperitatea de care lumea s'a bucurat către sfârșitul lui 1936 și la începutul lui 1937, a fost că ea se datora

în parte debursărilor excesive, făcute de către diferite state pentru înarmări.

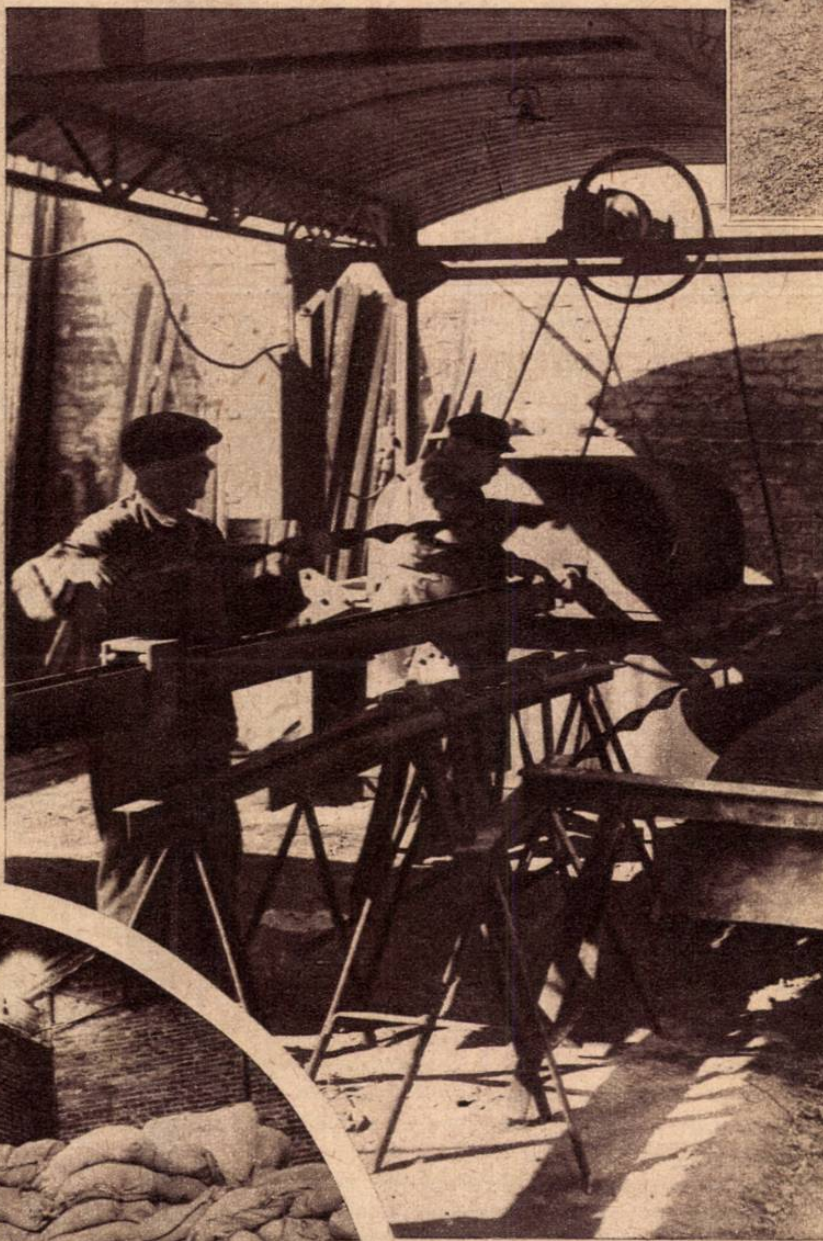
Din acest punct de vedere, era de prevăzut ca mai curând sau mai târziu să se producă o reacțiune, aducând cu ea o ușoară criză, dar nimic nu ar fi îndreptățit să ne așteptăm la catastrofa ce s'a produs pe piețele financiare, în lunile Octombrie și Noiembrie 1937.

* * *

Atât teoreticienii cât și oamenii de acțiune ai finanței prevăd pe curând o nouă reacțiune.

Depresiunea din urmă a fost prea bruscă, pentru a nu-și găsi corectivul într-o regenerare.

Iar în ce constă misterioasa forță, care-a făcut ca întreaga lume să treacă, în decurs de câteva luni, dela cel

La lucru.

mai luminos optimism, la cea mai neagră disperare? O criză începe în momentul când oamenii prind a se îndoii de viitor; ea se accentuează progresiv, pe măsură ce lăncizarea afacerilor confirmă și agravează pesimismul previziunilor. Depresiunea se atenuează, din momentul în care oamenii încep să întrevadă posibilitățile unei regenerări și dispăre atunci când, ajutată de împrejurări, credința în viitor se reafirmă.

Ceea ce caracterizează momentul de față, este crescândă dificultate de discernere a viitorului — a ceea ce se va întâmpla de azi în șase luni, s'au într'un an, fie în interiorul unei țări, fie în relațiile dela un stat la altul.

De secole nu s'a mai pomenit în lume o asemenea stare de confuzii și incertitudine.

Sămănatul orezului, în rânduri cu mașina.

Sămănatul elitelor individuale bob cu bob.

Astăzi, în toate statele, democrate și totalitare, directivele politice se schimbă, la fiecare șase luni. În țările totalitare, nimeni nu știe ce va decide mâine dictatorul și guvernul său, tot astfel după cum în țările democrate nu se știe ce direcție va lua opinia publică și încotro va împinge acțiunea guvernului.

Toate statele proclamă că vor pacea, dar fiecare în parte se înarmează de zor, privind cu neîncredere spre celelalte.

Pace sau război?

Nimeni n'ar putea spune ce ne rezervă anul 1938. Va deslănțui Spania un război european? Sau Japonia și China, un război mondial?

Într-o situație ca aceasta, totul e posibil. Ne putem teme de orice și putem spera orice. Lumea a devenit foarte impresionabilă; un cât de slab impuls e suficient, pentru a o împinge la extremele exaltării, sau la extremele deprimării.

Astfel stând lucrurile, violenta criză din toamna trecută a fost provocată de următorii doi factori: vestea unei slăbiri a activității industriale în Statele Unite, care a început a circula prin lunile Iunie și Iulie; apoi războaiele din Spania și Extremul Orient.

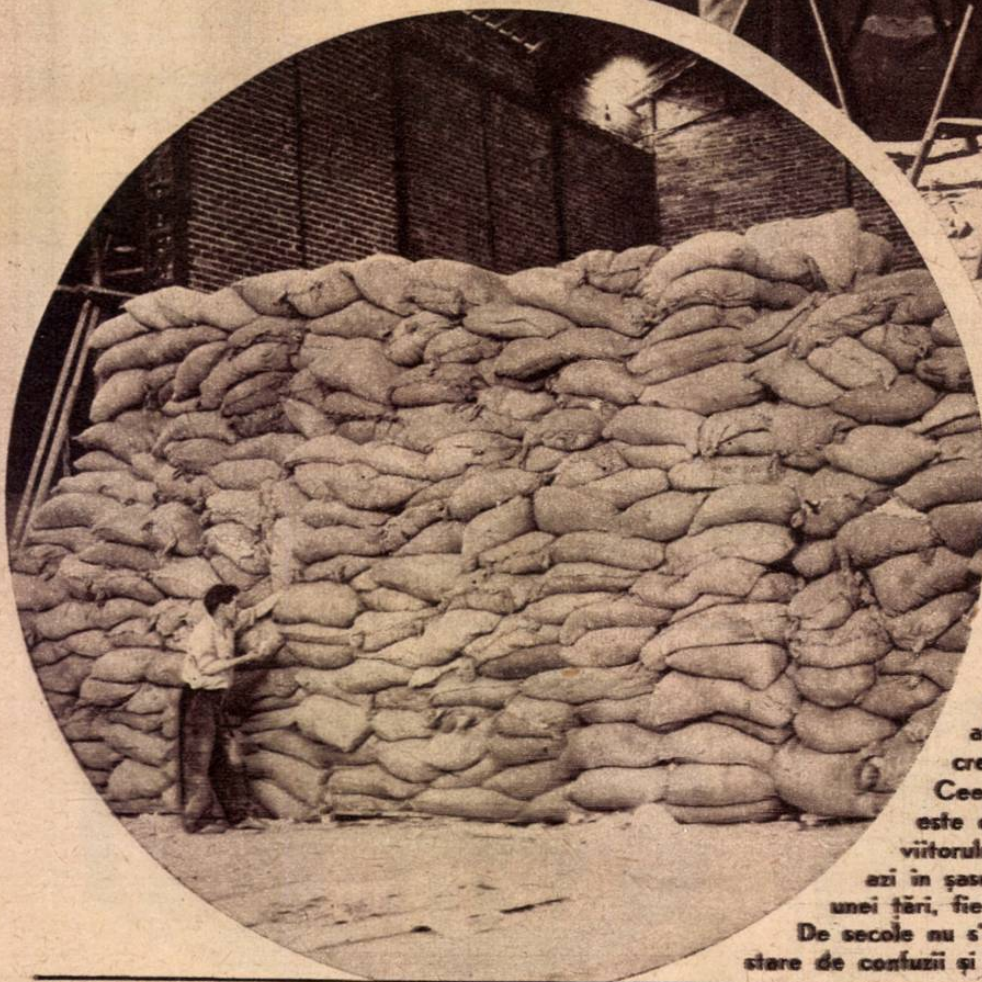
Ambele evenimente erau, recunosc, destul de grave, dar dela 1850 încoace, Statele Unite au trecut prin crize economice, care mai de care mai grele și s'au mai deslănțuit de atunci războaie importante, fără a provoca însă catastrofe economice, de o extensiune mondială, ca aceea în care ne sbatem astăzi. De ce? pentru că înainte de 1914, lumea era mai solidă și mai stabilă, iar oamenii se speriau mai greu. Bogăția trecea drept cea mai solidă realitate. Acum însă, aceasta s'a dovedit a fi o iluzie mai mult. Bunurile pământești nu au valoare reală și deci nici existență reală, decât în măsura încrederii pe care o avem în durabilitatea lor. Această lege se aplică la salariul muncitorului și al funcționarului, dupăcum se aplică la venitul marelui latifundiar și la beneficiile industriei sau capitalistului.

Într-o lume răvășită ca aceasta, nu știi niciodată dacă ești bogat sau sărac; astăzi te poți considera avut, iar mâine ruinat.

Dacă dorim o nouă și durabilă epocă de prosperitate, trebuie să începem prin a restabili ordinea — ordine în fiecare stat și ordine între state.

Cei bogați trebuiesc făcuți să înțeleagă acest elementar adevăr. El suferă mai mult de pe urma incertitudinii, în care oscilează valoarea bunurilor și tot ei pot contribui, într-o mare măsură decât sărăcimea, la restabilirea ordinii în lume.

Depozit de marfă.

„REALITATEA ILUSTRATĂ”, revistă de actualități și cultură generală. Apare săptămânal, în 24 pagini mari, tipărite la heliogravură, și un supliment: „De toate pentru toți”, în 24 pagini tipar obicinuit. Editura „Adevărul” S. A. Redacția și administrația: BUCUREȘTI, str. Const. Mille 5-7-9. Telefon 3-94-30. Ccc. postal: 2741. Prețul abonamentelor: în țară: pe un an 400 lei; șase luni: 200 lei; trei luni: 100 lei în Albania, Anglia, Danemarca, Finlanda, Italia, Norvegia, Suedia, precum și în statele din America de Nord și Sud, Asia, Africa, Oceania, pe un an lei 700; pe 6 luni 350 lei; pe 3 luni 150 lei. În toate celelalte țări din Europa, pe un an 550 lei; pe 6 luni 280 lei; pe 3 luni 150. Tariful de publicitate: lei 45 linia c. 5; pagina lei 12.000; 1/2 pagină, lei 6000; 1/4 pagină, lei 3000. Anunțurile se primesc la adresa revistei.

Din literatura velocipedului

L. BOUDRY DE SAUNIER — autorul unei lucrări de 588 de pagini mari

cu aproape 400 de ilustrațiuni și închinată „propovăduirii dragostei față de Sfânta Velocipedie” — a definit astfel ciclismul: „Arta de a transporta singur pe roate, printr-o mișcare simplă și de eforturi anevoioase”.

Un maestru al acestei arte a fost Charles Terront din a cărui biografie desprindem „amănunțul” că:

În 1878, a câștigat o cursă de 585 de kilometri pe o bicicletă fără rulmenți cu bile și având pedale de lemn.

Pe atunci roții din față, absurd de imense, îi urma o roțiță cât un covrigel ce se împarte colindătorilor; și amândouă sfârâiau într-un zângănit exagerat al lanțurilor în timp ce velocipedistul trona pe o șa comic de înaltă. Istoria velocipediei dela „celeriferul” lui Sevrac din timpul marelui revoluții franceze, până în zilele noastre ar alcătui o vastă povestire pasionantă. Până s'o avem, trebuie să ne mulțumim cu o broșurică din „Colecția sportivă” apărută în 1924. Conținutul zisei broșurele e în disproporție cu lungul subtitlu de pe copertă și care sună astfel:

„Istoricul, cauciucul, bicicleta de turism, apărătorile, ghidonul și accesoriile lui, cadrul, roata liberă, multiplicația, șaua, port-bagagiu, antrenamentul. Motocicleta, sidecarul, motorul, punerea în mers, schimbătorul de

viteze, transmisiunea, frânele, ungerea, luminatul, organele de comandă”.

Am avut, totuși, în țară fanatici „închinători” ai velocipediei. În fruntea acestora se afla, pe vremuri, Constant Cantilli, din gruparea literară a lui Alexandru Macedonski și care, acum câteva zeci de ani, a și adresat bicicletei 50 de versuri (iambice se înțelege) distribuite în cinci stanțe și în cari încerca să redea onomatopeic câte ceva din agilitatea zisului obiect de autolocomoțiune. Numai stanța primă (naivă și ea) mai este citabilă:

Semeț,
Isteț,
Nervos,
Vânjos,
Fugar de fer
Fii meu
Mereu:
La drum
Acum

In tine sper.
Nădejdea pe care și-o pune în velociped, era pentru București-Paris în 10 zile și 6 ore, cursă întreprinsă la 24 August 1900, ora 7 1/2 dimineața din piața Teatrului Național. 2720 de kilometri! Străbaterea fiecărui kilometru necesita: „138 de învârtiri ale pedalei”.

Acest „amarez al vitezei” a scris o carte de amintiri: *Din sborul bicicletei*. Pentru bicicleta lui, „rulment de o moliciune cum este a catifelei și de o sensibilitate ca a unui cal de rasă”, avea accente lirice. Proza-i, cu oarecari șuruburi, o mănua — ce-i drept — ca pe o cheie engleză.

BARBU LAZĂREANU

Aveți încredere în Dentistul Dv.
—ei vă recomandă
KOLYNOS

Mii și mii de dentiști recomandă Kolynos pentru acțiunea lui antiseptică și curătoare. Întrebuințând Kolynos protejați dinții și gingiile Dv.

Sporiți strălucirea zămbetului Dv. prin KOLYNOS Economisiți cumpărând tubul mare

Michel

Rouge de buze, are acel „ceva”, care place oricărui bărbat

★ Dacă bărbatul ales se plânge că rouge-ul Dv. de buze nu-i place - parfumul său prea pătrunzător - aspectul unsuros - atunci încercați MICHEL. El are ceva, ce place fiecărui bărbat. Parfumul său este absolut seducător. Modul compoziției sale menține gura fragedă, ca a unui copil. Pretutindeni, în toată lumea, femeile cari au experiență în arta dragostei, preferă MICHEL. Dacă și Dv. doriți ca romantismul vieții Dv. să persiste și să faceți mereu noi victorii - atunci refugiu Dv. este MICHEL.

7 TONURI INCANTĂTOARE:

Blonde, Brunette, Cherry, Vivid, Capucine, Raspberry, Scarlet, Mărimi: de lux, mare, popular.

Întrebuințați pentru desavârșirea ensemble-ului Dv., fardul MICHEL, rouge-ul durabil, și cosmeticul de ochi, care nu astură și rezistă la apă și umezeală.

Are părul Dv. nuanța „potrivită”?

Părul Dvs. este numai atunci bine îngrijit, când are nuanța care vă avantajează cel mai bine. Numai Kleinol Hesha vă ajută să obțineți acest efect. Nuanțează părul Dvs. în modul cel mai favorabil, dându-i strălucire și o aparență interesantă.

Cereți coaforului Dvs. să vă coloreze părul cu Kleinol!

KLEINOL Hesha

Engros: Firma Balthazar Șelari 7, București I.

DJABOUROV

CALEA VICTORIEI 76, - TEL. 3.58.98

JAPONEZII CĂLĂRI PE CĂMILE, OCUPĂ ORAȘUL KWENKU, IN PROVINCIA SHANSI

Redăm aci un aspect al companiei japoneze de călăreți pe cămile, care după înverșunate lupte au ocupat orașul chinez Kwenku, în provincia Schansi.

10 MORȚI CU OCAZIA GRAVELOR TURBURĂRI DIN TUNIS

O bătaie între un zuav francez și un grup de arabi, a dus la grave turburări, în Tunis. Pentru liniștirea spiritelor a fost nevoie de intervenția poliției și de declararea stării de asediu. Cu această ocazie, 10 persoane și-au găsit moartea. În fotografia noastră tunisienii demonstrând, în dosul rețelelor de sârmă, ridicate de militari, în Tunis.

O STATUIE PENTRU „DEȘTEPTAREA” POLITICII JAPONEZE!

← În grădina ministrului japonez al comunicațiilor, Rutaru Nagai, partizanii partidului „Mikatsukai” au ridicat o uriașă statuie, supranumită „deșteptare”, pentru a încuraja pe marele patriot să ridice fruntea după orice fel de înfrângere. Statuia poartă și o inscripție. În fotografia noastră, statuia-simbol din grădina ministrului japonez Rutaru Nagai, la Tokio.

Greviștii din Detroit au fost risipiți de poliție

← În fața lui Federal Screw Works (fabricile de cuie) din Detroit, au avut loc grave ciocniri între 5000 greviști. A fost nevoie de 200 polițiști ca să-i risipească. Fotografia noastră înfățișează poliția călare, împrăștiind pe greviști.

ANUL XII No. 589

4 MAIU 1938

10 LEI

5 JUL 1938

CEA MAI FRUMOASĂ FATĂ DIN ALASKA

a fost aleasă d-ra Grace Bailey, din orașul Anchorage. Immediat după alegerea sa, Miss Alaska a fost angajată de către o mare casă de filme din Hollywood.

Concursurile societății „Tinerimea Română”

Concursurile „Tinerimei Române”, începute săptămâna trecută în Capitală, au luat, Duminică, aspectul unei impresionante festivități, prin defilarea tinerilor și tinerelor din toată țara, defilare primită de M. S. Regele și urmărită cu satisfacție și entuziasm de publicul încolonat pe străzi.

Publicăm în aceste pagini câteva imagini prinse cu prilejul festivităților de Duminică:

1. I. P. S. S. Patriarhul Dr. Miron Cristea, vorbind concurenților Tinerimei Române. În stânga I. P. S. S., dl. Nae Dumitrescu, președintele soc. Tinerimea Română.

2. Un grup de concurenți ai Tinerimei Române, plecând dela Palatul Patriarhiei.

3. 4. Grupuri de concurenți defilând prin fața Palatului Regal.

5. Reprezentantele liceului de fete „Iulia Hașdeu” din Hotin.

La Mormântul Eroului Necunoscut, în timpul serviciului religios.

Concurenții depun flori la Mormântul Eroului Necunoscut.

Concurenții execută dansuri naționale.

Dansuri din țara Oașului.

Un grup de concurenți și concurente din Bihor.

*Delicat și frumos
devine tenul*

când e menținut curat. Un preparat special pentru aceasta, este excelenta cremă Three Flowers Special Cleansing. Fluidificându-se repede, ea pătrunde adânc în pori, dizolvând resturi întărite, precum și impuritățile primejdioase.

Această cremă face parte din tratamentul de înfrumusețare THREE FLOWERS care servește îngrijirii practice, în casă, a tenului și este alcătuit din puține preparate, cari în eficacitatea lor diversă se completează unele pe altele în chip desăvârșit.

HUDNUT

Three Flowers

Tratament de înfrumusețare

*Ce păcat
pentru
un ciorap frumos!*

Un ochi fugit i-a stricat tot ciorapul, din cauza unui spălat greșit. Puteți conserva toată soliditatea, mlădierea și elasticitatea mătăsurilor cu condiția de a le spăla exclusiv cu

LUX

se dizolvă și în apă rece

IN NOAPTEA INVIERII ȘI IN PRIMA ZI DE PAȘTI, IN CAPITALA...

La Patriarhie s'a oficiat, cu ceremonialul obicinuit, slujba Invierii. Au participat membrii guvernului, în frunte cu I. P. S. S. dr. Miron Cristea, Patriarhul României.

Fotografiile noastre înfățișează : I. P. S. S. Patriarhul, urmat de membrii guvernului.

Slujba Invierii la Patriarhie.

Sergenții în noaptea Invierii, aprind lumânarea, la Patriarhie.

AJUTOARE DE PAȘTI

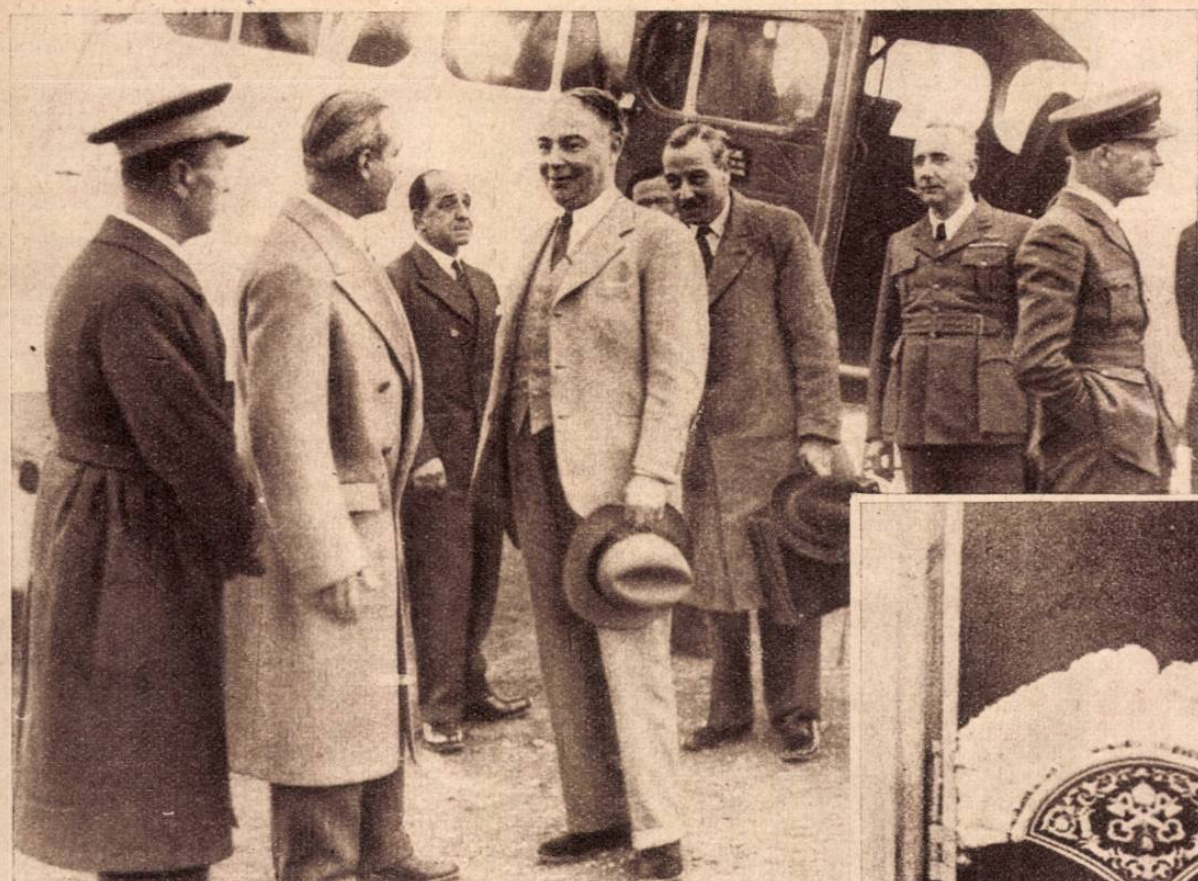
D. primar Pretorian a împărțit ajutoare în prima zi de Paști, locuitorilor săraci din cartierul Foișor, la școala Regele Carol II. Fotografia noastră a fost luată în timpul împărțirii ajutoarelor.

Au venit să vadă Bucureștii

De Paști, Capitala a fost vizitată de mulți provinciali, chiar și dintre cei mai simpli. Iată, reporterul nostru fotograf, a reușit să prindă această pitorească imagine, înfățișând un grup de turci, cari au venit să vadă Capitala.

Ministrul englez de războiu, la Neapole

Ministrul britanic de războiu, Mr. Leslie Hore Belisha, s'a oprit din drumul său spre Malta, unde urmează să inspecteze întăriturile militare, la Neapole, unde a fost salutat de autoritățile aviatice italiene. În fotografia noastră Mr. Leslie Hore Belisha (centru, cu pălăria în mână), imediat după aterisarea la Neapole.

SEMNAREA PACTULUI ANGLO-ITALIAN, LA ROMA

La Roma s'a semnat, de curând, pactul anglo-italian, de către ministrul de externe italian Conte Ciano și trimisul britanic, Lord Perth. Fotografia noastră înfățișează: în picioare, cu ochelari, Lordul Perth; dreapta, cu tocul în mână, Conte Ciano, la semnarea pactului.

PAPA PIUS al XI-lea, dă binecuvântarea de Paști

Fotografia noastră înfățișează: Papa Pius dă mulțimii — din balconul bisericii Sf. Petru din Roma — binecuvântarea de Paști.

**dimineata
și seara**

KALODONT

CONTRA PIETREI DE PE DINȚI

152 DE PERECHI S'AU CĂSĂTORIT IN ALBANIA ODATĂ CU REGELE AHMED ZOGU

UNUL din regatele cele mai mici, mai pitorești, mai curioase și fără îndoială cel mai puțin cunoscut regat din Europa, anume Albania, este în fierbere. Regele Zogu s'a însurat. S'a căsătorit cu încântătoarea contesă Apponyi, al cărei bunic, Ludovic Apponyi, a fost mareșal al curții, sub împăratul Franz Josef.

Festivitățile au început Sâmbăta trecută și au continuat până'n ziua ceremoniei nupțiale, Miercuri 27 Aprilie. În întreaga țară s'au tras nenumărate focuri de armă, iar în sate și orașe s'a cântat și s'a dansat.

După războiul din 1913, Albania a devenit independentă, iar în timpul marelui războiu, armata sârbă a putut fi evacuată, prin porturile albaneze, fiind

măslin. Călătorul, care străbate văile verzi, ce brăzdează coastele stâncoase ale Adriaticei și se înmulțesc, pe măsură ce pătrund înăuntrul țării, nu întâlnește decât curtenie și serviabilitate.

Nu există în această țară nici telefon, nici șosele, în afară de niște căi pline cu gropi, sau poteci ce se strecoară, dealungul prăpăstiilor. În schimb însă, te pomeni că un soldat coboară în grabă o culme, spre a-ți dăruia un ou; într'un orașel sărman, afli cu mirare, că poliția a plătit nota hotelului, iar în satele cele mai izolate, întâmpini ospitalitatea cea mai desăvârșită, căci albanezul îți oferă, cu dragă inimă, jumătate din pâinea lui de secară și din admirabila brânză de oaie. Nimeni, nici chiar munteanul care-și pierde jumătate zi, pentru a te conduce pe calea bună, nu acceptă răsplata în bani, pentru serviciul pe care ți-l face. Insistența ar constitui o ofensă pentru el, iar albanezul ia foarte în serios jignirile.

SPINII PUTERII

Albania, ca și Corsica de odinioară, este țara vendetei. Se înțelege dela sine că regele Albaniei este totdeauna înconjurat de o gardă bine înarmată, mulțumită căreia a scăpat din nenumărate atentate.

Regele Zogu se ocupă, personal, de toate griile regatului, care nu are decât două milioane de locuitori. Bugetul său este mai mic decât acel al primarului general din București. Fără tovarăși, fără distracții, pare a se fi plictisit nespun de mult, în palatul său modest, din Tirana, astfel încât la un moment dat fuma până la 150 țigări pe zi. Intoxicându-se cu nicotină, a trebuit să fie internat într'un sanatoriu din München, pentru a se desintoxica.

FAMILIA

Regele Zogu este musulman, ca majoritatea supușilor săi. Se știe că este foarte atașat de familie și poate că dragostea pe care o poartă surorilor sale nu este străină, de promulgarea decretului lege, prin care se suprimă obligativitatea purtării vălului, pentru femeile albaneze. Tânăra contesă Apponyi va găsi, în acest soț de 42 de ani, aspru din unele puncte de vedere, o indulgență dragăstoașă, față de femei, caracteristică bărbaților crescuți în tovarășia unor surori pe care le iubesc. Sunt șase surori dintre care cea mai mică are 17 ani. Cea mai mare, Adila, are 44 de ani, iar Suveranul este înconjurat de strănepoți. Dar trei dintre surorile cele mai tinere, Ruhlje, Maxhide și Misoin, care au fost admirate la Washington, Londra și Paris, pentru frumusețea și grația lor, au 24, 26 și 28 de ani. Ele se interesează de artă, de rochii frumoase și de bijuterii și sunt devotate fratelui lor. Regele Zogu a hotărât pentru ele niște uniforme strălucitoare, fiecare dintre prințese fiind cap al unui regiment albanez. O femeie, oricare ar fi situația ei socială, nu riscă nimic în Albania. La parada care a avut

Regele și Regina Albaniei salută trupele.

Regele Zogu și soția sa fotografiați în timpul ceremoniei nupțiale.

Contesa Apponyi semnează registrul de căsătorii.

adusă în Franța. După semnarea păcii, țara a fost ocupată, vreme îndelungată, de italieni și jugoslavi. Șeful casei Zogu nu era, pe atunci, decât ministru de interne și nimeni nu-i întrededa destinul. Regele Zogu este descendentul unui șir întreg de șefi ai viteazului trib Mati, care locuiește în munții nordici ai țării. În 1922, fiind prim-ministru, s'a străduit să aducă pacea, în sânul poporului său. Doi ani mai târziu, monseigneurul Fan Noli, printr'o revoltă neașteptată, a pus mâna pe putere; Zogu a fugit la Belgrad, de unde a revenit cu o trupă bine organizată. El și-a izgonit adversarul și a fost numit președinte al republicii Albania, pe vreme de șapte ani. S'a arătat generos, față de vechii săi dușmani, dar o nouă revoluție l-a obligat să semneze un tratat de asistență mutuală cu Italia. La 1 Septembrie 1928, a fost ales rege, în mijlocul unui entuziasm general.

O ȚARĂ SĂRACĂ

Rege al unui pământ sărac și cu o populație mândră, Zogu se străduiește să extindă, în aceste ținuturi aride, culturile de tutun și

loc la Tirana, prințesa Maxhide a defilat în fruntea a 600 ama-
zoane, îmbrăcate în pantaloni roșii și dolmane verzi.
Conform legii albaneze, ceremonia civilă a avut loc la orele
10,30. Ea s'a desfășurat în sala festivă a palatului regal și con-
tele Ciano, ministrul afacerilor străine al Italiei, a fost martorul
regelui, împreună cu șeful de trib al unei vechi și celebre
familii albaneze dispărute: Mirdita. În aceeași zi s'au căsătorit,
pe cheltuiala regelui, 152 de perechi.
După ceremonie, tinerii căsătoriți au primit defilarea delega-
țiilor venite din toată țara ca să-i aclame, în picioare, pe trep-
tele palatului. Populația Tiranei — 30.000 locuitori — s'a dublat
aproape, iar pe străzi s'a dansat până la ziuă, în vreme ce

Cele trei surori ale Regelui Zogu, fotografiate înainte de ceremonia nupțială.

focuri de veselie ardeau pe toate colinele. Femeile, cu șalvari,
amestecate în gloată, dădea o notă pitorească acestei serbări.
După banchetul de nuntă, suveranii au plecat la Durazzo.

REGINA GERALDINA

Viața de regină într-o țară aspră, nouă și vitează, nu poate
speria pe o descendentă a familiei Apponyi, una dintre
cele mai vechi familii ale Europei Centrale.
Regina Geraldina are părul castaniu și e în vârstă de 21
de ani. Mama ei este o americană, din New-York. Tânăra re-
gină este foarte bogată și are grația caracteristică a frumoa-
selor americane, o figură cu trăsături fine și plină de ingenu-
itate. Rămânând orfană de tată, la vârsta de 10 ani, mama
ei s'a căsătorit, pentru a doua oară, cu un comandant de vas
francez, astfel încât actuala regină a fost crescută de mătușa
ei, contesa Adela Apponyi. Regina Geraldina a
studiat istoria și artele, îi place muzica, tenisul, călăria, scrima
și rochiile frumoase.

Copiii Albaniei, în pitoreștile lor costume naționale, defilează pe străzile Tiranei.

Pentru moment, este foarte ocupată ca să învețe limba alba-
neză, pe care a început s'o vorbească binișor. În urma cere-
rii sale, darul pe care națiunea a voit să i-l facă, s'a transfor-
mat într'un cec, destinat spitalului din Tirana.
Preliminariile căsătoriei au întâmpinat oarecari dificultăți, căci
Vaticanul a refuzat să îngăduie uniunea între o romano-catolică
și regele Zogu, care e musulman. Regele promițând însă că-
și va crește copiii în credința catolică, Vaticanul a dat auto-
rizația necesară.
Tinerii căsătoriți vor locui, în timpul iernii, în palatul din Tira-
na, iar vara, în vila dela Durazzo, situată pe o peninsulă, care
înaintează întocmai ca prora unui vas, în apele albastre ale
Adriaticeii.

Pasta spumoasă de dinți Ovenall
este de o eficace ac-
țiune antiseptică, menți-
nând dinții și gingiile în
stare de sănătate.
Pasta de dinți OVENALL
este spornică, deci
foarte economică la în-
trebuințare.

Admirabilă excursiune!

Nici o oboseală! Nici sete!
Am băut cu deliciu un pahar
de apă preparată cu
LITHINÉS du Dr. GUSTIN
Totdeauna am întrebuințat-o
în familie, și de aceia,
toți suntem sănătoși!
Nu pot uita nici la drum această
gustoasă și economică băutură.

Observați ca cutia Dr. de Lithinés
să poarte numele Doctorului GUSTIN.
Aceasta constituie garanția autenticității
precum și a valorii terapeutice a produ-
sului, a cărei formulă, științifică și pre-
parată, este inegalabilă și inimitabilă.

Lithinés du Dr Gustin

COSMETICA

Îngrijirea feței. Distrugerea părului de
prisos, a coșurilor, negilor etc. Maseje.
Măști de înfrumusețare și întinerire.
Masca Sanoffin.
B-dul Domniței 32 : 4 Telefon-19-50

D-na Dr. M. Rabinovici

Boli de piele și femei, distrugerea
definitivă a părului de prisos
COSMETICA
Bulev. Carol 57. Telefon 3.52.73.
Consult. 8 — 12 și 3 — 7.

Asigurați-vă existența!!! Timpul
este bani! Numai în patru săp-
tămâni, absolut orice persoană
— indiferent de etate, sex și
cultură — poate învăța **Dactilo-
grafia—Corespondența comercială**
— Stenografia și lucrări de birou
obținând diploma la absolvire.
Reușita absolut sigură. Inscriseri
zilnic „Școala Centrală” strada
Academiei 28. Cereți prospectul
gratuit. Luna Maiu cursuri
noui.

A apărut

PE URMELE TRECUTULUI

O CĂLĂTORIE ÎN EGIPT
de
C. ARGETOIANU
Un interesant volum de amintiri
cu numeroase planșe.
LEI 70.—
EDITURA „ADEVERUL” S. A.

PRELUDIU LA O CIORBĂ DE MIEL

DELA Gângulești se lasă în jos ciobanii munteni, cu oile și cu mielușii de vânzare. Pe drumul drept și alb în soare, ca un fir de apă argintie, îi vestesc nouri rotați de pulbere deasă și grea. Întru început nimic nu turbură liniștea satului; dar pe încetul, aerul începe să se frământă, un svon nedeșlășit, ca un vânt ce bate'n coarde, se prelinge, se întetește și un vaier tânguios, din sute de piepturi, trezește și asmute câinii. Pe măsură ce turma se apropie, zbieretele slabe și subțiri ale nou născuților, behăitul oilor mame, basul berbecilor, hămăiturile dulăiilor, îndemnurile prelungi ale ciobanilor se amestecă cu tropotul des și înfundat al copitelor.

Lumea toată iese în porți.

Trec înainte doi vlăjgani de munte, cu chipurile oacheșe ca scoarța copacilor, cu ochii albaștri-limpezi, ca niște picături culese dintr'un lac, în care joacă cerul vara. Au pălărioare mici pe vârful capetelor și atârând din umeri, sarici de blană lungi, cu mânecile până în pământ. Nu se uită nici la dreapta nici la stânga, ca și cum drumul dinaintea lor n'ar duce nicăeri, ca și cum calea n'ar avea sfârșit. În urma lor, turma tropăie mărunț, într'o învălmășeală stridentă, înghesuind oi, miei și berbeci, în mijlocul cărora măgarul cu desagii în spinare, calcă rar și plictisit. Pe de lături, ciobani, aidoma înaintașilor, cu boate lungi în mână, stăvilesc puhoiul. Din când în când, un strigăt de îndemn prelung le umflă piepturile tari:

— Hai taaaaa-a-tă!...

Câte un mieluleș, cu blănița creată, se oprește zăpăcit și tremurând pe picioarele fine. Trebuie să-l ia omul cu mâna, să-l așeze cu fața înainte și să-l împingă binișor din spate ca să plece iar.

La urmă de tot, câinii, cu alt șir de flăcăi, au grijă de codași.

Hangiul dela Podu-Strâmb tocmește un miel, în poartă. I l-a adus ciobanul în brațe, ca pe un prunc. Oaia s'ar fi oprit după odraslă, dar câinele o mustră, arătându-și dinții și puhoiul o târăște înainte. Se lasă dusă, asvârlind în urmă-i un behăit îngrijorat, la care mielul răspunde cu un plâns întins și tremurător.

— Ei și dacă-ți întorn blana, — pe cât mi-o iai? — întreabă cumpărătorul.

— Il tai acuma?

— Acușica. Mi-l tai, mi-l jupoi și pleci

cu căciula în mână, că eu am de mine și-s de unul singur la casa asta.

— Cojoaca lui un pol...

— Fugi mă!...

Unul mai lasă, altul mai dă și cad la învoială.

Munteanul intră în ogradă, cu mielul în brațe. Il simte cald și cum tremură tot, — și-l mângâie liniștindu-l:

— Na!-na!... taaa-tă... Na-na!... taaa-t... Oaie!... oaie!... oai!... oai!... oai!...

Animalul întoarce capul, lunecând priviri umede, în urma turmei și plânge, ca un copil mic.

— Uite colea poți să-i faci felul...

Hangiul i-a găsit un colț de bățatură, mai bățut de buruieni.

Ciobanul scoate dela brâu un briceag, cât un iatagan, cu plăseaua desfăcută. Il pune în dinți și binișor — cu amândouă mâinile — așează mieluleșul între genunchi. Il scarpină pe frunte, a mângâere, apoi, cu stânga, îi ridică puțin capul și, cu ochii în ochii mari și muți ai vieții, cu dreapta ia briceagul și descheie gâtul, fără grabă. Sângele vesel și luminos în soare, îi pătează mâna și costura.

Culcă mieluleșul și îl ține cu piciorul să nu facă murdărie, când se sbate în chinul morții. Picioarele mici se opintesc în gol. Botul fraged se cascade și limba prelinge boabe roșii. Ochii întunecați nu se deslăpesc de fața munteanului. Flăcăul șterge cuțitul de iarbă, apoi, cu mișcări agere, începe a jupui pușorul de oaie, încă viu. Desface pielea cu o îndemănare și o iuțeață cari îl taie pe hangiul.

Când a isprăvit, nici vietea nu mai mișcă și pe ochii tot mari și tot întunecați, s'a lăsat o ceață, ce le-a furat din strălucire.

— Gata's...

Primește piesele în palma pe care se încheagă lacrimi roșii și, săltându-și sarica, pleacă cu ele pumn, după turmă.

În urma lui, hangiul apucă stărvul proaspăt de picioare și-l duce la bucătărie, să împartă carnea, alături de femeie.

— Faci o ciorbă bună din cap și din picioare... Da capu' îl păstrezi, pentru domnu inginer, că nu mai poate după

el... Și de-aicea scoatem niște miel la tavă... prima, Mărioară!...

* * *

La cină, un domn cu fălci de fiară scuipă în farfurie un bob negru, tăvălit în mustul gurii.

— Ochiu-mi place mie, dom'le, de n'ai ideie...

LORY PANAITESCU-ZĂTRENI

Cu turma de oi.

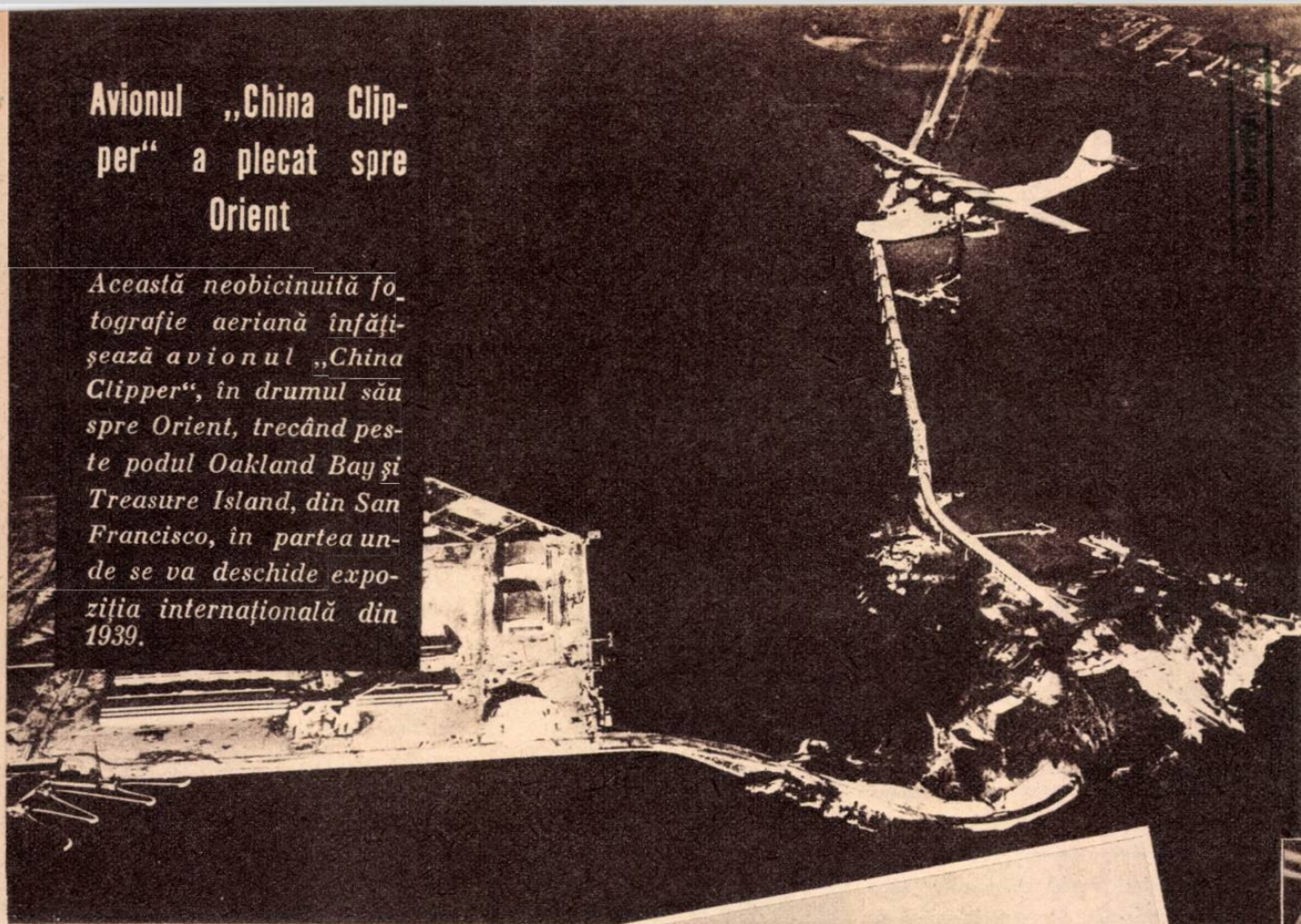
Neliniște de mamă

La stână.

Avionul „China Clipper” a plecat spre Orient

Această neobicinuită fotografie aeriană înfățișează avionul „China Clipper”, în drumul său spre Orient, trecând peste podul Oakland Bay și Treasure Island, din San Francisco, în partea unde se va deschide expoziția internațională din 1939.

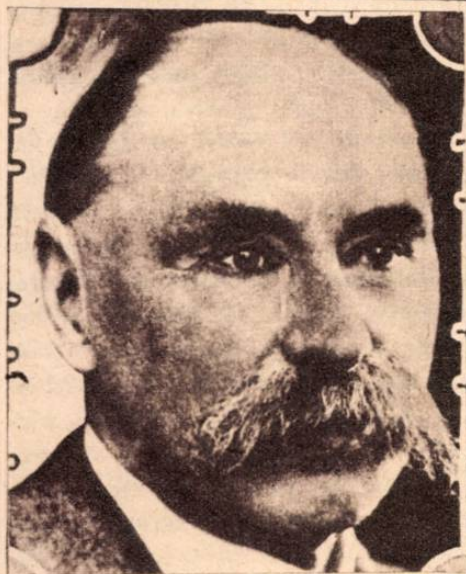

CUM AU VOTAT GERMANII DIN ANGLIA, PENTRU PLEBISCITUL CARE A AVUT LOC LA 10 APRILIE

2500 Nemți, cari locuiesc în Marea Britanie, au părăsit portul Tilbury, pe bordul vaporului de 2400 tone, „Wilhelm Gustloff”, unde au votat pentru plebiscitul Germaniei. Acesta este numărul maxim de votanți pe care îl poate primi acest vas. Fotografiile noastre înfățișează : O placardă purtată de un german, în gara St. Pancras, de unde votanții au plecat spre portul Tilbury, prin care îndeamnă pe compatrioții săi să voteze: „nu, dacă vor pace și prosperitate”.

„Covorul sfânt” se întoarce la Cairo!

Covorul sfânt al Egiptului, numit „Mahmal”, s'a întors în Cairo, din pelerinajul făcut la mormântul profetului, la Mecca. Conform tradiției, cămila cu „Mahmal”-ul a făcut de șapte ori înconjurul unui cerc, desenat pe pământ, după care covorul a fost depus în sala de onoare, bine păzită de poliție. În fotografia noastră, covorul sfânt aște, în cortegiu triumfal, înconjurul cercului.

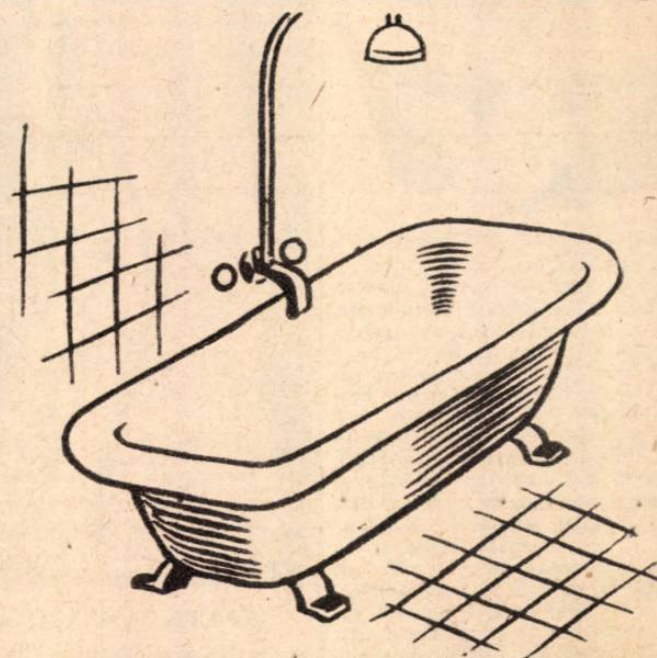
UN PROFESOR DE 80 ANI PRIMUL PREȘEDINTE AL STATULUI LIBER, IRLANDA. Doctorul Douglas Gyde, profesor de istorie și scriitor în vârstă de 80 de ani a fost ales președinte al statului liber, „Eire” (Irlanda). Dr. Gyde este cea mai de seamă autoritate a limbii irlandeze Erse, care se predă acum, din ce în ce mai mult, în școli și se întrebuințează mult în birourile oficiale. În fotografia noastră, primul președinte al statului liber Eire, sub noua constituție, profesorul Dr. Douglas Gyde.

VIM

CURĂȚĂ TOT fără a sgârâi

și băile

Tot așa de liber și de fericit

te simți după o cură de primăvară cu „Leo-Pills”. Laxativul „Leo-Pills” este un produs natural fabricat din plante, care prin deservirea intestinului contribuie mult la reimpresărea și la buna circulație a sângelui. — „Leo-Pills” au un efect plăcut și sigur. 1—2 doze ajung pentru o satisfăcătoare cură de primăvară.

Leo-Pills Laxativ

**NEURALGII
DURERI DE CAP
INDISPOZIȚII
RĂCELII**
vindecă

TESTA

Odihniți-vă picioarele!

Durerile de picioare sunt
alinate în 10 minute în
această baie reconfortantă.

Pentru a vă odihni picioarele, după o zi grea de muncă, pentru a vindeca inflamația și umflăturile, pentru a muia băștăturile, și calozitățile puneți un pumn de Saltrates Rodell într-o baie caldă pentru picioare. Oxigenul degajat de Saltrates Rodell în contact cu apa caldă, pătrunde în pielea inflamată și restabilește circulația sângelui. Mulțumită acțiunii înviorătoare și naturale a oxigenului, pielea este reimpresăată, picioarele se desumflă și își recapătă vigoarea în așa măsură încât puteți umbla cu ușurință în pantofi mai mici. Bătăturile cele mai tari se moale într-atât încât pot fi îndepărtate ușor cu rădăcină cu tot. Chiar astăzi seara luați o baie de picioare saltrată. Saltrates Rodell se găsește de vânzare la farmacii și droguerii. Preț neînsemnat. Rezultat garantat.

IMPORTANT. — 10.000 pachete reduse pentru propagandă sunt vândute cu prețul de Lei 10. Cumpărați unul de încercare. Pentru economie cumpărați un pachet normal sau pachetul dublu pentru uz familial.

SFANTA ECATERINA
de Ion Lucian Murnu. — Premiat
la Salonul Oficial 1938.

CITIȚI

**Adeverul Literar
și Artistic**

Atențiune

DIAMANT ISTORIC,
139½ carate, se vinde urgent pentru 120 milioane
lei. A se adresa CASEI DE HABSBURG.

CASA de Habsburg are nevoie de bani... După cum se știe, astăzi, șeful acestei nobile și oropsite familii este Otto de Habsburg, fiul mai mare al fostului Împărat Carol și al fostei Împărătesă Zita de Bourbon-Parma care, după anexiunea Austriei la Germania a pierdut pentru totdeauna speranța de-a se mai urca vreodată pe tronul strămoșilor săi; ba, ici-colo, se șoptește chiar că el ar fi urmărit cu un mandat de arestare, pentru acte de „înalță trădare”.

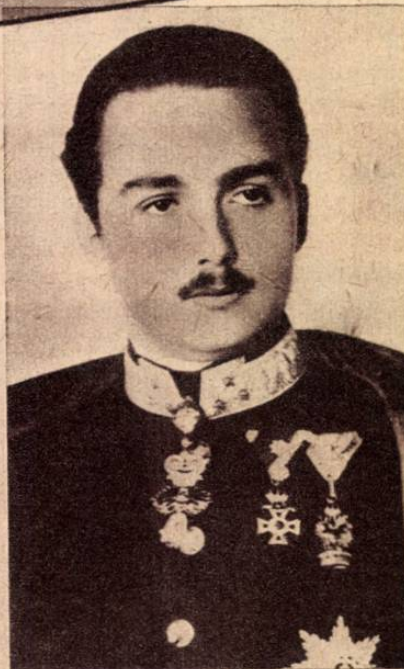
Din relatările ziarelor germane și olandeze, rezultă că în timpul de față, Casa de Habsburg ar duce tratative pentru vinderea unui diamant superb, „Marele Duce”, în greutate de 139½ carate și care, înainte de a face parte din coroana imperială, aparținuse lui Carol cel Îndrăgăst, duce de Burgonia. Atât numai că știrile privitoare la diamantul scos în vânzare sunt confuze și contradictorii, asupra datelor și peripețiilor lui istorice astfel că, deocamdată, nu e cu puțință să se stabilească dacă într-adevăr ar fi vorba despre legendarul „Marele Duce”.

Interviewat de redactorul unui ziar din Rotterdam, principele Xavier de Bourbon-Parma a desmășit svonul, dând asigurări precise că „Marele Duce” se află tot în stăpânirea Casei de Habsburg. Cu toate acestea, pare neîndoios că de câțiva timp se duc tratative, de către unii reprezentanți, mai mult sau mai puțin oficiali, ai fostei familii imperiale, pentru vinderea unui diamant celebru. El ar fi fost oferit, în mai multe rânduri, unui cunoscut giuvaergiu din Amsterdam, fără însă ca afacerea să aibă sorți de izbândă, din pricina sumei enorme cerută: 120 milioane de lei l...

Deoarece Casa de Habsburg posedă numeroase diamante, provenite din faimoasa colecție personală a lui Carol Temerarul, (Carol cel Îndrăgăst) atât greutatea de 139½ carate, cât și prețul cerut, ar fi două motive temeinice pentru identificarea „Marelui Duce”, în diamantul oferit acum spre vânzare. Acest diamant, deși este unicul în lume prin culoarea sa gălbuie, totuși nu e socotit drept unul din cele mai prețioase, printre atâtea altele, cari se bucură de o reputație mondială. Meritul lui deosebit este de-a fi fost cea dintâi piatră tăiată și șlefuită de către inventatorul prelucrării diamantelor, flamandul Ludovic de Berghem, care l-a obținut pentru experiențele sale, dela însuși ducele de Burgonia, un colecționar pasionat de pietre prețioase.

MOȘTENIREA LUI CAROL TEMERARUL

Principele obișnuia să se arate cu diamantele

Otto de Habsburg

sale, nu numai la Curte, ci și în îndelungatele-i călătorii și pe câmpurile de luptă. Biruit și ucis de Elvețieni, la Grandson în 1476, cadavrul lui a fost jefuit de soldați. Deobiceiu, Carol cel Îndrăgăst purta o beretă de catifea galbenă, în patru colțuri, supraincărcată cu diamante, de dimensiuni felurite, cari închipuiau un fel de broderie. Bereta aceasta a fost luată de un soldat care, necunoscând valoarea nestematelor, a cedat-o pentru câțiva gologani, unui negustor șiret, anume Jack Fugger care, demontând diamantele, o duse lui Maximilian de Habsburg — împăratul Germaniei și ginerele ducelui de Burgonia — alegându-se cu o

răsplată mare.

Același negustor Fugger a avut tot dela un soldat, diamantul despre care se spune acum că a fost scos în vânzare. El l-a vândut — destăinuindu-i proveniența lui Enric VIII-lea al Angliei, care îl dădu, în dar, fiicei sale Maria, la nunta ei cu Filip II de Spania, fiul lui Carol V și strănepot al lui Maximilian de Habsburg și al Mariei de Burgonia. Iată cum a ajuns diamantul în stăpânirea Casei de Habsburg. Alte două diamante, de dimensiuni mari, a pierdut Carol cel Îndrăgăst în bătălia dela Grandson. Unul, căzu în mâinile lui Ludovic Maurul, duce de Milano, care-l cumpără pentru 14.000 ducati și-l revându apoi — cu 20.000. — Papei Julian IV-lea; acest diamant împodobește și astăzi tiara pontificală. Celălalt, este așa numitul „Sancy”, vestit nu atât pentru valoarea sa (cântărește 50 carate) cât pentru peripețiile lui. În 1489, el figura printre bijuteriile Regelui Portugaliei. Acesta îl puse amanet la un gentilom francez, Harley de Sancy, și apoi, neputând să-și achite datoria, a fost nevoit să i-l vândă. În cursul domniei lui Enric III, monarhia având nevoie de bani, familia Sancy consimți la rându-i, să amanezeze diamantul; omul de încredere însărcinat să ducă piatra prețioasă, fiind prins de hoți, înghiți diamantul spre a nu fi găsit asupra sa. Trimisul fu asasinat, dar mai târziu, desgropându-i-se cadavrul, cei interesați procedară la facerea disecției și astfel juvaerul a revenit la lumină.

Curând după aceea el trecu în stăpânirea lui Jack II al Angliei, care-l dăru lui Ludovic IV-lea. Napoleon îl găsi printre bijuteriile Coroanei Franței, unde rămase până la Restaurație. Ludovic al XVIII-lea, la suirea sa pe tron, îl trimise, în dar, ducelui de Berry care, în pragul bătrâneții, îl vându unui negustor. Astăzi pare să fie în stăpânirea unui nabab indian...

G. R.

ALUNE AMERICANE

CHESTII, ȘARADE ȘI ALTE NĂZBĂTII

Staviski, faimosul escroc din Paris, a avut pe vremuri un colaborator cu numele de Sindaci, care s'a priceput să dispară la timp. Adresa lui Sindaci s'a pierdut; numele lui s'a șters din memoria contemporanilor.

Dar, om activ, — caracter dinamic, cum se zice, — a reaperut din nou în arena financiară și numele lui împodobește iar cronica judiciară.

De data asta, autoritățile poloneze se ocupă de recenta activitate a lui Sindaci care a făcut dovadă că este într'adevăr un tip ingenios.

Sindaci a fost arestat la Varșovia sub învinuirea că a făcut contrabandă de valută. Pentru a scoate valută străină din Polonia, el a inventat un sistem minunat; am zice: genial, — dacă nu ne-ar fi teamă de cuvinte prea umflate.

De câte ori sosea la frontiera poloneză, Sindaci arăta controlorului vamal că posedă o sumă importantă de bani în valută americană, nu mai puțin de 10.000 de dolari. Peste câteva zile părăsea Polonia, declarând, la frontieră, suma cu care a intrat în țară. Se știe că legea privitoare la îngrădirea schimbului de valută permite ieșirea din țară a sumei cu care ai intrat.

De acest regulament vamal, fostul colaborator al lui Staviski s'a folosit în felul lui.

Dar, fiindcă voiajurile lui Sindaci s'au repetat în mod regulat, poliția poloneză s'a întrebat: — care-i scopul acestor călătorii?

Această curiozitate, deși legitimă, a rămas multă vreme nesatisfăcută. Până ce, în sfârșit, poliția a descoperit despre ce e vorba.

La intrare în Polonia, Sindaci arăta — o imitație foarte artistic executată, de dolari; și pleca întotdeauna cu dolari veritabili.

Datorită acestui sistem ingenios a reușit să treacă peste graniță, sub aripa legii și sub nasul celui mai îndârjit control, o sumă importantă de valută străină.

Negreșit: sunt vânzători buni și vânzători nepricepuți. Fiecare negustor știe acest lucru. Ceea ce nu știe — e să deosebescă pe un vânzător capabil de unul slab. Căci a oferi o marfă unui client este o artă mult mai complicată decât pare la prima vedere. O artă care are tainele ei și formele ei magice. Pătrunderea lor cere timp, răbdare, spirit de observație și foarte multă iscusință. Căci cumpărătorul este și el — o marfă foarte capricioasă.

Dăunăzi am fost martorul unei scene penibile, care mi-a sugerat ideea să cercetez această chestiune.

Intr'un magazin de mărunțișuri. Două femei vroiau să cumpere o poșetă. Vânzătorul a trântit pe teighea un maldăr de poșete. Clientele au

cercetat în amănunt mai bine de o duzină. Deodată s'au oprit. Au întrerupt târgul. Și au plecat, fără să spună un cuvânt.

Patronul însă, care urmărea cu atenție operația, a descoperit numai decât pricina. Clientele găsiseră o poșetă cu defecte vizibile, cari le-au stricat pofta să mai cumpere ceva la această prăvălie.

Enervat peste măsură, patronul injură, în modul cel mai grosolan, pe vânzători, fiindcă n'au selecționat, sau n'au știut să ascundă obiectul stricat. Această atitudine a comerciantului a trezit atenția unui alt client care a trântit îndată marfa, fiindcă și-a pierdut încrederea și fiindcă l-a jignit grosolănia patronului.

Dar acest episod sălbatec face parte din categoria: cum se alungă un cumpărător. Mult mai interesantă este categoria: cum se cucerește un client.

Cu această problemă s'a ocupat un specialist american, Elmer Wheeler, care a publicat o carte foarte folositoare și instructivă: „Tested Selling Sentences”, adică: sfaturi bune și încercate în tehnica vânzării.

Wheeler spune: Să nu dai niciodată clientului posibilitatea de a alege între ceva și nimic.

De pildă: chelnerul să nu întrebe: — „cu ou sau fără ou”? Căci în cele mai multe cazuri i se răspunde: „fără”.

Întrebarea justă și, firește, folositoare e: — „Un ou sau două”? În acest caz cei mai mulți vor răspunde: „unu” — și patronul va fi în câștig. Specialistul american a sfătuit pe chelnerii unei berării să nu se adreseze consumatorilor cu întrebarea: — „Un pahar mare sau unul mic”? Ci să întrebe numai: — „Un pahar mare”? Cu acest prilej a constatat că 40 la sută din clienți au cerut un pahar mare.

O mare prăvălie de cămăși s'a plâns lui Wheeler că deși oferă cămăși de calitate bună pe preț avantajos, totuși nu vinde destul. Specialistul a cercetat cazul și a povățuit pe vânzători să recomande marfa în felul următor: — „Cămăși cu nasturi ancorati”. Cuvântul „ancorat” a făcut impresie și a contribuit la sporirea desfacerii în mod considerabil.

Pentru lansarea unei creme de ras, Wheeler a recomandat întrebarea: — „Nu-i așa că preferați să reduceți la jumătate timpul necesar bărbieritului”?

Acest truc a dat rezultate excelente.

Pentru a vinde mai ușor pantofi de copii, Wheeler a găsit următoarea formulă: — „Numai Indieni, băețelule, poartă astfel de pantofi”.

...Și toți copiii au cerut dela părinții lor să li se cumpere pantofi de Indieni.

D.

Citiți

„MAGAZINUL”

Publicația lumii selecte

ULTIMELE NOUTĂȚI

PENTRU
PRIMĂVARA

*La Vulturul de Mare
cu peștele în ghiare*

Theodor Atanasiu & Co. S.A.

STR. BAZACĂ 1 / STR. CAROL 76-78-80-82 / STR. HALELOR 21

Scaun regulat

ARTINI

PURGATIVUL IDEAL

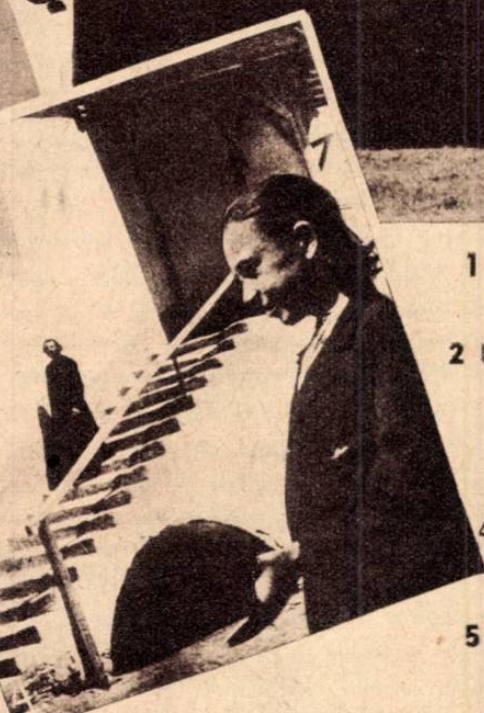
O LECTURĂ PASIONANTĂ:

„ROMANELE CAPTIVANTE”

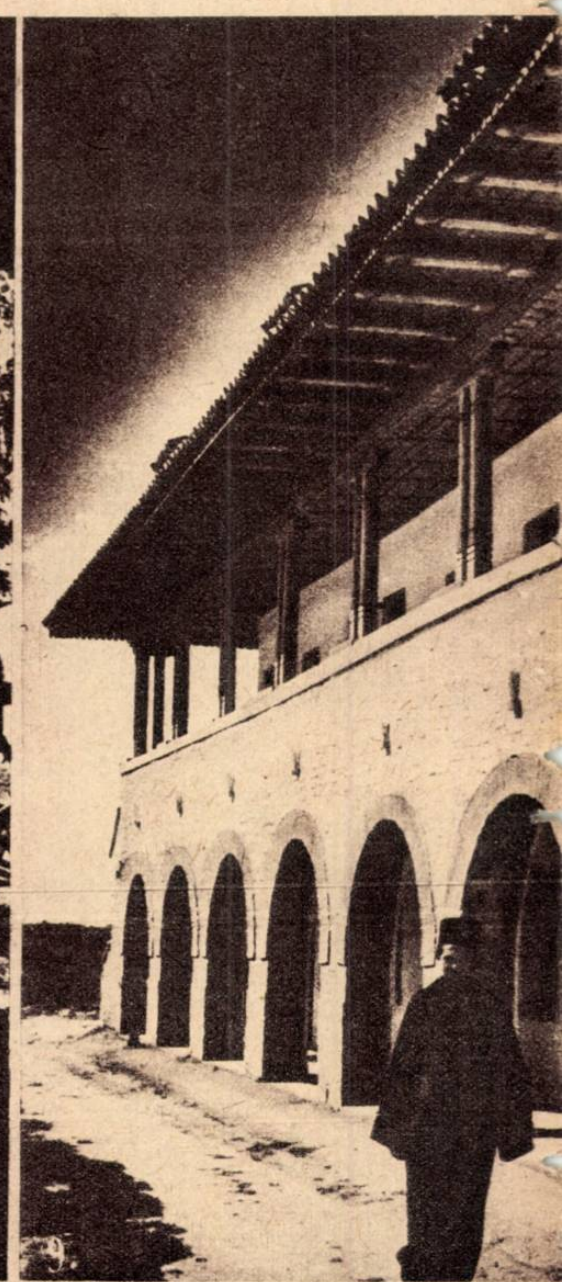
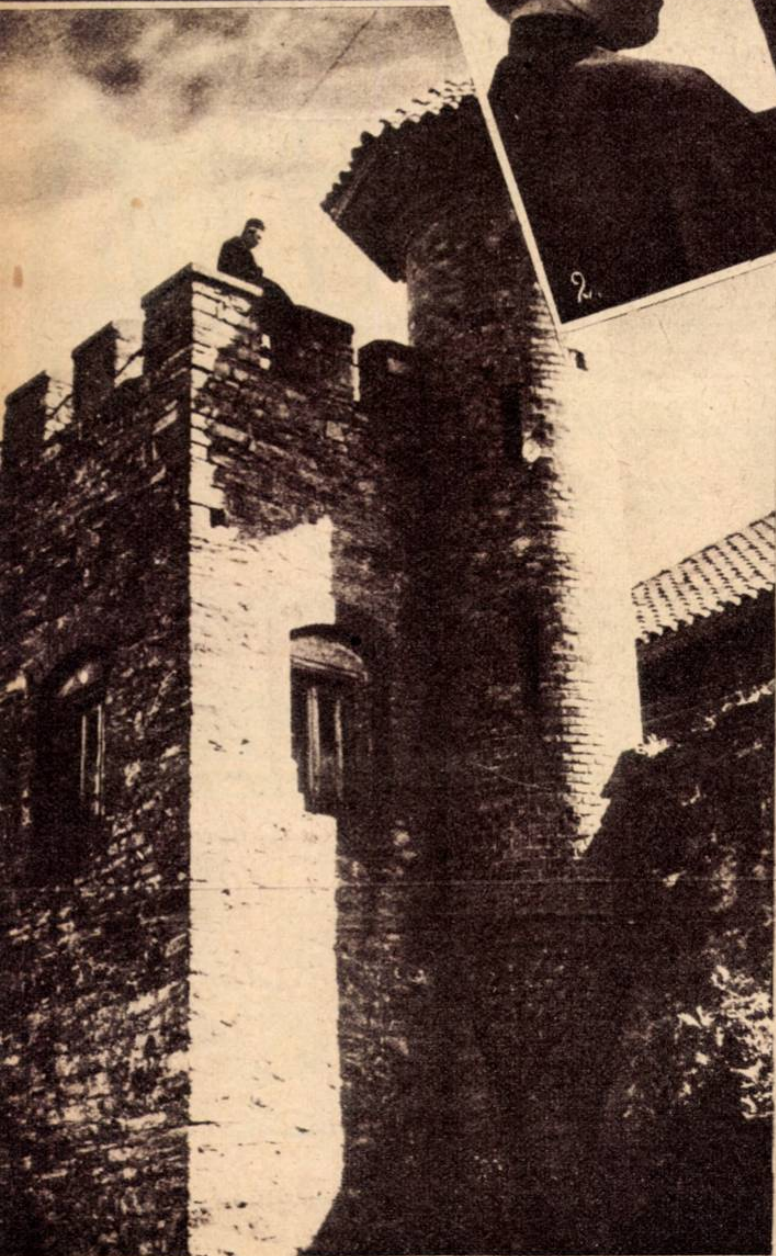
In fiecare lună un nou roman.

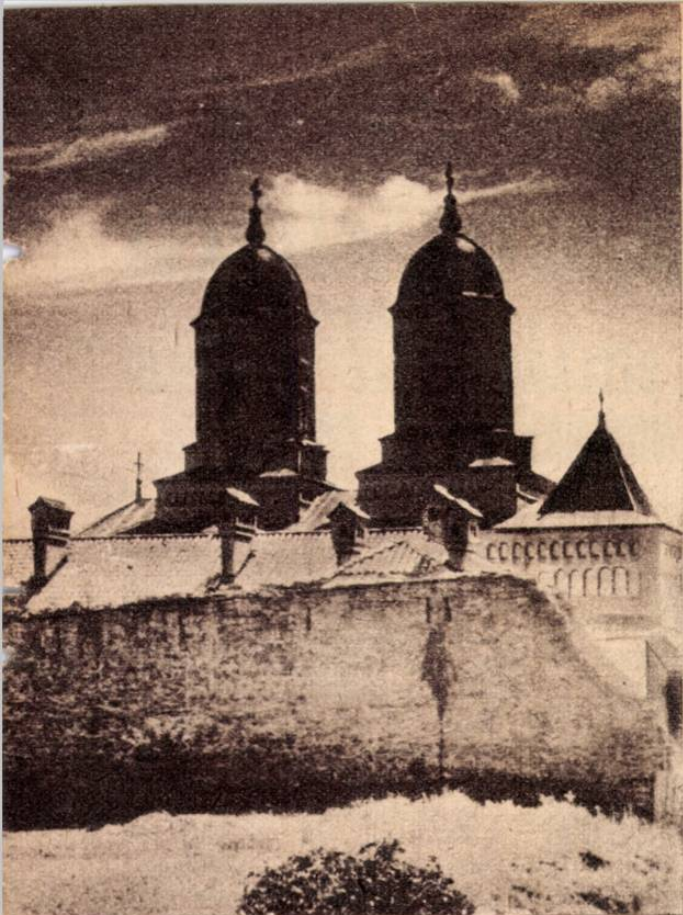

MANASTIREA CETATUIA, DE LANGA IASI

- 1 Tip de călugăr
Călugăr
- 2 Un tânăr călugăr
II-lea
- 3 Tânăr
- 4 Biserica mănăstirii
într-o zi
- 5 Vedere generală
Călugăr

6 La mănăstirea Cetățuia

7 Picturi murale în interiorul mănăstirii

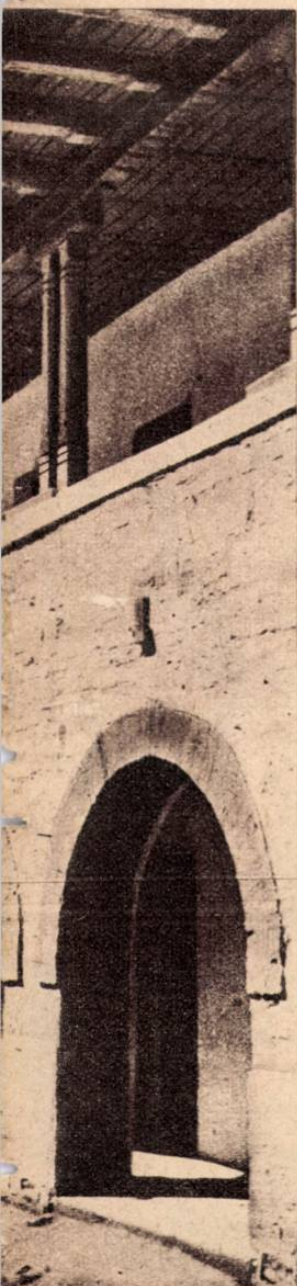
8 În cerdac

9 La mănăstirea Cetățuia
10 Ușă, în planul al clopotnița

11 Călugăr

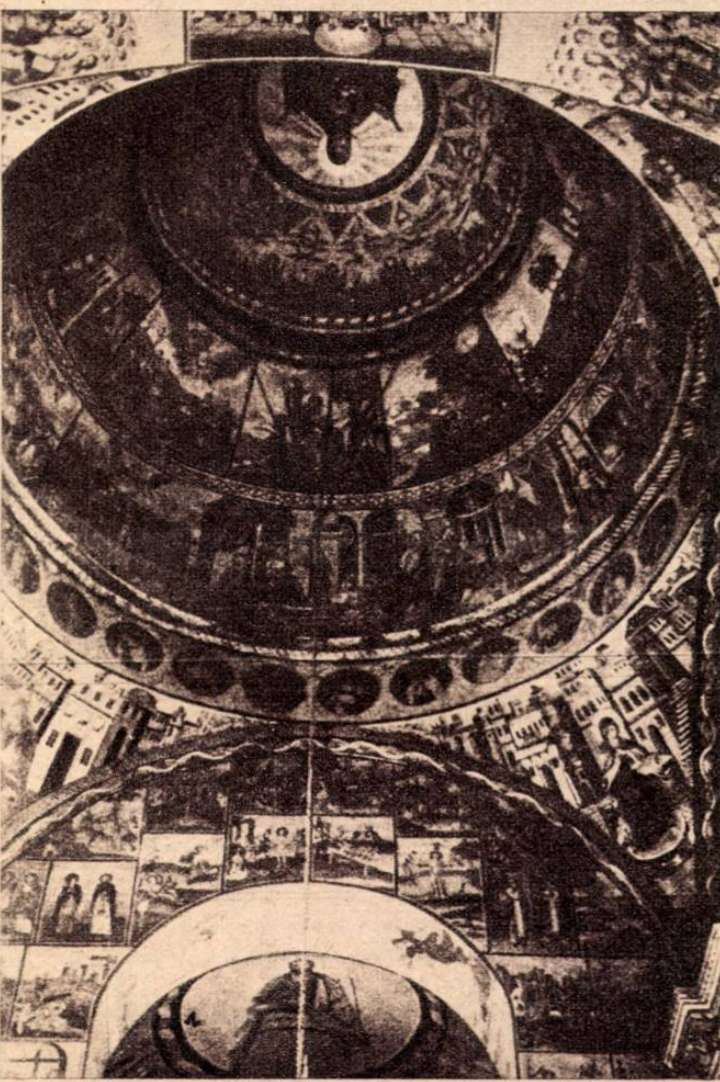
12 Mănăstirii. În curtea erioară

13 Ală a mănăstirii Cetățuia

ZIDITĂ din grija lui Gheorghe Duca Vodă, pe la 1870, ea imită oarecum, într'o formă mai simplă, arhitectura bisericii Trei Erarhi.

Situată pe o colină care domină orașul, mănăstirea, cu zidurile și chiliile ei, face parte din decorul lașilor, ca unul dintre cele mai reprezentative elemente ale sale. Iar depe zidurile mănăstirii, din ceardacurile arhondaricului sau ale sălii gotice, lașii apar într'o lumină neașteptată.

9 Spre chilii.

10 Aspect al mănăstirii din șopronul Cetățuiei

11 Un colț de cetate

Max SCHMELING OMUL PE CARE AȘ DORI SĂ-L INVING!

SENZAȚIONALELE DECLARAȚII ALE FOSTULUI CAMPION MONDIAL, MAX BAER

SE împlinesc, peste puțin, doi ani, de când Max Schmeling l-a învins pe Joe Louis, în a 11-a repriză, prin knock-out. Același Joe Louis, cu șase luni mai înainte, avusese nevoie de 10 minute, ca să scape de mine. Lumea își amintește desigur că numai cu un an mai înainte, l-am masacrat, într'un asemenea hal pe numitul Max Schmeling, încât acesta a trebuit să se caute vreme de 18 luni. Care este substratul acestui rebus?

Când, în urma victoriei mele asupra lui Max Schmeling și Primo Carnera, am cucerit titlul de campion al lumii, la toate categoriile, mi se deschideau două perspective: sau să-mi păstrez titlul și să nu-mi găsesc un adversar, sau să-l pierd, pentru a-l putea recuceri, lucru care ar fi fost un fapt unic, în analele boxului.

M'am hotărât pentru această din urmă soluție. Infruntându-l pe veteranul James Braddock, m'am lăsat învins la puncte, ceea ce trebuia să aibă ca rezultat încercarea onorariului meu, în cazul când l-aș fi înfruntat din nou pe Braddock. Pe vremea aceea, Joe Louis, în urma unei serii de victorii fulgerătoare, prin knock-out, și-a făcut apariția, ca pretendent posibil, al titlului suprem. Fără să stau pe gânduri, am acceptat să mă lupt cu el. Fără să mă antrenez l-am înfruntat pe negrul, pe care-l subestimam. A fost o revelație, pe care nimeni n'a uitat-o și înțelegând că n'am sorți de izbândă, am preferat să rămân culcat, în a patra repriză, decât să las să fiu desfigurat, rezistând până la capătul matchului. Căci, în definitiv, în afară de box, mai există și... cinematograful.

Recenta mea victorie, asupra lui Tommy Farr, victorie care n'am dobândit-o prin knock-out, deoarece am lipsit prea multă vreme de pe ring, dovedește că vreau astăzi să recuceresc titlul de campion, la toate categoriile.

L-am învins astfel pe Schmeling, încât ar fi trebuit să aibă o nouă întâlnire cu mine, înainte de a lupta cu Joe Louis. Dar

„ulanul negru” a păstrat o asemenea amintire a luptei noastre, încât preferă să fie trimis mai degrabă într'un lagăr de concentrare, decât să mă înfrunte odată, cu mânușile în mână. I-am oferit lui Schmeling să luptăm la Berlin, cedând tot onorariul învingătorului, sau unei instituții de binefacere, spre exemplu: „Ajutorului victimelor fascismului”. I-am oferit de asemenea să luptăm la New-York, dar a refuzat și această ofertă.

El preferă să lupte cu „spaima neagră”, Joe Louis. Știu din experiență că negrul nu lovește tare, ci „greu”. Il cunosc destul de bine pe Max Schmeling și pe Anny Ondra, ca să știu că nu va veni să boxeze la New-York, decât constrâns sau chiar forțat.

Ceea ce spun pare să fie o glumă, este însă purul adevăr. Schmeling va lupta cu Joe Louis numai fiindcă pierzând sau câștigând, matchul acesta îi va aduce zece milioane, adică tot atâtea deize, care vor reintra în Germania. Ar părea, din partea mea, o rancună personală. Cum ar fi însă posibil, ca o minte logică, să conceapă că Max Schmeling acceptă să dea lupta cea mai importantă a vieții sale, lupta hotărâtoare, chiar dacă ar avea cea mai vagă speranță să o câștige, la New-York? Căci el își dă seama că publicul va fi constituit, mai ales, din elementele negre, din Harlem, a căror simpatie va merge, în mod natural, către Joe Louis și din evrei, cari nu vor veni decât ca să asiste la înfrângerea supusului lui Hitler. Dacă Schmeling ar fi avut cea mai slabă speranță să iasă victorios, din această luptă, ar fi cerut ca ea să aibă loc la Chicago, sau la St. Louis, două orașe, în care elementele pro-naziste sunt numeroase și care ar fi putut să-i creeze atmosferă.

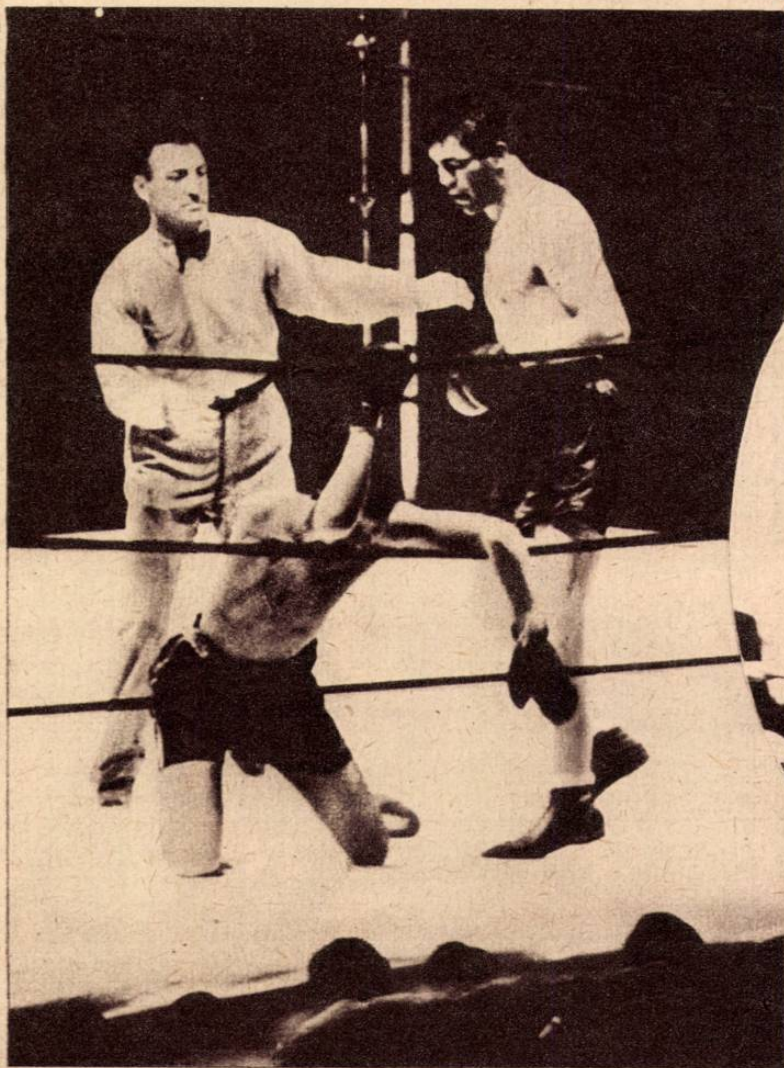
Vreți să știți acum de ce Max Schmeling refuză, în orice caz, să mă întâlnească și preferă lupta cu Louis?

Există trei motive: primul nu depinde de el. Hitler, care face caz de prestigiul

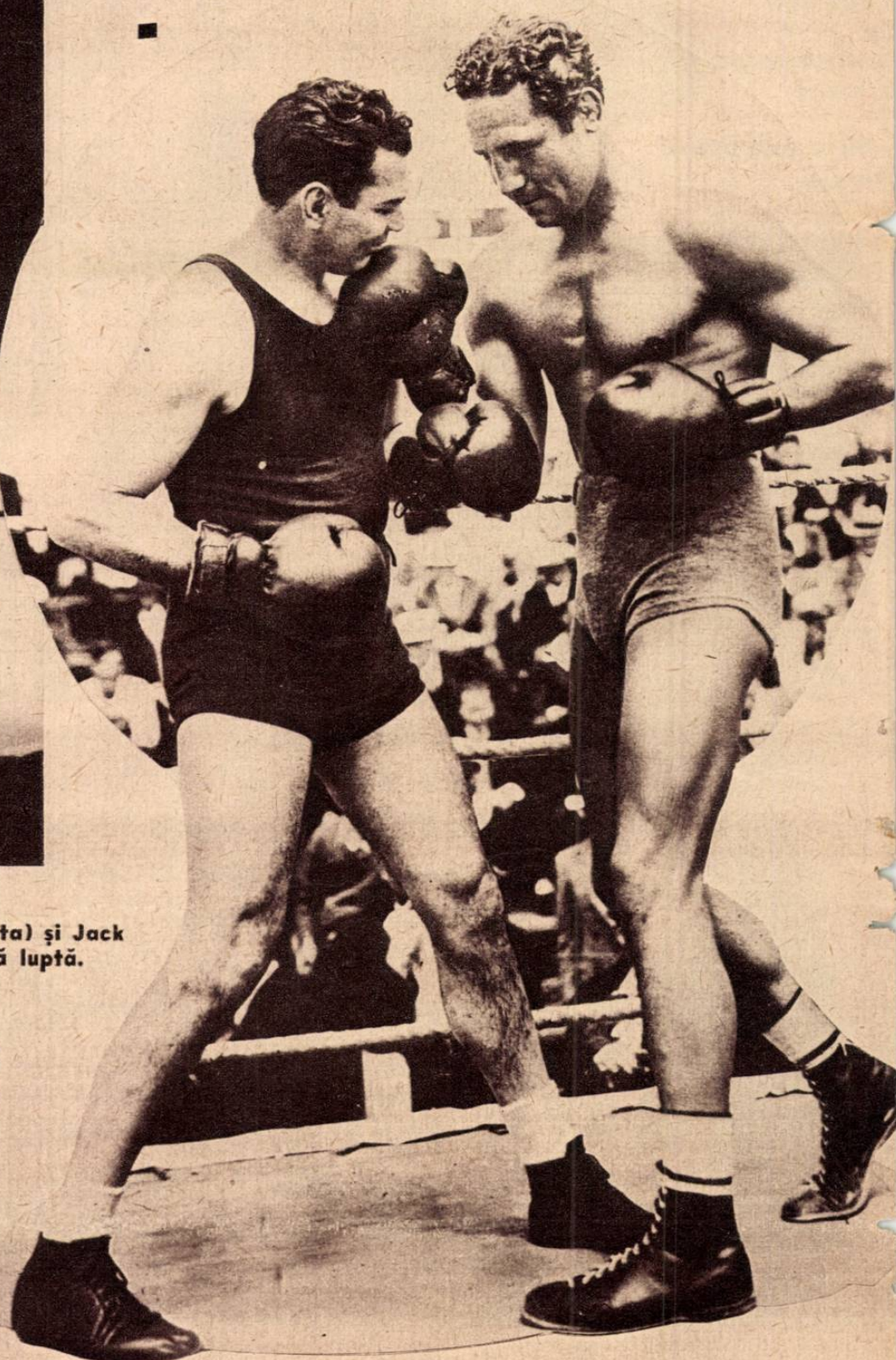
Jimmy Braddock

Germaniei, oridecâteori poate, socoate că Schmeling, care l-a bătut odată pe Louis, mai are sorți să-l învingă, pe când față de mine, sorții sunt inverși. Se mai gândește deasemenea că o victorie asupra lui Joe Louis îi va da titlul și prestigiul aferent, pe când o înfrângere în fața negrului va fi socotită un accident. O victorie împotriva mea, nu-i va aduce nimic nou, pe când o înfrângere pe care ar suferi-o din parte-mi, va însemna o devalorizare a mușchiului „arian”, în folosul lui Israel, nu s'ar mai putea aștepta la nici o nouă revanșă și prin urmare, la nicio nouă posibilitate de introducere de de- vize, în țara sa.

Matchul dintre Max Schmeling și Joe Louis. Fotografia noastră înfățișează momentul căderii între frângerii a lui Joe Louis.

Max Baer (dreapta) și Jack Dempsey, în plină luptă.

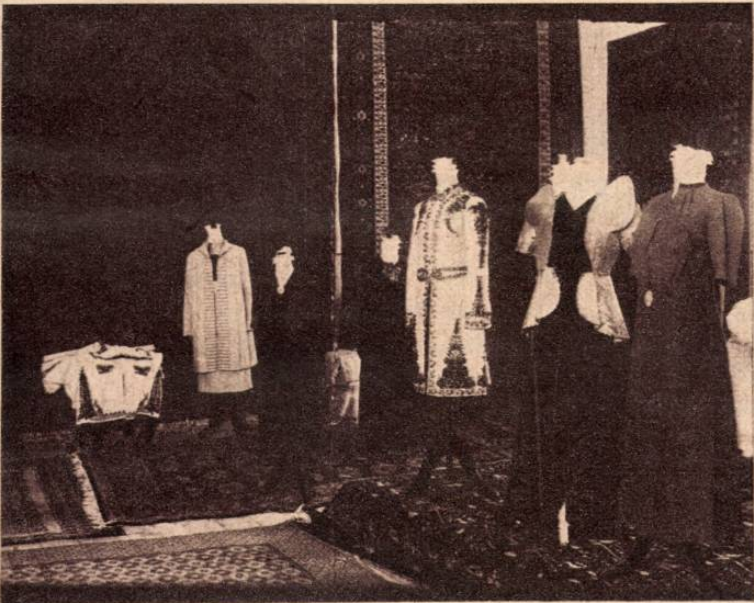
Acestea sunt o parte din motive. Acelea ale lui Schmeling sunt mai simple: învins de Joe Louis, pedeapsa sa nu va dura mai mult decât un rond sau două; luptând cu mine, se teme că întocmai ca, în timpul primei noastre lupte, voi prelungi jocul, până ce îmi va veni gustul să-i dau lovitura finală. Mai există, în sfârșit, încă un motiv acela al lui Joe Jacobs, managerul lui Schmeling și coregionarul meu. Dacă îi voi învinge „pupul”, atunci va trebui să renunțe la el. Pe când, în alte condițiuni, speră să mai poată face afaceri, vreo câțiva ani. Din toate aceste motive, într-o zi din luna Iunie, a anului curent, mai exact în ziua de 22, Joe Louis își va pune titlul în joc, contra lui Max Schmeling. Sunt gata să pun rămășag că neamțul nu va fi în stare să stea în picioare, dincolo de rundul al 6-lea și mă bucur, în lipsă de satisfacție de a mă afla pe ring, în fața sa, să asist la această corecție, din primul rând al fotoliilor.

Mai trebuie să spun un lucru și anume, că am un contract, prin care mi se asigură o luptă cu învingătorul matchului Joe Louis-Max Schmeling.

Doresc, în forul meu interior, ca o minune să-i îngăduie lui Schmeling să scape de pedeapsa pe care i-o prepară Joe Louis și dacă acest miracol s'ar putea, aș dori ca, într-o bună zi, din luna Septembrie, să-l întâlnesc pe „ulanul negru” în fața mea, între frânghiile unui ring. Căci în acea zi, fața lui Max berlinezul, va lua toate culorile curcubeului fricii, astfel încât frumoasa Anny Ondra își va recunoaște, cu greutate, pe iubitul ei soț.

EXPOZIȚIA LICEULUI INDUSTRIAL DE FETE, DIN CRAIOVA

Elevele Liceului Industrial de fete, „Madona Dudu” din Craiova, au expus lucrări interesante, în cinci săli din localul școlii. Fotografiiile noastre au fost luate la expoziție și înfățișează:

Standul secției de broderie artistică.

Standul secției de țesătorie, de covore în diferite genuri și pânză românească.

(Foto Chaland)

Michel Să-l mănânci!

★ Se înțelege că nu veți mânca niciodată un rouge de buze. Pe de altă parte însă vă veți dori un rouge de buze, care în puritatea substanței sale, să fie destul de bun pentru a putea fi mâncat.

MICHEL poate susține cu succes orice examen privitor la puritate și calitate. Toate materiile prime, cari sunt întrebuintate la fabricarea sa, trebuie să susțină - în ce privește puritatea și calitatea lor - un examen atât de sever, ca și când n'ar fi vorba de un rouge care trebuie aplicat pe buze, ci de un comestibil delicios. Următoarele calități vă vor convinge fără întârziere, că rouge-ul de buze MICHEL este superior: el poate fi aplicat în mod absolut simetric; el dă buzelor o senzație de prospețime; tonul culorilor sale este pur.

7 TONURI INCANTĂTOARE:
Blonde, Brunette, Cherry, Vivid, Capucine, Raspberry, Scarlet.
Mărimi: de lux, mare, popular.

Intrebuintați pentru desăvârșirea machiajului Dv. fardul MICHEL, rouge-ul durabil iar pentru ochi, cosmeticul MICHEL care nu ustură și rezistă apei și umezelei.

Stomacul protector al intestinului!

Stomacul primind alimentele mai mult sau mai puțin mesteceate, sau prea calde sau prea reci, le evacuează parțial digerate, prin suc gastric, în intestin. Dacă alimentele trec în intestin insuficient preparate, ele îl irită și consecința e constipația și o auto-intoxicație. Pentru înlesnirea muncii stomacului, nimic nu e mai bun ca Magnesia Bisurata. O mică doză de praf, luat în puțină apă, ajută nu numai digestiei, dar și neutralizează excesul de aciditate pricinuit de fermentația alimentelor, — și încetează, instantaneu, toate durerile, starea proastă generală și alte răuri ca, de pildă: arsurile, gazele, senzația de acru în gură, migrenele și insomniile ce constituiesc consecințele. Magnesia Bisurata reacționează imediat. Luați din ea după masă și veți simți, imediat, că digestia e mai bună. De vânzare la toate farmaciile și drogueriile cu preț de lei 75, sau în formatul mare economic cu lei 110.

Citiți:

„MAGAZINUL”

- să vă păzească dinții

Mii și mii de dentști din toată lumea recomandă Kolynos grație proprietăților sale antiseptice și curățitoare.

La fiecare periere Kolynos distruge milioane de bacterii cari cauzează caria.

Spuma sa activă și înviorătoare pătrunde în toate crăpăturile și

interstițiile. — Ea suprimă petele și îndepărtează resturile alimentare în fermentație. — Dinții capătă imediat o nouă strălucire,

gura se îmbogățește și se curăță. — Incepeți chiar de azi a

vă servi de Kolynos: veți fi încântați.

Sporiți strălucirea
zămbetului Dv. prin
KOLYNOS.

Economisiți
cumpărând tubul
mare.

KOLYNOS
CREMĂ DENTARĂ
Antiseptică

Alexandrine și alte
mărci străine renumite,
calități superioare,
modele exclusive la

DJABOUROV

CALEA VICTORIEI 76. TELEFON: 3.58.98

Programele tuturor posturilor europene pe toate gamele de undă sunt redade amănunțit în excelența revistă
RADIO-ADEVERUL

CITIȚI

ADEVERUL LITERAR ȘI ARTISTIC
cea mai răspândită revistă literară.

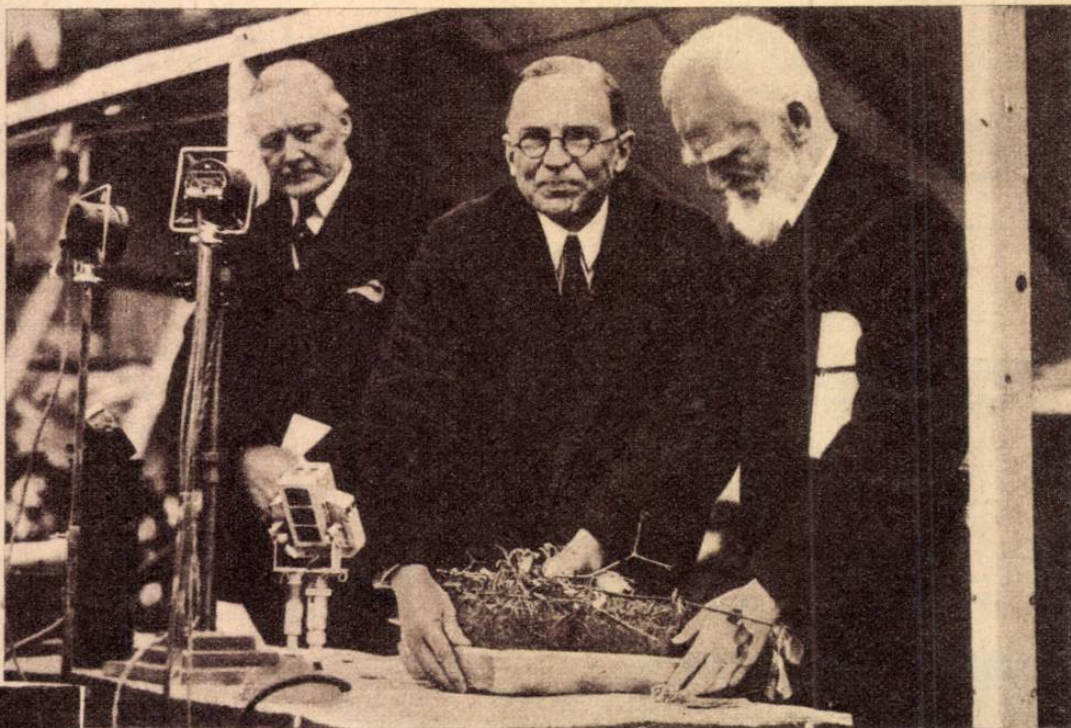

Jackie Coogan a intentat ← proces mamei sale

Renumitul artist Jackie Coogan, care între timp s'a făcut mare și s'a căsătorit cu actrița de cinema Betty Grable, a intentat un proces mamei sale, care s'a recăsătorit, după moartea tatălui său. Jackie Coogan pretinde că i se cuvine o avere de 800.000 lire sterline, bani pe cari i-a câștigat în rolurile sale de copil și din care n'a primit nimic. Redăm aci cea mai recentă fotografie a lui Jackie Coogan cu soția sa.

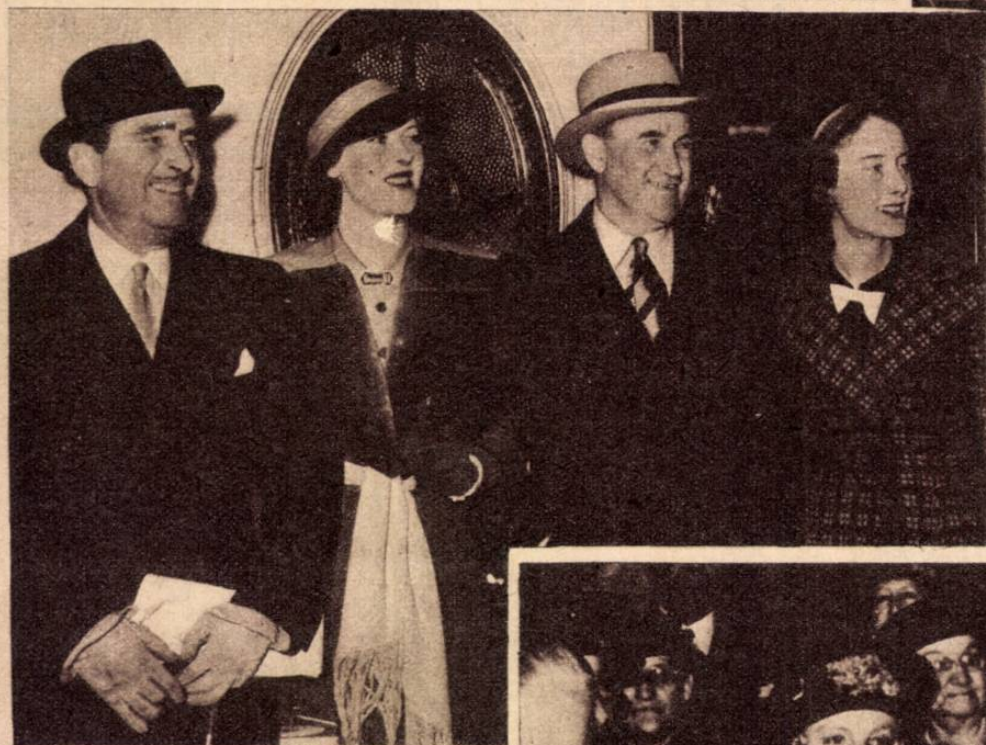
BERNHARD SHAW A PRIMIT ACTUL FUNDAMENTAL AL NOULUI TEATRU NAȚIONAL LONDONEZ ↓

Renumitul scriitor englez, a primit, în cadrul unei mari ceremonii, din partea comitetului londonez al plănuitului teatru național, actul fundamental al clădirii. În același timp i s'au oferit, lui Bernhard Shaw o ramură și un bulgăre de pământ, care — în vremuri mai vechi — simbolizau schimbarea proprietății vreunui teren. În fotografia noastră: Mr. Bernhard Shaw (dreapta) primește dela Sir Robert Vansittard (sfetnicul diplomatic al guvernului englez) bulgărele de pământ și ramura, ca act fundamental, pentru teatrul național englez.

CEL MAI MARE MAGNAT AL FILMULUI PLEACĂ DIN ← LONDRA, INAPOI, SPRE STATELE-UNITE

Mr. Sam Goldwyn, cunoscutul magnat american al filmelor, a fost pentru importante convorbiri, în Anglia. Zilele trecute, a părăsit Londra, întovărașit de soția sa pe transatlanticul „Queen Mary”. Mr. Goldwyn a fost condus la gară de Douglas Fairbanks și soția sa, fosta Lady Ashley. În fotografia noastră, dela stânga la dreapta: Douglas Fairbanks, Mrs. Fairbanks, Mr. Sam Goldwyn și Mrs. Goldwyn, în gara Waterloo, din Londra.

HENRY FORD SERBEAZĂ NUNTA SA DE AUR

În cercul numeroșilor prieteni invitați, Henry Ford și soția sa au serbat nunta lor de aur, la ferma Ford din Dearborn. O uriașă mapă, în care s'au strâns scrisori și documente importante, din cursul strălucitei cariere a lui Henry Ford, a constituit darul principal, pentru fericita pereche. În fotografia noastră, Henry Ford (mijloc) și soția sa (dreapta, primul plan) în cercul prietenilor, în ziua nunții lor de aur.

JEAN Marquez
Rivière po-
vestește, în-
tr'un articol al său, o
serie întreagă de în-
tâmplări din timpul u-
nei călătorii făcute în
India.

„În timpul călătoriei pe
care am făcut-o în In-
dia — scrie Jean Mar-
quez Rivière — am a-
vut adesea ocazia să
aud vorbindu-se de un
mare ascet, care trăia în
regiunea Shri Shan-
tivilaiji și a cărui
faimă de om sfânt se
răspândise departe, în
toate cercurile mistice
ale Indiei.

Intr'o bună zi, m'am ho-
tărit să-l vizitez. Am în-
chiriat un automobil și
ne-am îndreptat spre
muntele, unde se retră-
sese sfântul.

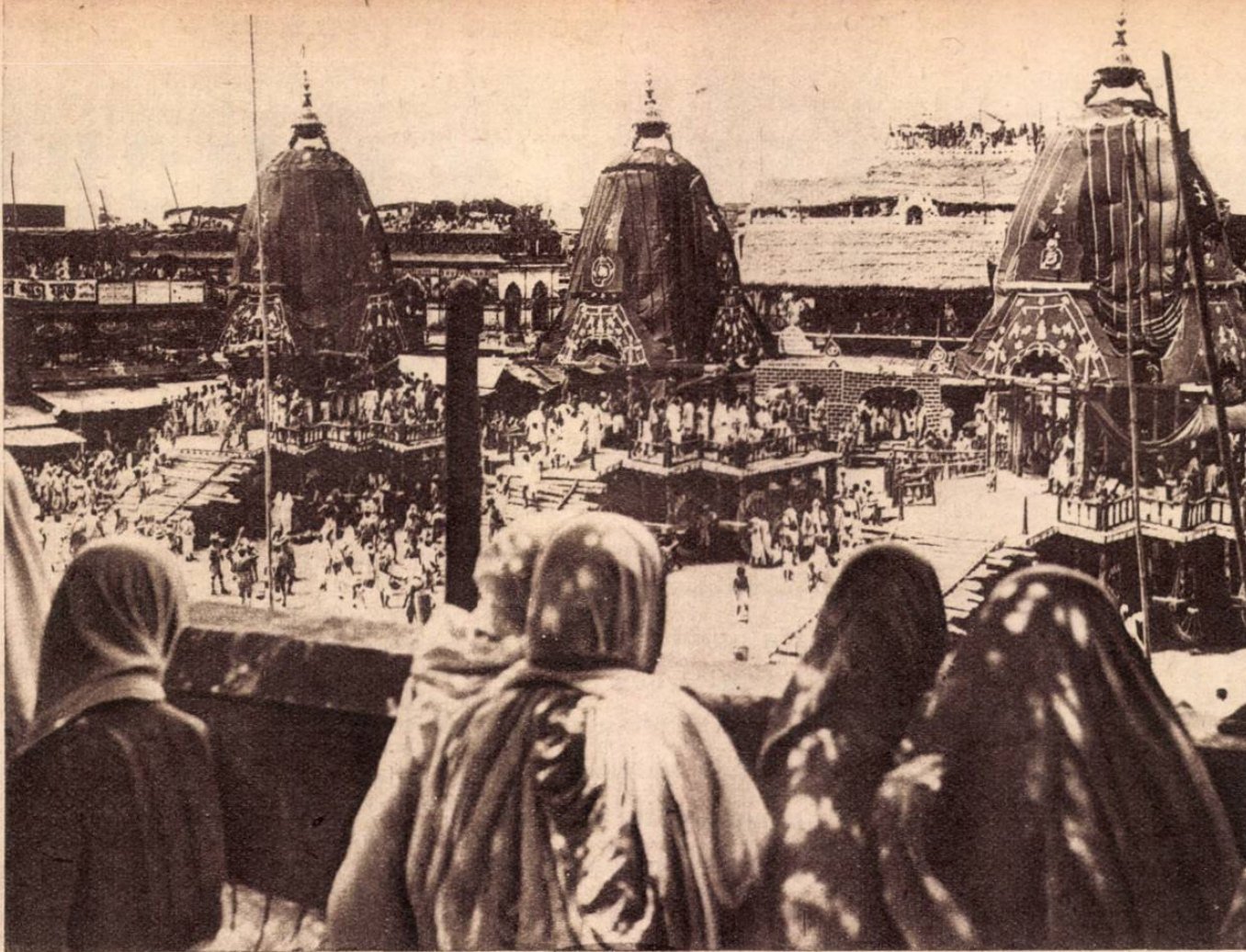
Iată muntele! Drumul
șerpuește dealungul unor
peisagii minunate. Văi
adânci se întretaie, ar-
bori uriași, baobabi,
bananieri, palmieri și lia-
ne ne înconjoară.

Micul sat de munte, Abou, ne întâmpină sgomotos. Ne
ducem să ne odihnim într'un dack-bungalow, pe care
administrația britanică a avut grijă să-l construiască pe
toate căile, care ar putea fi străbătute de un călă-
tor alb. Faptul acesta facilitează nespuse de mult că-
lătoriile prin India. Rămâne să mai străbatem o dis-
tanță de vreo 6 km., spre a ajunge pe pîntenul
stîncos, unde locuiește pustnicul.

Un „ashram” un fel de caravanserai, se află la
puțină distanță de locuința pustnicului. Aci se adă-
postesc o serie întreagă de admiratori, călători,
cerșetori și bolnavi, cari au venit să-l vadă pe omul
sfânt. Mahatma locuiește singur, pe culmea muntelui,
într'o colibă mică, albă, avînd numai cîteva metri
pătrați și cuprinzînd o singură cameră.

Pustnicul mă primește. Fața sa exprimă o minunată se-
ninătate. E îmbrăcat într'o haină albă, de in. Discipolul
care mă întovărește, mi-a povestit o serie de minuni,
întîmplări în vecinătatea sfântului. Astfel au sosit la As-
hram cîteva scrisori, prin care se puneau întrebări, dacă nu
cumva pustnicul vizitase, cu cîteva zile mai înainte, un sat oare-
care, unde fusese văzut de numeroase persoane. Or, localitățile
acestea sunt la depărtare de o zi sau două cu trenul, la Ashram, iar pustnicul
nu părăsise coliba. În fine, mi-a mai povestit o întîmplare personală, pe care
o reproduc mai jos.

— În primele zile, cînd am sosit aci, pe atunci cînd nu mă gîn-
diam să stau decît vreo cîteva ore — trebuie să vă spun că mă
aflu la Ashram de cîteva zile — Mahatma mi-a spus să nu trec,
vreme de trei zile, printr'un anumit loc al junglei. Am uitat acest
lucru și într'o zi, pe inserat, revenind la Ashram, am lovit o
cobră, care sta încolăcită în mijlocul drumului. Am voit să mă
feresc, dar era prea tîrziu, iar reptila m'a mușcat, puțin mai sus

Străbătând misterioasa Indie

tunci nu l-am mai părăsit pe Mahatma”.

Mahatma mi-a vorbit vreme îndelungată. În viața mea
n'am pomenit o ființă care să cunoască atît de bine
sufletul omenesc. Răspundea întrebărilor mele, fără
ca eu să le fi pus, și-mi dădea seama că între
mine și el există o legătură, dincolo de planu
fizic, într'o lume subtilă, în care noțiunea eului
are altă valoare. Nu este singurul pustnic pe
care l-am întîlnit în India; mai există și alți
Ramakrishna. Pe acest pămînt stăpînit de
extaz, în urma atîtor rugăciuni, îmi face im-
presia că noțiunea Spiritului și-a aflat ultimul
refugiu.

Pentru cel care revine în Europa, contrastul este
dureros. E o nepotrivire între preocupările religioase
și filosofice ale Indiei și cercetările materiale și brutale
ale Europei.

Înțeleptul de pe munte, m'a învățat o groază de lucruri, lîngă
el găsind acel „dincolo” al criticii intelectuale, acel limbaj al liniștei, care
constituie revelația Indiei.

CITIȚI
MAGAZINUL
PUBLICAȚIA LUMII SELECTE

Cinci dovezi vii despre valoarea uleiului d'olive din
săpunul Palmolive!

„Cînd veni timpul să
întrebuințăm apă și
săpun, am hotărât în-
trebuințarea exclusivă
a săpunului Palmoli-
ve pentru baia zilnică
a acestor gemene ce-
lebre în toată lumea”.

Dr. Allen Roy Duff

Ascultați raționamentul Doctorului Dafoë,
care se ocupă cu îngrijirea gemenelor cana-
diene, dela nașterea lor. La început el prescri-
se numai uleiul d'olive pentru baia lor, deoa-
rece pielea micuțelor Dionne era extrem de
sensibilă. Cînd veni timpul să se întrebuințeze
săpun, el alege, fără șovăire, Palmolive. Dece?

Pentru că săpunul Palmolive este fabricat cu
ulei d'olive. Nu mai stați la îndoială, doamnă!
Incredințați fără teamă frumusețea Dv. ulei-
ului d'olive din Palmolive. Fiecare baie cu
Palmolive face mult bine corpului. Vă veți
simți înviorată, iar pielea va deveni fină și
mătăsoasă, mărind farmecul Dv.

În compoziția fiecărui
săpun Palmolive intră
o cantitate considera-
bilă din acest prețios
ulei d'olive.

Corpul era lipit de perete, mâinile împreunate, ca pentru rugăciune.

ENIGMA MORȚILOR DIN FERENTILLO

Un senzațional reportaj fotografic asupra unui fenomen al naturii, care, până acum, n'a putut fi încă imitat de vreun savant. Lumea e plină de minuni și enigme. Cine neagă acest fapt, nu cunoaște lumea. Există lucruri, în fața cărora se pleacă înțelepciunea omului.

INTR'O zi, am citit într'un ziar, că în cimitirul unui „cui de munte” din Italia, s'a făcut o descoperire curioasă. Cu ocazia unor săpături, s'au găsit cadavre, complet mumificate, zăcând în coștiuge, fără să fie putrezite sau descompuse, cu toate c'au fost îngropate, cu câteva secole în urmă.

„Mumificarea acestor cadavre — scria reportajul despre care vorbesc — s'a produs, nu pe cale artificială, ci datorită naturii solului”. Dar cum?

Mai există oare enigme, în epoca noastră conștientă, lipsită de romantism? Această senzație mă atrăgea.

Cum se numia, oare, acest orașel din munții Italiei? *Ferentillo!* Numele a devenit pentru mine un program de lucru. Dar unde se afla acest oraș, cu numele atât de melodios? O privire în ghid. Decepție. Niciun cuvânt despre Ferentillo. Nici măcar în lexicon. Atât de mic și de puțin important era acest Ferentillo? Nu mai aveam astămpăr. Încă o posibilitate: un biuro de voiaj.

— *Da, există Ferentillo! Este o localitate mică, în provincia italiană Umbria, la câțiva kilometri de orașul industrial Terni, pe linia ferată spre Roma. Și m'am decis să plec spre Ferentillo...*

* * *

După o călătorie de 30 de ore cu trenul, am sosit, târziu după amiază, la Terni. Un mic orașel minunat, cu clădiri cenușii de fabrici, plin de sgomotul mașinilor, ciocanelor, burghiurilor electrice. Terni amintește puțin războiul. Aci se fabrică tunuri și mitraliere. Locuitorii acestui orașel industrial se mai ocupă însă și cu prelucrarea bumbacului, cu creșterea viței de vie, comerț de fructe, etc.

Înarmat cu două mari aparate fotografice, m'am dus cu tramvaiul la Ferentillo. În fața ochilor mei se întindea un orașel liniștit de munte, prin care șerpuia, calm, micul râu Velino.

Toate casele orașului se înșirau pe coasta unui munte, în formă de terase. Pe culme, tronează o ruină.

La primărie, unde-mi anunșasem venirea, n'am găsit pe nimeni. *Podestà* (primarul) plecase de câteva zile la Roma — m'a informat un om binevoitor.

M'am uitat în jurul meu. Minunat orașel, Ferentillo! La picioarele mele se întindea un tablou feeric. Aș fi stat să admir ceasuri întregi această frumusețe romantică, delicată, multicoloră. Sus, în eterul albastru, plutia un vultur majestuos. Asta îmi aminti adevăratul scop al vizitei mele: mumiiile. Gândul morții nu se prea potrivea, în acest peisaj de vis.

Unde da oare acea fereastră cu gratii, din marele perete înconjurător? M'am apropiat. Am trebuit să mă plec puțin, spre a putea privi înăuntru. M'a isbit un suflu rece. Timp de câteva secunde am simțit în spate un fior de gheață.

Pe pereții bolțiți de pivniță, se înșirau, în poziții înfiorătoare, corpuri omeneste. Fără viață, uscate, parte schelete, parte mumificate.

Am vrut să pătrund mai adânc, cu privirea, în pivniță, când am auzit pași. M'am întors. O bătrânică urca, șchiopătând, drumul stâncos spre criptă. Când m'a zărit, s'a oprit o clipă locului, speriată, parc'aș fi fost un strigoi.

M'am dus în întâmpinarea bătrânei, ca s'o întreb dela cine să cer îngăduirea de-a intra în criptă și în același timp i-am strecurat în mână o monedă de cinci lire. Desigur că ea nu se aștepta la asta. Printre mulțumiri și priviri recunoscătoare, îmi promise să procure cheia dela intrare. Se îndepărtă șchiopătând și se întoarse peste câteva minute, cu cheia.

Cheia scârțâi în broasca ruginită. Poarta se deschise sgomotos. Bătrâna mergea înainte. O urmăream pas cu pas. În aceeași clipă ne învăli un întuneric adânc. Ochii se obicinuiră însă, încetul cu încetul.

De jur împrejur, pe pereții goi, plini de praf și pânze de păiajen erau ghemuite schelete și corpuri mumificate, în pozițiile cele mai înfiorătoare. Toate acestea au fost odinioară oameni, ca și mine. Inima lor a bătut la fel ca a mea. Au râs și au plâns, ca mine. Au respirat și s'au bucurat de soare, ca și mine.

Și deodată observai că un șir întreg de morți se conservaseră mai bine decât mumiiile egiptene, pe care le văzusem odată, într'un muzeu. Pielea era cenușiu-cafenie și se întindea, ca pielea pe oase. Țesăturile mușchilor se puteau distinge clar, unghiile și dinții se conservaseră perfect. Deodată mă trase cineva de mânecă. M'am cutremurat. Bătrâna era în spatele meu. Tăcută, îmi întinse o sticlă de vin. Sărmana femeie bună! Din pricina aerului din pivniță, gâtjeul mi-era uscat.

Am rugat apoi pe bătrână să mă lase singur în încăperea, în care priveau, curioși, câteva femei și copii, pentru a-mi putea începe lucrul. Când ieși bătrâna, am încuiat ușa cu cheia. Mă aflam singur, cu mumiiile din Ferentillo. Am început să fotografiez. Era un lucru obositor, de ore îndelungate, în condițiile cele mai grele. Cel mai îngrozitor aspect îl avea o mumie, ghemuită într'un colț. Pielea depe mâini, depe cap, depe gât era complet uscată, dar bine conservată. Corpul era rezemat pe o parte din perete, iar mâinile le avea împreunate, ca pentru

Pe un corp pe jumătate mumificat se afla o rochie, care avea un fâșăiit specific la orice atingere.

Într'o firidă laterală se înșirau crani lângă crani, ca figurile pe o tablă de șah.

o ultimă rugăciune. În jurul gurii, ai cărui dinți s'au conservat minunat, se mai schița o expresie de durere, pentru care nu găsesc cuvinte. Numai fotografia a putut fixa această expresie, cea mai înfiorătoare, pe care am văzut-o vreodată. Într'un dulap prăfuit, de sticlă, se înșirau, una lângă alta, ca soldații, vreo câteva mumii. La picioarele uneia dintre ele, sta ghemuit un copil mumificat. Corpurile uscate păreau să doarmă. Pielea depe articulații avea aspectul hârtiei pergament. Capetele erau ușor plecate, mâinile împreunate. În încăperea domnia numai tăcerea morții. Niciun sgomot, nimic!

Într'un colț sta rezemat și ghemuit un alt corp mumificat. Mâinile erau încrucișate, capul puțin aplecat pe piept, în timp ce un ochiu mă fixa. Ceva mai la o parte, stătea dreaptă o mumie, la care se puteau destinge clar mușchii și arterele.

Unele cadavre n'au putut înfrunta, în întregime, puterea distrugătoare a secolelor, astfel că nu arareori am putut vedea un craniu gol, lucios pe un trup mumificat. Iată o femeie pe jumătate mumificată, mai poartă o rochie veche, care când o atingi are un fășăit specific.

Într'o firdă laterală se înșirau craniile lângă craniile, ca figurile, pe o tablă de șah. Oasele, brațele și picioarele zac pe jos, ca grămezile de lemne... Când am eșit din pivnița mortuară, aerul proaspăt de afară, aproape că mi-a tăiat respirația. Cerul albastru, fără pic de nouri, se întindea peste peisajul minunat al munților italieni.

Am aruncat o ultimă privire în pivnița morților.

Apoi am închis ușa. Am întors cheia odată, de de două ori. Gata, s'a sfârșit. Aveam, fixată pe placă, minunea mumiilor din Ferentillo, dar mă îndepărtam, cu gândul la nimicnicia vieții și că tot ce e omenesc își pierde însemnătatea alături de moarte.

Mai târziu, mi-a povestit un preot, că prin anul 1500 a fost prădat cimitirul din Ferentillo. S'au deschis sicriile, iar cadavrele au fost jefuite de toate bijuteriile și lucrurile scumpe, care le împodobiau. Și atunci erau cadavrele mumificate, în sicrie.

În urma cercetărilor ulterioare, s'au făcut aceleași observații. Oameni cari au fost îngropați în urmă cu o sută, cu două sute de ani, s'au mumificat dela sine. Sicriile de lemn au putrezit și s'au desfăcut, morții însă au rămas intacti, mumificați. E vorba de un fenomen al naturii, neexplicat încă până azi. S'au emis diferite păreri, în această privință: calitatea solului, amestecul pământului cu var poros, și așa mai departe. Toate însă sunt numai prezumții, nimic nu este precis. Dovadă: Italia are o serie de cimitire, cari s'au dovedit a avea același teren ca în Ferentillo, și totuși în ele nu s'au produs fenomenele de mumificare. Pentru experiențe s'au făcut diferite încercări. Astfel, de exemplu, savantul italian Moriggia, a îngropat câini, pisici și păsări mai mari, pe care le pusese mai întâi în lăzi, în pământul din Ferentillo. S'au mumificat și ele, pe cale naturală. S'au conservat chiar părul și penele.

O minune? O enigmă? Cine știe?

Patru sute și mai bine de învățătoare și învățători au sărbătorit, săptămâna trecută, la Târgoviște, pe dl. Dimitrie V. Țoni, subsecretar de stat la Ministerul Educației Naționale.

Fotografiile noastre înfățișează:

D-nul Subsecretar de stat V. Țoni, primind lașuriri de la dl. inspector școlar G. Bucurică.

(Reportaj trimis de dl. D. M. Crăciun-Moreni)
(Foto M. Lăzărescu)

Mulțimea învățătorilor, în fața Mitropoliei, după serviciul religios.

Dl. Ministru, D. V. Țoni între d-nii colonel Cernăianu, prefect și dl. Stanciu Stoian, subdirectorul învățământului primar normal.

Deveniți blondă
fără
risc!

Multe femei ar fi mai frumoase dacă ar fi blonde. Acum nu mai trebuie să vă fie teamă că părul Dvs. va suferi din cauza decolorării. Kleinol Blondier Shampoo nu va periclita niciodată părul cel mai delicat. Orice nuanță ați alege blond deschis sau platinat, blond mat sau roșcat, efectul va fi întotdeauna minunat și absolut natural!

Cereți coaforul Dvs. să vă coloreze părul cu Kleinol!

KLEINOL
Blondier Shampoo

Engros: Firma Balthazar, Șelari 7, București I.

Fieca
bărbatului
este
schimbătoare...

Tocmai din acest motiv femeile măritate trebuie să-și îngrijească frumusețea cu mare atenție, pentru a-și păstra simpatia bărbatului iubit. Un mijloc simplu, dar extrem de eficient, pentru a-și păstra frumusețea până la o etate înaintată, este Crema

Dr. BIRO
la farmacie
și drogerii.

A apărut

CASA DEPE CULME

ROMAN DE
OLGA MONTA

O admirabilă continuare a romanului NADIA, în care autoarea dovedește valoroase însușiri literare, dublate de o vie sensibilitate

LEI 60.—

EDITURA „ADEVERUL” S. A.

**ZIUA MUNCII
IN CAPITALĂ**

1 Mai, Ziua Muncii, a fost sărbătorită de Institutul de Studii și Educație muncitorească. Fotografiile noastre înfățișează:

Dl. D. Roșanu vorbind. În dreapta d-sale, dl. Mihail Ralea, ministrul muncii.

LENIN TRĂEȘTE

IN ARTICOLUL DE FAȚĂ VEȚI GĂSI O
DESCRIERE A MORMÂNTULUI, PE DINA-
INTEA CĂRUIA SE PERINDĂ ZILNIC
12.000 DE RUȘI ȘI O EXPUNERE A PRO-
CEDEELOR GRATIE CĂRORA CADAVRUL
LUI LENIN RĂMÂNE „VIU”.

DELA 1924, an în care marele său întemeietor, Lenin, a murit și până astăzi, regimul sovietic a suferit schimbări aproape de necrezut. Internaționala lui este moartă, sau pe moarte, nemaexistând decât ca un instrument al politicii sovietice.

Totuși, în mormântul său de granit polichrom, din Squarul Roșu, al Moscovei, mumia lui Lenin „trăiește încă”, accelerând stalinismul.

11.500.000 de pelerini au trecut, în ultimii 12 ani, pe sub bolțile acelea și numărul lor crește mereu. Zi de zi, în ultimele șase luni, mai bine de 12.000 persoane au făcut coadă, ore dearândul, pe vreme bună și pe vreme rea, pentru a putea vedea în treacăt trupul acela mic și impresionant. Poliția îi rânduiește doi câte doi și fiecare pereche ocolește, în 45 de minute, mormântul cu baldachin de sticlă.

Sub zidurile severe ale Kremlinului, mausoleul scund și masiv, construit din blocuri uriașe și lustruite de granit roșu, negru și cenușiu, adus din Urali și Karelia, simbolizează puterea statului, care înseamnă atât de mult pentru poporul rus, cu lungu-i trecut de despotism semi-asiatic.

Străbătând o grădină mică, treci printre două rânduri de gardieni roșii, nemișcați și inexpresivi, cari stau acolo de pază zi și noapte. Deasupra ușii, stă scris un singur cuvânt „Lenin”, între armele Uniunii Sovietice, gravate cu artă, în negru și cenușiu. Jos, bolta, cu zidurile sale de marmură neagră, încrustate cu flăcări roșii, își primește lumina numai dela capacul de sticlă, în formă de raclă. Un guard îți indică politicos treptele ce duc sus și, fără de veste, te pomeniești aproape de tot, în fața lui Lenin. Capul cu trăsături aristocratice e ușor ridicat, de pernita pe care odihnește, iar trupul se pierde în sicriu, acoperit pe jumătate de stindardul Comunei parisiene, aproape negru de vechime. El poartă o tunică kaki, cu o decorație la butonieră.

pentru ultima oră, se întindea încă, pe o distanță de câteva mile. Și atunci unul dintre capii bolșevici întrebă: „N'am putea oare să facem ceva semi-permanent, din această chestiune?”

Un consult de specialiști, convocați în grabă, îi recomandă pe doctorii Vorobief și Sbarsky, cari cunoșteau toate procedeele de îmbalsamare, dela cele mai vechi, până la cele mai noi. În momentul când cei doi savanți se puseră pe lucru, trecuse o săptămână dela deces, ceea ce îngreuiă oarecum operațiunile, dar după șase luni, trupul lui Lenin era din nou expus, într'un sicriu provizoriu de lemn, foarte asemănător celui de acum, dar mai mic și mai bine proporționat.

„Dați-ne mână liberă și

urmați-ne instrucțiunile, iar noi vă vom garanta conservarea părților vizibile ale cadavrului, nu numai pe trei luni, cum cereți dvs., ci pentru o sută, sau chiar două sute de ani”, au declarat cei doi profesori.

După ceremonia inaugurării, ei au explicat unui mic grup de persoane interesate, că metoda lor depindea de următoarele:

1. Păstrarea unui anumit grad de umezeală sterilizată, care să îmbibe țesuturile dinăuntrul trupului, la o presiune constantă, întreținută cu ajutorul unui aparat electric de pompare, aflat în interiorul corpului. Amestecul pompat e format din apă, glicerină și potasiu;

2. Menținerea temperaturii, de sub capacul de sticlă, la 15 grade Celsius (o variație de mai mult de două grade, în plus sau în minus, ar distruge totul).

Profesorii au mai declarat că datorită întârzierii cu care s'a făcut îmbalsamarea, au trebuit să sacrifice o mare parte din corp și se pare că dela torace în jos, n'a mai rămas mult.

Piața Roșie din Moscova. În stânga, mausoleul lui Lenin și zidurile Kremlinului.

Vladimir Ilyitch Lenin

În prima clipă îți pare fragil și mic, iar în a doua, te minunezi cât e de calm și de tare, în moarte. Și totuși, sub lumina slabă, de culoarea cărnii, el nu pare cu desăvârșire mort, ci muribund, sau ca și cum atunci și-ar fi dat sfârșitul. În cele câteva clipe cât ocolești platforma, observi apoi mâna-i dreaptă, fermă și elegantă, de o paloare diafană, dar cătuși de puțin mumificată. Această mână odihnește pe piept, iar cealaltă stă întinsă, dealungul trupului, căci obișnuita poziție „sfântă” a fost cu grija evitată.

Grăbit, din urmă, de către polițiști, privirile-ți mai înregistrează totuși, niște buze pline, ferme, senzuale; niște nări larg deschise, senzitive — sânge de tătar poate, dar cu siguranță foarte pasionat — și un craniu chel, de o formă perfectă. Vezi părul scurt, albit pe obraji, deasupra și îndărătul urechilor și apoi îți dai seama că pe față și pe cap, carnea nu e deloc uscată, că ceva dinăuntru o întreține, conservându-i suplețea.

Miracolul a fost realizat de către profesorul Vorobief, care a murit recent, și are o poveste destul de ciudată.

În ziua de 21 Ianuarie 1924, la 36 de ore după moartea sa, trupul lui Lenin a fost depus la Moscova, în Sala Căminelor Albe din palatul unde înainte vreme se întrunea nobilimea rusă. Dar după mai bine de trei zile procesiunea celor veniți să-l vadă

TOCURI AERO-DINAMICE! NE PREGĂTIM

O nouă modă de pantofi, cu tocuri aerodinamice, purtate de o doamnă, la o reuniune sportivă din Londra.

DE VARĂ!

Olivia de Havilland prezintă, în fotografia noastră, o drăgălașă rochie de mătase imprimată, pe fond alb, foarte indicată și elegantă pentru zilele calde, pe care le așteptăm cu atâta nerăbdare!

UN CONCURS DE COAFURI

La St. Louis, Statele-Unite, a avut loc, recent, un concurs de coafuri, la care premiile au fost foarte însemnate. Fotografia noastră înfățișează câteva premiate, iar în fund, dreapta, coafura care a luat premiul întâiu.

Mici staturi Scherk

Vă va iubi mai mult doamnă, dacă-l scăpați de tortura cotidiană, de după ras. Oferiți un flacon de Tarr, care suprimă usturimea rasului, netezește pielea și-l lăsează de infecții. Tarr face rasul o adevărată plăcere!

Tarr este un puternic desinfecant. Calitățile sale antiseptice și microbicide sunt extraordinar de eficace. Tarr distruge nu numai focarele de bacterii după obraz ci și evită formarea puroului verde și galben, cauza acnelor, punctelor negre, furunculilor etc. dacă este întrebuințat regulat după fiecare ras. O piele sănătoasă până în adâncul porilor și perfect curată se obține numai cu Tarr. Flacoane a lei 51, 72 și 129.

O pudră superbă

minunat parfumată, fină ca atomul și invizibilă, este pudra Mystikum. Superioară tuturor celorlalte prin puritatea și finețea ei, are o aderență perfectă care vă va încanta. Pudra Mystikum este fabricată din materiile cele mai pure. Cutii a lei 35, 75 și 130.

Machilajul natural

caracterizează femeia elegantă. Si Dvs. veți reuși să fiți «naturală» întrebuințând fardul «Mystikum» Scherk - care aderă perfect dându-vă acea nuanță ventabilă pe care bărbații o apreciază atât de mult. Cutia lei 70.

SCHERK
PARIS BERLIN

Citiți carticica atașată flaconului cu loțiunea de față Scherk. Veți vedea că numai pielea bine curățată dă senzația de prospețime și înfățișarea tinerească, dobândind farmecul atractiv al unei frumuseți sănătoase.

Loțiunea de față Scherk curăță profund pielea, dând un obraz neted, delicat și imbușurat.

Flacoane a lei 62, 103, 164, 300, 475.

O carte vă informează

Moartea lui Paul Prodan

Ca un trăsnet a căzut în lumea oamenilor de teatru și a întregii intelectualități românești, vestea săvârșirii din viață a lui Paul Prodan, fost director al Teatrului Național. Paul Prodan moare în plină tinerețe, la 48 de ani, tocmai în clipa când ar mai fi putut face multe pentru progresul teatrului românesc. Fotografiiile noastre înfățișează:

Paul Prodan pe catafalc.

Înmormântarea lui Paul Prodan la cimitirul Bellu.

DUMINICA SPORTIVĂ

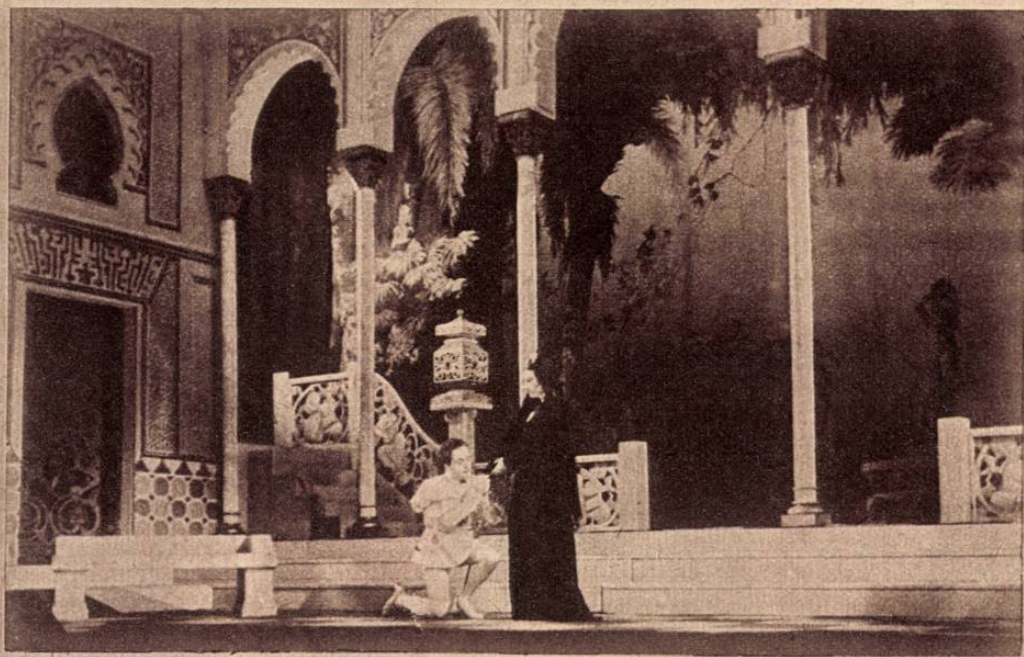

Duminică s'au disputat în țară matchurile sferturilor de finală ale cupei României. În București, pe o ploaie torențială, s'a disputat matchul dintre Venus-Unirea Tricolor, câștigat de primii cu scorul de 5:1. Fotografiiile noastre înfățișează:

1. Un aspect londonez al tribunei. Publicul urmărește matchul cu umbrele deschise.
2. Humis marchează cu capul al doilea goal pentru Venus.
3. O reușită intervenție a portarului Crețeanu (Unirea Tricolor).
4. O fază la mijlocul terenului.

IMAGINILE SCENEI

„NECUNOSCUTA” LA TEATRUL REGINA MARIA

Piesa lui Bisson, „Necunoscuta”, care a fost realizată și în film cu Gladys George în rolul principal, a fost prezentată pe scena Teatrului Regina Maria, prilejuind frumoase creații d-nei Lucia Sturza Bulandra și d-lor Tony Bulandra, G. Storin și Al. Finfi.

Publicăm două scene din „Necunoscuta”.

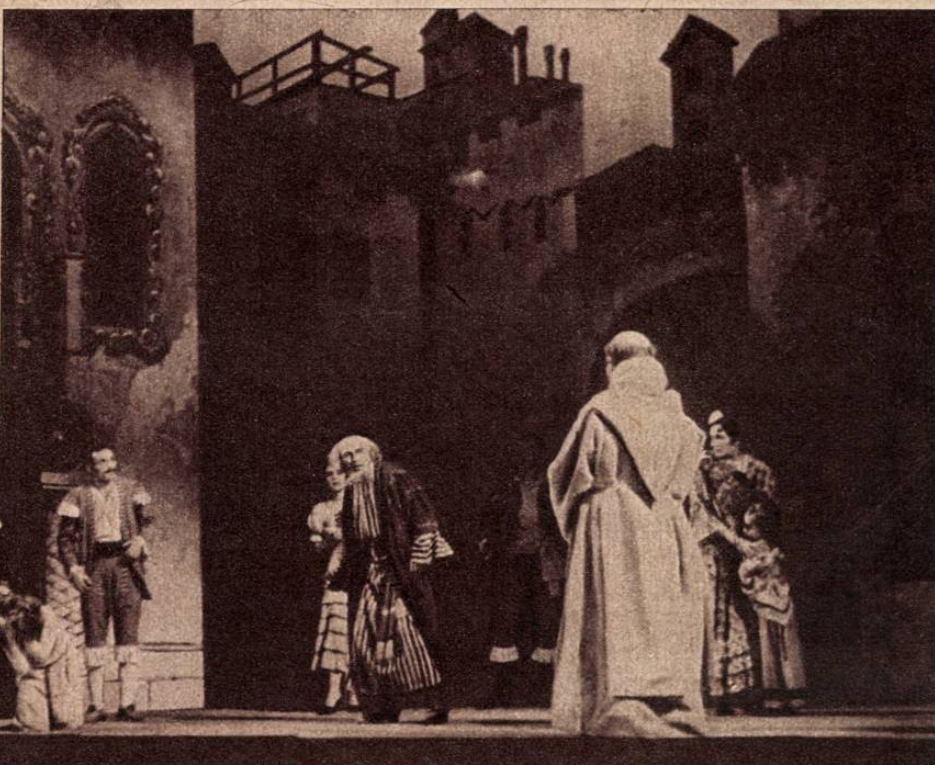
(Fotografii Cosmophot)

„POVESTEA LUI DON JUAN” LA TEATRUL NAȚIONAL

Teatrul Național a prezentat, cu un frumos succes, piesa în versuri a d-lui Victor Eftimiu, „Povestea lui Don Juan”. Spectacolul se urmărește cu plăcere fiind o frescă interesantă, realizată în decoruri somptuase, de o admirabilă varietate de lumină și culoare.

Publicăm aci două scene din „Povestea lui Don Juan”.

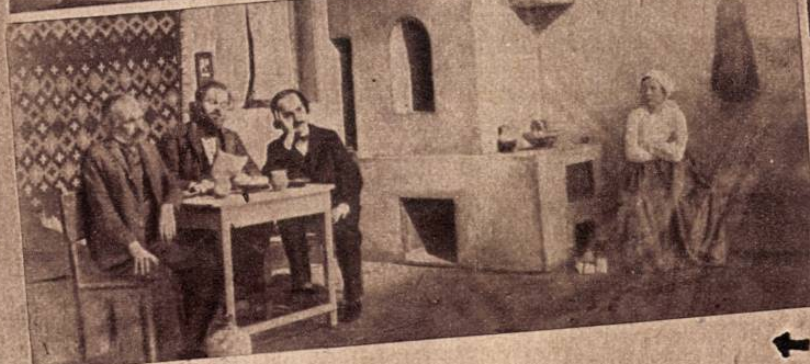
COMEMORAREA LUI ION CREANGĂ

La Teatrul Național din Iași a avut loc săptămâna trecută, comemorarea lui Ion Creangă. Fotografia noastră înfățișează o scenă din piesa „Ion Creangă” — de Sandu Teleajen și Adrian Pascu și reprezintă o ședință la Junimea.

„IVAN TURBINCĂ” LA TEATRUL NAȚIONAL DIN IAȘI

Teatrul Național din Iași a prezentat, cu mare succes, piesa „Ivan Turbincă”, 7 tablouri de Adrian Pascu, cu dl. E. Ramadan în rolul titular.

Publicăm aci două fotografii înfățișând tablourile II și IV ale piesei.

MISTERIOSUL MAGNAT AL PETROLULUI, MR. RICKETT, INTRĂ IAR ÎN ACȚIUNE

Misteriosul magnat al petrolului, englezul Mr. F. W. Rickett, care, la începutul războiului abisinian, a încercat să-l convingă pe Haile Selassie să cedeze concesiunea sondelor de petrol, unor financieri necunoscuți, și-a început iar activitatea. În legătură cu exproprierea sondelor petrolifere americane, în Mexic, Mr. Rickett a cumpărat acum, de la guvernul mexican, 70 milioane litri de petrol, pentru „consumatori necunoscuți”. Mr. Rickett a sosit la Londra, unde are importante convorbiri cu miniștrii actualului guvern. În fotografia noastră, Mr. F. W. Rickett pe bordul vasului „Europa”, înainte de sosirea la Londra.

O ENGLEZOaică DE 21 ANI, SE OCUPĂ CU ÎNFIINȚAREA UNEI ECHIPE AVIATICE, FEMENINE

Domnișoara Ursula Waldron din Townshend, în vârstă de 21 ani, al cărui tată a fost doborât, ca aviator, în războiul mondial, intenționează să înainteze ministrului englez al aerului, un plan pentru înființarea unei echipe feminine, aviatice, compusă din 100 persoane. Miss Waldron, care este o aviatore pricepută, a dat o serată în apartamentele ei, pentru a face propagandă, printre prieteni, pentru ideea ei. Echipa feminină aviatică, ar urma să pregătească și să retragă de pe front avioanele stricate. Fotografia noastră înfățișează pe Miss Ursula Waldron, la recepția pe care a dat-o.

Președintele Braziliei în concediu

Președintele Braziliei, d-nul Getulio Vargas, împreună cu familia sa, la poalele cascadelor Pecos de Cladas în timpul concediului, pe care și l-a luat.

DE 10 MAI, ZIUA SFÂNTĂ A
ȚĂRII ȘI REGALITĂȚII,
TOATĂ SUFLAREA ROMÂ-
NEASCĂ A SĂRBĂTORIT
PE AUGUSTUL NOSTRU
SUVERAN, M. S. REGELE
CAROL II FĂURITORUL
ROMÂNIEI NOUI.

Julietta

CURIOS...
acest săpun minunat
este atât de spornic!

Oricine a întrebuințat cel mai cunoscut săpun igienic — săpunul Cadum — vă va spune că acesta este în același timp și cel mai spornic. El curăță complet, catifelează și înviorează pielea. Și totuși, parfumul lui, spuma lui fină, durează până la ultima bucățică. Milioanele de femei care l-au adoptat, beneficiază de sănătate, de igienă, de frăgezime.

**SĂPUN
CADUM**

O DIGESTIE
NORMALĂ
este asigurată numai de purgativul

ARTIN

LUCRĂRILE CONFERINȚEI MICII

La Sinaia s'a întrunit consiliul permanent al Micii Ințelegeri. Desbaterile s'au desfășurat într-o atmosferă de amicitie și cordialitate. Deschizând lucrările, d. N. P. Comnen, ministrul afacerilor străine al României a spus: „Intindem o mână prietenească vecinilor”, iar d. Stoiașinovic a declarat: „Aliații sunt fericiți să constate că România pășește pe drumul progresului, sub înțeleapta conducere a Suveranului ei”.

Fotografiile noastre înfățișează:

1. D-nii Camil Krofta, Stoiașinovic și Petrescu-Comnen în gara Sinaia.

2. D. Cezar Popescu, primarul Sinaiei, urează bun venit oaspeților.

3. D-nii Stoiașinovic, Petrescu-Comnen și Krofta, după prima ședință a consiliului permanent.

INTELEGERI LA SINAIA

4. In hall-ul hotelului Palace din Sinaia, I. P. S. S. Patriarhul, d-na Petrescu-Comnen, d. Krofta, d. Stoiadinovici, d. Petrescu-Comnen.

5. D. Petrescu-Comnen, I. P. S. S. Patriarhul dr. Miron Cristea, d. Camil Krofta, d. Milan Stoiadinovici.

6. Dineul de gală dela hotelul Palace din Sinaia.

(Foto I. B.)

Motto: Când mă cule și când mă scol.
Imi spăl gura cu ODOL!

Sensația siguranței depline de a ști că, — după lungi și obositoare ore de lucru — vă simțiți bine dispusă și mulțumită în societate și acasă — senzația de a vă simți stăpânită de limpedea bucurie de a trăi — acest simțământ de voie bună vi-l dă ODOL. Puterea aromaticului și antisepticului ODOL se resimte încă mult timp după întrebuințare. ODOL vă dă o respirație proaspătă și parfumată.

Odol

„Aroma proaspătă a gurii Dv.

o dobândiți numai întrebuințând Odol“.

*Ti dă mâna s'o facă-
fiindcă place!*

Ea își dă seama, că un ciorap de mătase cu cât se mulează mai bine, cu atât accentuează frumusețea piciorului. De aceea acordă ea toată atenția pentru îngrijirea ciorapilor ei, spălându-i exclusiv cu

LUX

se dizolvă și în apă rece.

Nevoită să stea acasă din cauza durerilor de stomac

Trebuie să rămâneți singură, torturată de acele îngrozitoare crampe sau alte dureri digestive care vă asaltează după fiecare masă, pe când ceilalți se duc veseli la preumblare? Dacă ați ajuns să suferiți astfel, este probabil că ați neglijat o mică indispoziție de stomac provocată de o masă prea copioasă sau în afară de orele obișnuite. Pentru a obține o ușurare, nu ezitați, luați imediat o jumătate de linguriță de Magnesia Bisurata, și în câteva minute veți fi debarasați de indispoziții.

Durerile Dv. digestive sunt cauzate probabil de un exces de aci-

ditate a sucului gastric. Magnesia Bisurata, neutralizând excesul dăunător de aciditate, suprimă în câteva minute gazele, arsurile, răgăielile acide și chiar acea apăsare asupra inimii precum și palpitațiile alarmante ce rezultă.

Nu neglijați prima și neînsemnata indispoziție de stomac, căci ea poate fi preziceră de indispoziții mult mai serioase. Dacă neglijați avertismentele Naturii puteți să deveniți — cât veți trăi — victima durerilor cronice de stomac sau de gastrită acută sau a altor maladii grave, chiar și de ulceratii.

DIGESTIE ASIGURATĂ PRIN MAGNESIA BISURATA

De vânzare la toate farmaciile și drogueriile.
Lei 75 flaconul mic sau în format mare economic, lei 110.

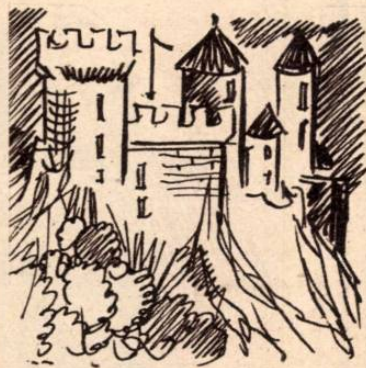
TESTA

ALINĂ

ALUNE AMERICANE

CHESTII, ȘARADE ȘI ALTE NĂZBĂTII

nei tâlhării uluitoare, care va trece, subliniată, în istoria artelor.

Cazul merită o atenție deosebită, fiindcă răscolește, prin semnificația lui, o sumedenie de probleme.

Furtul a fost comis în palatul Chilham Castle, aproape de localitatea Canterbury.

Proprietarul acestui castel și al colecției de tablouri e un australian de origine: Sir Edmund Davies. Bogătașul și-a agonisit averea ca pionier în regiunea minelor din Africa de Sud. Sir Edmund Davies controlează și prezidează 42 de societăți industriale; el poartă, cu vădită plăcere, porecla de rege al minelor din Rhodesia.

Afară de asta mai este un mare amator de obiecte de artă. Într-o vreme, când vechile familii de nobili s'au văzut nevoite să se despartă de tezaurul artistic păstrat de veacuri în castelele lor, Sir Edmund s'a priceput să înmulțească și să completeze colecția sa.

În zgomotul asurzitor al zilei, n'am fi aflat, poate nimic despre calitățile acestui om bogat, dacă nu i s'ar fi furat cinci din cele mai prețioase pânze. Cine știe? Poate că îl consolează, deocamdată, faptul că toată lumea este emoționată de pierderea suferită. Căci nu se poate prevedea soarta acestei comori, după cum nu se poate ști care va fi sfârșitul unui copil răpit de gangsteri. Analogia nu-i exagerată, fiindcă tâlharii nu pot vinde aceste tablouri. De altfel, negustorii de obiecte de artă din lumea întreagă, au fost imediat înștiințați. E vorba de opere clasice, cu renume mondial: Rembrandt — soția pictorului în fața oglinzii; Gainsborough — portretul Lady Clarges; Gainsborough — portretul lui Pitt; Reynolds — The Earl of Suffolk și Van Dyck — portretul lordului Stafford.

Negreșit: hoții s'au dovedit cunoscători de mână întâia. Au ales tot ce era mai bun. Le-a scăpat numai o pânză de Velasquez, foarte prețioasă, care se afla în biroul castelanului. Pânzele au fost scoase din ramele lor, cu cea mai mare precauție. Mai brutal s'au purtat cu diverse sertare pe care le-au scotocit.

Tâlharii au pătruns în sufrageria castelului, după ce au tăiat un geam și au deschis ușa. Se vede că topografia locului li era bine cunoscută. În casă se aflau douăzeci de persoane: familia proprietarului, musafiri și servitori. Numai cei patru câini din curte s'au sesizat; alarma lor n'a fost însă luată în seamă. Nestingheriți de nimeni, hoții au părăsit castelul, s'au urcat în automobil și au plecat la Londra.

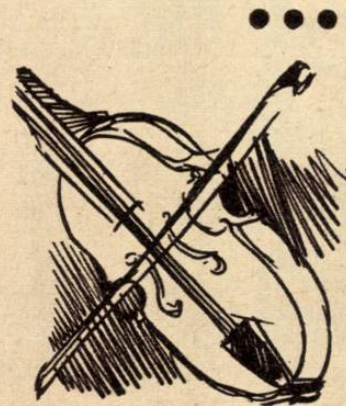
Abea a doua zi, Sir Edmund Davies a constatat că este victima unui jaf nemaipomenit.

Acum, se pune întrebarea: cine a furat pânzele? Dece le-a șterpelit? Căci nu le poate vinde nimănui. Sunt prea cunoscute și de prea mare valoare. Ce vor face hoții cu aceste tablouri?

Nu sunt deocamdată decât două presupuneri. Prima: șantaj. În loc să răpească un copil, gangsterii au răpit câteva tablouri scumpe. Bogătașul le va putea răscumpăra în schimbul unei sume importante.

Furtul de tablouri săvârșit recent în Anglia, bate imaginația cea mai înflăcărată a autorilor de romane criminale. De necrezut! Această lovitură întrece faimoasa răpire a renumitului tablou „Mona-Lisa”. Ne aflăm în fața u-

A doua propunere se referă la mania unor îndrăgostiți de opere de artă, care caută cu orice preț să intre în posesia obiectelor dorite. Sunt smintiți cari ascund lucrurile furate din inițiativa lor, și le admiră în taină.

O vioară de Stradivarius este un instrument rar și de mare preț. De aceea orice constructor de viori lipește pe fundul cutiei o etichetă prăfuită prin care certifică numai decât în latinește, că și lada lui e făcută de marele

meșter italian.

Cunoscătorii nu se lasă influențați de această reclamă grosolană; numai începătorii și căutători de chilipiruri își închipuie că au dat o lovitură — și cad în cursă. De obicei învățătura nu este prea scump plătită.

Operele veritabile ale lui Stradivarius sunt căutate nu numai de muzicanți și amatori colecționari, ci și de tâlhari de specialitate. Dar, cine posedă atare comoară de artă, știe s'o păzească. A șterpeli un Stradivarius este deci o întreprindere foarte grea. Mai lesne e să te folosești de goana după aceste instrumente rare, pentru a pune la contribuție naivitatea cumpărătorilor de obiecte de ocazie — și lăcomia lor de câștig.

Ziarele franceze au povestit un caz interesant, în această privință. La o cârnățarie a intrat un băiat de vre-o 15 ani și a cerut o litră de mezeluri. Când să facă plata, se scotoci prin buzunări și declară că a uitat banii acasă. — Mă întorc îndată — zise cumpărătorul — și vă las aici vioara mea.

Peste câteva clipe se opri în fața prăvăliei o limuzină superbă. Un domn foarte bine scivilisit, cu ghetre albe și monoclu de rigoare, intră în magazin.

În timp ce cârnățarul efectua comanda, clientul deschise cutia vioarei și întrebă:

— Imi dați voie să mă uit la acest instrument? Sunt amator.

Amatorul părea impresionat.

— Vă aparține?

— Nu, domnule, un băețel a lăsat-o aici...

— Știți cât face vioara asta?

— Habar n'am...

— E un Stradivarius veritabil. Are o valoare imensă.

Deodată, clientul îi făcu un semn din ochi.

— Încearcă, poate poți s'o cumperi.

Îți ofer 100.000 pe ea. Mă întorc peste un ceas după răspuns.

Negustorul se consultă cu nevastă-sa. Firește că băiatul nu știe ce are în mână. Scripca s'ar putea cumpăra pe nimic.

— A cui e scripca? — întreabă cârnățarul pe băiatul care s'a întors cu banii.

— M'a trimis tata s'o vând — răspunde băiatul. Cere 1500 de franci.

Mai ieftin — nu se poate. Vânzătorul ține la prețul lui. În sfârșit, ia banii și pleacă.

Iar negustorul așteaptă zadarnic pe amatorul care i-a oferit 100.000. Și peste câteva zile află că mai mult face cutia decât vioara: în total numai 150 franci.

D.

„Albă ca zăpada” urează bun venit Ducei de Kent

La Olympia, în Londra, s'a deschis de curând expoziția Căminului Ideal a ziarului „Daily Mail”. Fotografia noastră înfățișează pe „Albă ca zăpada”, intruchipată de dragălașa fetiță de 15 ani, Josie Williams, urând bun venit Ducei de Kent, în „Casa celor șapte pitici”

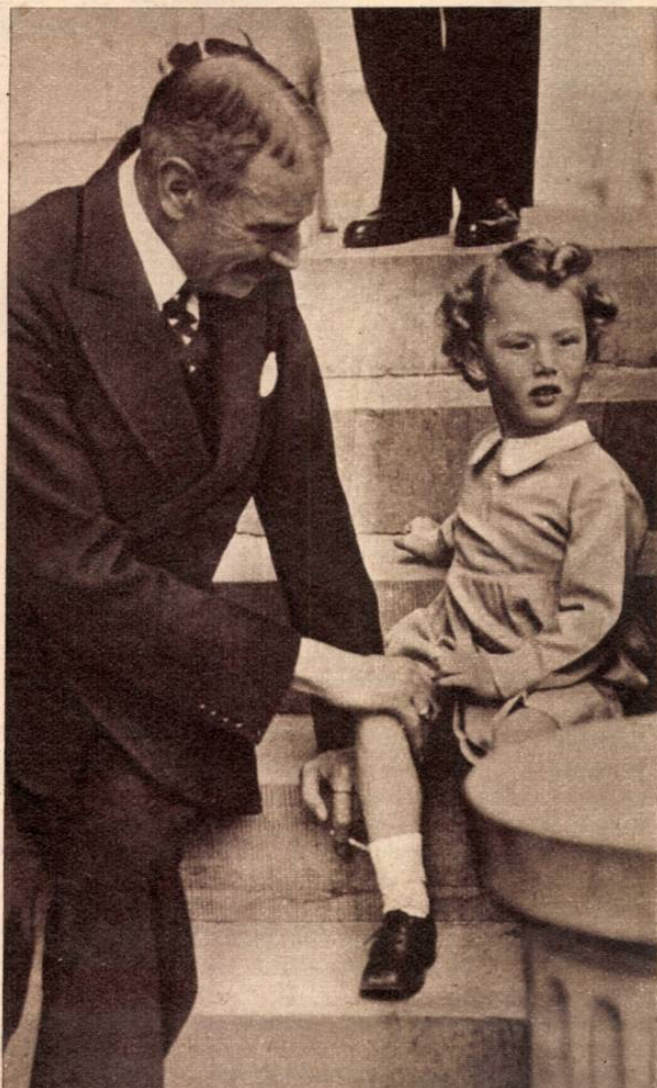

**Regele Zogu al Albaniei
în costum național**

Fotografia noastră înfățișează pe Regele Zogu al Albaniei, în costum național, cu coroana eroului național albanez George Kastriot Skanderbeg.

Regele Christian al Dane- marcei își sărbătorește a 40-a aniversare a căsătoriei

Regele Christian și Regina Alexandrina a Danemarcei au sărbătorit, la 26 Aprilie, aniversarea a 40 ani dela căsătoria lor. În fotografia noastră, Regele Christian al Danemarcei, cu singurul său nepot, micuța Prințesă Elisabeth, în castelul „Sorgenfri” din Copenhaga.

A MURIT OCTAVIAN GOGA

În ziua de 7 Mai s'a stins din viață, la castelul său din Ciucea, poetul Octavian Goga, fost prim-ministru. Fotografiile noastre înfățișează:
1. D. Octavian Goga.
2. Castelul dela Ciucea (Cluj).

KALODONT

— spumoasa pastă de dinți —
vă păstrează sănătatea dinților.

3 puncte constituie avantajele Kalodont-ului și deci ale unei bune îngrijiri a dinților:

- ① Spuma cea fină a săpunului special pentru dinți curăță temeinic dantura până și în locurile inaccesibile pentru peria de dinți;
- ② Conține o substanță extrem de fină având proprietatea de a lustrui smalțul dentar fără de a-l ataca;
- ③ Oleatul sulfuricinic după formula d-rului Bräunlich îndepărtează treptat piatra periculoasă pentru dinți, împiedecând-o să se formeze din nou.

KALODONT

CONTRA PIETREI DE PE DINȚI

Legăturile dintre *Italia și Germania*

D-nii Mussolini și Hitler

STALPI ornamentali, banderole, inscripții, drapele cu crucea încârligată se înalță pe Calea Triumfului, în jurul Coloseului și al Arcului lui Constantin. D. Hitler a fost câteva zile oaspetele domnului Mussolini. Probabil că i-a reinnoit verbal cuvintele faimoasei telegramme, trimisă a doua zi după Anschluss: „Mussolini, nu voi uita niciodată! Semnat: Hitler”. Bizară coincidență: este aproape aceeași telegramă, care a fost trimisă împăratului Rusiei, de către regele Prusiei, mulțumit că Țarul n'a intervenit, în războiul din 1870, alături de Franța: „Prusia nu va uita niciodată ce vă datoră, prin aceea că războiul n'a luat o extensiune extremă. Fiți binecuvântat de Dumnezeu. Al dv. totdeauna recunoscător, Wilhelm I”. Telegrama aceasta a fost primul act al înțelegerii austro-ruso-germane, care s'a încheiat imediat, după războiul dela 1871, izolând Franța, în Europa. A fost prima triplă alianță. Ea s'a desfășurat, câțiva ani mai târziu, din cauza antagonismelor dintre Austria și Rusia, privitoare la Balcani. Rusia retrăgându-se din alianță, Italia a tins să intre în ea.

ITALIA BOLNAVĂ DE SINGURĂTATE

Suntem în 1882. Italia se simte izolată, de multă vreme, și este nemulțumită. E rău văzută de Franța, căreia nu i-a venit în ajutor, în 1870 și n'a obținut nimic dela congresul din Berlin, care a îmbogățit, cu toate acestea toate celelalte puteri: „Cum ar putea oare Italia să pretindă o expansiune teritorială? A mai pierdut oare vreo bătălie?” a întrebat, ironic, Bismarck. Italia nu s'a putut opune ocupării Tunisului, de către Franța, în 1881. Iși dă seama că are nevoie de sprijin și prietenii. Intră în tripla alianță, la invitația Germaniei. Dar de îndată ce a intrat, Italia își dă seama c'a făcut o afacere proastă. Dacă Germania și Austria au într'adevăr nevoie de soldații italieni, în acțiunile lor contra Franței, sau Rusiei, ea însăși nu e amenințată de nimeni, pe propriul ei teritoriu și prin urmare nu riscă niciodată să facă apel la aliații pe care-i are. Pe de altă parte, resimte dureros faptul că este asociată Austriei, fosta ei dușmană, care mai posedă încă un mare număr de teritorii italiene, ca Triestul, Trentinul, etc. și nici nu-i trece prin minte să i le înapoieze.

LUNA DE MIERE

În momentul când urmează ca tripla alianță să fie prorogată, contele de Robilant ministrul de externe al Italiei, se face că nu aude: „Desigur — scrie el — că

Italia este obosită de această alianță sterilă și nu prea am poftă să silesc Italia s'o reinnoiască”. Bismarck e supărat: „Italia — spune el — are dinții lungi”. Vrea însă s'o păstreze în sfera sa de influență și se grăbește să-i dea satisfacție. Conform obiceiului său, de-a făgădui ceea ce nu-i aparține, el garantează Italiei Nisa, Corsica, Albania și teritoriile africane.

Încântată, Italia semnează, cu atât mai multă grabă, cu cât Crispi, care este un violent francofob, conduce acum politica. Crispi, sub influența lui Bismarck, reușește să câștige, de partea sa, Anglia, care este neliniștită de progresele Franței, în Africa, precum și Spania. Este epoca de aur a triplei alianțe. Franța, înconjurată pe harta Europei, se gândește atunci să se apropie de Rusia.

KAISERUL LA ROMA

În anul 1888, Wilhelm al II-lea se urcă pe tron. Prima sa vizită este destinată regelui Umberto al Italiei. Presa mondială își pune, de câteva luni, o întrebare, pe care am auzit-o repetată de nenumărate ori, în legătură cu domnul Hitler: „Îl va vizita oare pe Papa?” Chestiunea este gravă. Într'adevăr, regele Italiei, recunoscut de toate puterile, decând cu crearea unității italiene, n'a fost recunoscut de Vatican, nici de drept și nici de fapt. Sfântul Scaun este interesat să stabilească faptul că ținutul roman este teritoriu pontifical și nu o

parte a solului italian. Ce se poate face însă atunci, când oaspetele regelui Italiei va veni în trăsura casei de Savoya, care, după cum se știe, nu poate intra pe teritoriul Vaticanului? Se găsește o soluție care a pus la grea încercare pe funcționarii protocolului. Trăsurile de gală ale Kaiserului sunt expediate dela

Palatul Quirinal din Roma unde a locuit d. Hitler cu prilejul recente sale vizite în Italia.

Ex-Kaiserul Wilhelm II

Papa Leon XIII primind la 1888 pe Suveranul Germaniei.

Contele Bismarck bate din picior și amenință: „Prințul va intra acum, sau niciodată!”

Impresionat, majordomul se apropie de Papa. După o scurtă convorbire, care are loc în prezența Kaiserului, Leon al XIII-lea dă ordin să fie introdusă suita împăratului. Discuția dintre cei doi suverani privia chestiunea romană. Ea trebuie să fie schimbată. Incidentul îl enervează pe Wilhelm al II-lea în așa măsură, încât acesta scapă din mână casca sa de paradă, iar câteva secunde mai târziu îi cade din mână și o tabacheră de aur, împodobită cu perle, pe care o dăruiește Suveranului pontif. Dealtfel, Kaiserul a avut oarecare nemulțumiri, de îndată ce a intrat pe teritoriul Orașului Etern. La sosirea sa în capitală, a fost primit cu o ploaie de mici afișe seditioase, care aveau următorul cuprins: „Trăiască Alsacia și Lorena, trăiască Franța, jos tripla alianță!”

HALUCINATUL CRISPI

Nepăsător față de cei cari condamnavă politica sa, Crispi dă liber frâu francofobiei, în anii următori.

Senatorul Benedetto Croce spune: „A fost stăpânit de câteva ori de ideea fixă a unei agresiuni franceze. Ideea aceasta a mers până acolo, încât a ajuns să aibă halucinații”.

Intr-o bună zi, este convins că Franța e gata să declare războiul. Imediat cheamă în ajutor Anglia, iar flota britanică sosește în plină viteză la Genua, încă în cursul acelei nopți. Amiralul Hewett întreabă autoritățile locale cum decurg primele operațiuni de războiu. Lumea îl consideră nebun și n'a lipsit mult să fie pus sub observație.

Altădată, în 1889, în urma raportului unui informator obscur Crispi își imaginează că două divizii franceze au de gând să debarce în Italia. El intervine imediat, pe lângă ministrul Salisbury, iar acesta, edificat de incidentul Hewett, nu reacționează.

TENSIUNEA FRANCO-ITALIANĂ

Nu e de mirare că, cu toate punctele slabe, tripla alianță se fortifică, în defavoarea Franței. E epoca în care raporturile dintre cele două puteri sunt dintre cele mai rele.

În presa italiană se întâlnesc lucruri de acest fel:

Franța este marea nevrozată, Sarah Bernhardt a popoarelor. Succesele altora, chiar atunci când nu-i dăunează, o îndeplinesc. Noi italienii, nu i-am luat nimic, dar Franța ne urăște, mai mult decât pe germani, de oarece suntem o mare putere, ca și celelalte, fiindcă avem drept capitală Roma și colonii în Africa. Franța e bolnavă de narcisism (articol publicat în „Capitan Fracassa”, în 1891).

O CĂSĂTORIE DIFICILĂ

După prăbușirea lui Crispi, care a fost socotit pe drept cuvânt responsabil de dezastrul italienilor în Abisinia, la Adua, Italia resimte mult mai puțină înclinare să reînnoiască tripla alianță. Ea simte un desgust mereu mai pronunțat împotriva Austriei, dușmanul ei ereditar și cum vrea să puie mâna pe Tripolis, își arată simpatia față de Franța, viitoarea ei vecină, în Africa.

Cancelarul de Bülow se prefacă că nu este neliniștit: „Într-o uniune fericită, scrie el, soțul nu trebuie să se aperi, de îndată ce soția face un inocent tur de vals, cu un alt cavalier. Esențialul este s'o păstreze și o va păstra, dacă ei îi va plăcea să conviețuiască cu el”. Pe de altă parte, Wilhelm al II-lea nu-l simpatizează de loc pe Victor Emanuel al II-lea. El nu pierde nici o ocazie să-l ridiculizeze. În 1903 revine la Roma — mai fusese odată, în 1893 — și aduce, în suita sa, ofițeri dintre cei mai înalți, spre a sublinia parcă statura mică a monarhului.

Altădată, în 1909, Kaiserul îl primește pe Victor Emanuel, în apele dela Brindisi. În momentul în care yachtul suveranului acostază, Wilhelm al II-lea, care-l aștepta pe punte, a spus cu glas tare în limba germană, suitei sale: „Luați seama, o să vedem acum, cum se cățăra omulețul acela pe scară”. Bülow povestește că un ofițer italian, atașat împăratului, în serviciul de onoare, a auzit remarcă și scandându-și cuvintele, a spus vecinului său: „Ich verstehe deutsch!” (înțeleg nemțește). Kaiserul a înghițit răspunsul, iar incidentul n'a fost scos în relief.

VICLEȘUGURI

În anul 1911, Italia ocupă Tripolitania. Ea dă un ultimatum Turciei, iar 5 zile mai târziu, un amiral italian bombardează Tripolisul.

Wilhelm al II-lea se revoltă și face un rechizitoriu, care a fost repetat în condițiuni analoage, nu de mult, Italiei: „Italianii,

strigă el, ar fi putut ocupa Tripolitania, recunoscând suveranitatea nominală a Sultanului. Ei au revoltat Europa, cu cruzimile lor. E nemaipomenit să taxezi drept rebeli pe acești oameni de treabă, care-și fac o datorie, apărându-și țara. Să li se dea colonii italienele? N'ar face mai bine să-și colonizeze propria lor țară, întreaga Italie de sud, Neapole și Sicilia, aceste teritorii pe jumătate abandonate?”.

Dar Europa consacră ocuparea Tripolitaniei, prin tratatul dela Ouchy, iar Italia, având nevoie de imperiile centrale, pentru a căpăta un ajutor industrial în Africa, își reînnoiește, pentru a cincea oară, semnătura, pe tratatul triplei alianțe.

DIVORȚUL

În 1914, după asasinarea arhiducelui Franz Ferdinand la Sarajevo, Austria adresează un ultimatum Serbiei. Germania este ținută la curent, dar Italia, care este temută, să nu facă indiscreții, nu este inițiată în secret. Ea pretextează această manifestație de neîncredere și faptul că inițiativa agresiunii o au aliații ei, pentru a declara că rămâne neutră.

Între timp, iredentiștii italieni, exaltați de D'Annunzio și Mussolini, văd în acest război un mijloc, pentru țara lor, de a recăpăta teritoriile înstrăinate, dela Austria. O mișcare uriașă duce Italia spre războiu, alături de Franța.

Neliniștită, cu drept cuvânt, Germania îl trimite pe von Bülow la Roma, spre a înlătura pericolul. Acesta își va desfășura însă zadarnic, uriașu-i talent diplomatic, străduindu-se ca Austria să făgăduiască Trentinul Italiei. Aliații l-au și dat Italiei, prin tratatul secret din 24 Aprilie 1915.

În ziua de 3 Mai, Italia denunță, în mod public, tripla alianță.

„Am fost chemat prea târziu, la căpătâiul unei bolnave” — a spus Bülow.

În ziua de 23 Mai, Italia intra în războiu, împotriva Germaniei.

Domnul D. Stănescu-Dețeste, unul dintre colaboratorii noștri, a primit din partea Asociației Publiciștilor Români, premiul de 3000 lei, acordat celei mai potrivite lucrări, cu subiectul: „Mijloacele cele mai bune pentru combaterea imoralității în artă și literatură”. Jurii care a decernat premiul, a fost format din d-nii Victor Bilciurescu, N. Mihailescu-Nigrim și general C. Manolache.

VIM

CURĂȚĂ TOT

Fieca bărbatului este schimbătoare...

tocmai din acest motiv femeile măritate trebuie să-și îngrijească frumusețea cu mare atenție, pentru a-și păstra simpatia bărbatului iubit. Un mijloc

simplic, dar extrem de eficient, pentru a-și păstra frumusețea până la o etate înaintată, este

Crema
**FLOAREA
REGINEI**

Dr. BIRO
la farmacie
și droguerie.

Părul Dvs. capătă o nuanță interesantă!

Secretul multor femei frumoase constă în alegerea nuanței potrivite părului lor. Procedați la fel ca atâtea femei cari se ajută cu Kleinol Heshal! Acest preparat dă părului nuanța, pe care o doriți, iar figurei Dvs. expresia care vă avantajează.

Careți coafurii Dvs. să vă coloreze părul cu Kleinol!

KLEINOL Heshal

Engros: Firma Balthazar, Str. Șelari 7, București I.

**Nu renunțați
la plăcerea mâncărilor preferate**

Însă îngrijiți-vă și de un scaun regulat. Luați după masă „Leo-Pills”. Acest produs natural, fabricat din plante, vă ajută chiar după cinci până șase ore să aveți o deșertare ușoară și agreabilă a intestinului. Chiar și după o masă cât de grea, puteți evita oboseala, dacă luați — cam 2 sau 3 ori pe zi — „Leo-Pills”.

Leo-Pills

Laxativ

CEI TREI GEMENI

Ferdinand, Carol și Mihai, botezați de părintele proto-pop al Bucureștilor, dr. Vasile Aftenie, la data de 8 Noembrie 1935. Tatăl gemenilor se numește Petre Șuț, domiciliat actualmente la Tg. Mureș.

Săptămâna trecută a avut loc la Dalles concertul d-nei Nya Roma și a d-lui George Coredo. Dacă succesul d-nei Nya Roma n'a fost o surpriză, publicul cunoscând vocea atât de puternică și de dulce a acestei talentate cântărețe, dl. Coredo a fost o adevărată revelație. Dânsul atacă cu aceeași pricepere bucățile grele ca și cântecetele italiene, având posibilități rar întâlnite. O voce puternică, metalică și caldă în același timp: iată caracteristicile acestui bariton. Publicul din București i-a făcut o primire entuziastă și cântărețul a fost nevoit să biseze aproape toate bucățile și să cânte mai multe arii în afară de program.

D-na Dr. M. Rabinovici

Boli de piele și femei, distrugerea definitivă a părului de prisos
COSMETICA
Bulev. Carol 57. Telefon 3.52.73.
Consult. 8 — 12 și 3 — 7.

D-na MARIȚA LĂTĂREȚU
cântăreață de succes la postul de Radio-București

CÂND SUFERIȚI DE PICIOARE

Ușurare
în 30 de secunde

Picioare dureroase, umflate; bătăături arzătoare cari înțepă și sfâșie. Iată un remediu sigur și ușor. Produce ușurare imediată și vă scapă pentru totdeauna de bătăături, cu rădăcini

cu tot, fără durere și fără pericol. Adăugați Saltrates Rodell în apă fierbinte până ce aceasta devine lăptoasă. Imediat ce veți muia picioarele dv. dureroase și obosite în această baie miraculoasă, veți simți cum oxigenul degajat de aceste săruri curative vă liniștește nervii iritați. Sărurile medicale pătrund în pori; reduc umflăturile, moale calozitățile și bătăăturile pe cari le veți extrage cu ușurință. Vindecă picioare suferinde și le readuce în perfectă stare. Cereți chiar azi un pachet cu Saltrates Rodell dela farmacistul sau droguistul dv. Succesul vă este garantat, sau în caz contrariu, vi se înapoiază toți banii.

IMPORIANI. — 10.000 pachete reduse pentru propagandă sunt vândute cu prețul de Lei 10. Cumpărați unul de încercare. Pentru economie cumpărați un pachet normal sau pachetul dublu pentru uz familial.

Chirurgie estetică

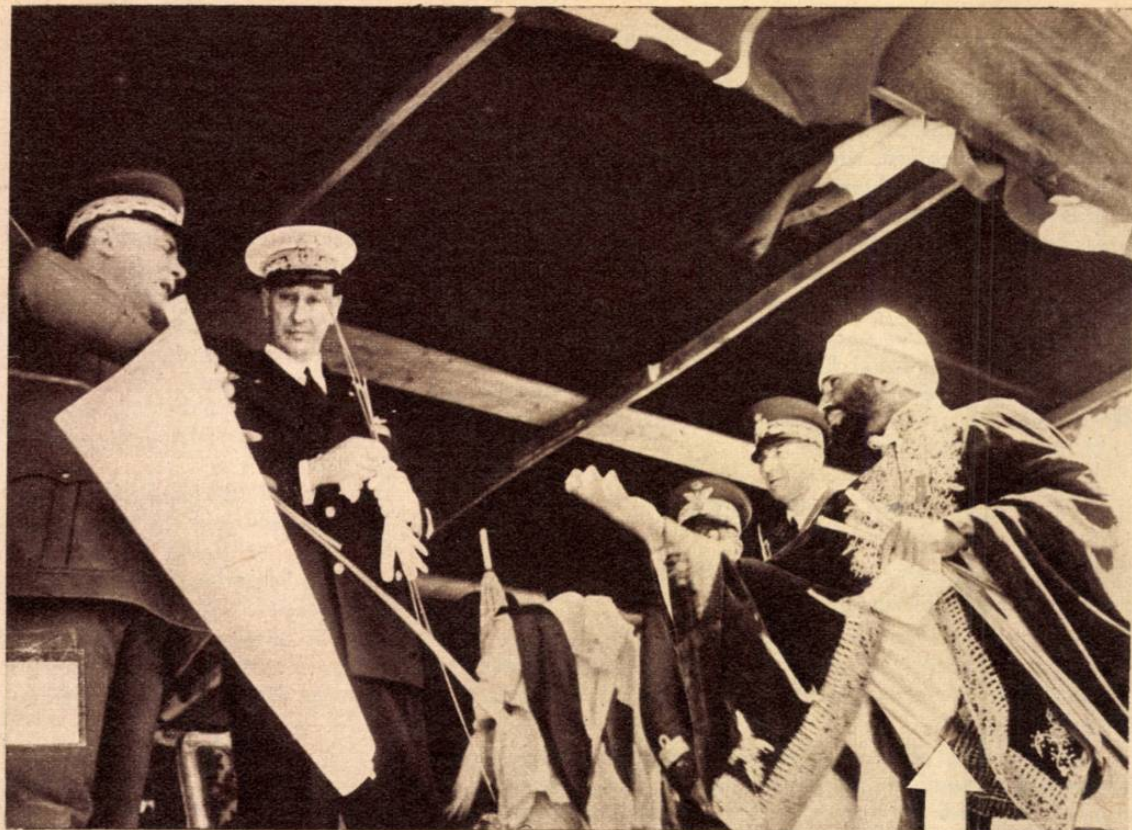
a nasului
urechilor

feței
gâtului

Indepărtarea operativă a rădăcinilor și pieptului

Dr. RUDOLF HOFFMAN

fost asistent la clinica univ. din Berlin
Bul. Domniței 32. Tel. 41950

Celebrarea zilei de naștere a lui Shakespeare

La 23 Aprilie, au avut loc, la Stratford on Avon, mari serbări, cu ocazia celebrării zilei de naștere a lui Shakespeare. În fotografia noastră: mulțimea și corțegiul pe stradă.

Sărbătorirea Paștelui copților la Addis-Abeba

Fotografia noastră înfățișază pe contele italian Spoleto (stânga) la ceremonia sărbătoririi Paștelui copților, în capitala abisiniană, Addis-Abeba.

Regele George al Angliei a inspectat 1200 de cercetași, la Windsor

Regele George, însoțit de Regina și cele două mici principese, a asistat la o paradă a 1200 cercetași, adunați din toate colțurile imperiului britanic, cari se îndreptau spre capela St. George, Windsor, la un serviciu religios, ținut special pentru ei. În fotografia noastră, cercetașii manifestând pentru Rege, Regină și cele două principese.

DERBY-UL BROAȘ- TELOR ȚESTOASE

Membrii diferitelor universități americane, au organizat la Detroit, așa numitul derby al broaștelor țestoase, cu care ocazie a alergat câte o broască țestoasă, pentru fiecare universitate. Amfibiile au fost vopsite în culorile diferitelor facultăți, iar pe mișcările lor (dacă și când vor ajunge vreodată!) s'au încheiat numeroase pariuri. În fotografia noastră, derby-ul broaștelor țestoase, la Los Angeles.

AUSTRIA INTREBUINȚEAZĂ MĂRCI POSTALE GERMANE

În fotografia noastră: primele mărci postale germane — împreună cu mărci austriace — pe o scrisoare sosită din Viena, în urma încheerii Anschluss-ului. ➡

GROAZNIC ACCIDENT DE AUTOMOBIL PE AUTODROMUL DIN LONDRA. CU O VITEZĂ DE 160 KM. PE ORĂ, UN AUTOMOBIL A INTRAT ÎN GARDUL DE SĂRMĂ. AUTOMOBILISTUL A FOST UȘOR RĂNIT.

➡ La cursele de automobile, de pe autodromul Brookland, din Londra, s'a produs un groaznic accident. Automobilistul H. T. Clayton la o curbă, s'a răsturnat cu automobilul. Mașina s'a isbit de îngrăditura puternică de fier, a doborât câțiva pomi și s'a sfărâmat. Conducătorul a fost aruncat afară din mașină și s'a ales numai cu ușoare contuziuni. În fotografia noastră, transportarea automobilistului rănit.

S'a furat un „Rembrandt” de 50.000 lire sterline. ➡

La o spargere produsă la castelul Chilharn, în ducatul englez Kent, s'a furat, pe lângă renumitele tablouri: „Lady Clarges” de Gainsborough, „Earl de Suffolk” de Rainolds, „Pitt, în haine roșii”, de Gainsborough și „Omul cu câinele” de Van Dyck și tabloul „Saskia în fața oglinzii ei”, de Rembrandt, în valoare de 50.000 lire sterline. Toate aceste tablouri au fost proprietatea colecționarului de artă, Sir Edmund Davis. Fotografia noastră înfățișează tabloul furat, „Saskia at her mirror” de Rembrandt.

PRĂBUSIREA UNUI IMPERIU

În acest capitol descriem evadarea împărătesei Elisabeta dela Curtea habsburgică și diferitele evenimente petrecute pe yachtul ei „Fantaisie”. Deasemeni evocăm drama dela Sarajevo, unde crud încercatul împărat Franz Iosef a avut marea durere să piardă și pe cel de al doilea moștenitor, la tronul său, care a fost ucis.

ELISABETA sta pe puntea yachtului ei Fantaisie, care luneca pe apele spumegânde, în spre apus de soare. Foci sburdau dinaintea navei, în timp ce pescăruși cu aripile albe se roteau în jurul catargului vestitor de libertate.

Pânzele yachtului se profilau pe cele dintâi umbre ale amurgului. Inserarea începuse să se coboare, netezind marea dungată de lumină.

Împărăteasa făcea prima ei călătorie pe corabia visată de dânsa.

— „Cel din urmă cuvânt al modernismului!” — o asiguraseră agenții companiei de navigație, când cumpărase superba navă, care era acum proprietatea ei.

Și într'adevăr că n'avea nimic habsburgic în eleganța liniilor și echiparea luxoasă a tuturor încăperilor.

— Și cât mai multe săli de baie! — poruncise Elisabeta, care la castelul din Schönbrunn n'avusese niciuna.

Baia împărătesei, de pe yacht, fusese construită după arătările ei speciale. O sală mare, pardosită cu piatră și împodobită cu oglinzi cari te răsfrângeau în întregime. Era tot atât de mare ca și budoarul ei, tot atât de cocheta și de luxos orânduită.

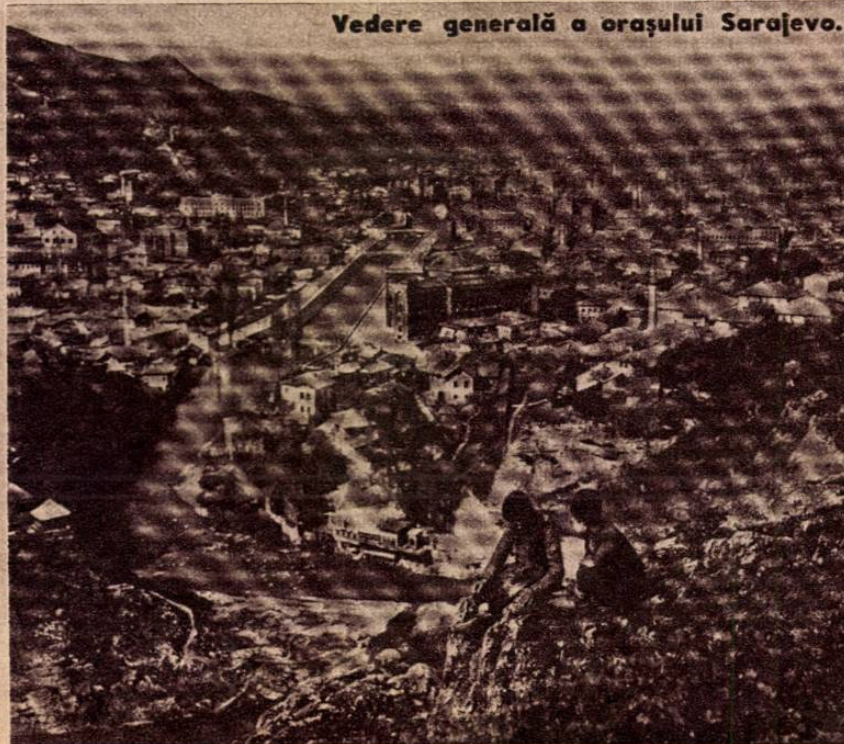
Echipajul yachtului fusese ales cu grije, dela căpitan până la cel din urmă bucătar. Chiar bucătarii erau aleși pe sprânceană.

Împărăteasa luase asupra-și comanda teoretică a vasului, ocupându-se de cele mai mici amănunte.

Servitorimea, puțin numeroasă, se compunea din câteva slugi personale, o cameristă, un bucătar șef francez și ajutoarele sale. Elisabeta ținuse să ia cu dânsa și pe secretarul ei particular, contele Imry Hunyadi, un ungur de origină nobilă.

O IDILĂ

Când rămase singură, pentru prima oară pe yachtul ei, își împreună mâinile, îndreptându-și ochii spre cer.

Vedere generală a orașului Sarajevo.

În clipa asta apăru contele Hunyadi.

— Iertare, Majestate...

Elisabeta tresări, întorcându-se spre dânsul. O strălucire de bucurie se oglindi în ochii ei. Cât timp trăise sub același acoperământ cu Franz Iosef, împărăteasa nu încetase de a-i ră-mâne credincioasă, deși în ultimul timp o sumedenie de femei ușurele frecventau Hofburgul. Totul era încurajat de către Sofia, mama împăratului, care nu vedea nimic nedemn și neprotocolar în această stare de lucruri. De mai multe ori, diferite persoane din anturajul Elisabetei, se grăbiseră s'o informeze, în mod perfid, cine era la un moment dat favorita împăratului.

Părăsind palatul imperial din Viena, împărăteasa se considera deslegată de orice obligațiuni de Franz Iosef, pe care nici nu-l mai considera soțul ei.

— Imry, să fie oare un păcat dragostea? — întrebă ea pe secretarul ei.

— A iubi, nu poate fi păcat...

— Tot astfel gândesc și eu... Mai de grabă a nu iubi... Dumnezeu a creat dragostea, deci, cine iubește nu poate păcătui.

LA MADERA

Ajunși în insula Madera, ținta călătoriei lor, împărăteasa Elisabeta, însoțită de secretarul ei, merse să-și aleagă cui-bul în vechea și încântătoare vilă ce-i fusese pregătită.

Era în culmea fericirii. Pentru întâia oară în viață, se simțea stăpână în casa ei. Cuvântul ei devenise lege și-i plăcea să conducă ea însăși, aranjarea încăperilor.

Scoase din bagaje, perne de dantelă, garnituri pentru chemineuri, milieuri și toate acele amănunte delicate, atât de dragi femeilor.

FOTOGRAFII SCUMPE

În lipsa galeriei de tablouri, Elisabeta scoase fotografiile ducelui Max, a surorii ei ducesa D'Allençon, care-și găsisse în chip tragic sfârșitul, cu prilejul incendiului dela bazarul de caritate din Paris. Apoi așeză într'un loc potrivit, fotografiile celor doi copilași ai ei, Gisela și Rudy.

Mai puse la loc de cinste și o fotografie pe care i-o dăduse tânărul ei văr, Ludovic, moștenitorul tronului bavarez. Acest Ludovic era un tânăr voinic și grațios, pentru care Elisabeta nutrea o adâncă afecțiune, împărtășită și de dânsul.

Obrajii împărătesei erau îmbujorați. O însuflețea și o încânta faptul că se simțea liberă.

Și astfel se scurseră trei luni.

SPIONII

Refugiul împărătesei la Madera tănuia o viață, care trebuia adusă la cunoștința împăratului Franz Iosef.

Spionii Suveranului îl țineau la curent, aproape zilnic, de to ce se petrecea.

Asasinul Carillo Prinzip este dus de polițiști, după dublul său asasinat.

Într'una din zile, pașnicii locuitori ai orașului se dădură respectuoși la o parte în fața unui mic grup de ofițeri, cu pantaloni roșii, ce veneau dinspre port, unde ancorase un vapoaraș, pe care fâlfâia pavilionul austriac.

Un aghiotant bărbos și mustacios, comandantul detașamentului, ordonă oprirea, interesându-se de drumul care duce la vila Majestății Sale.

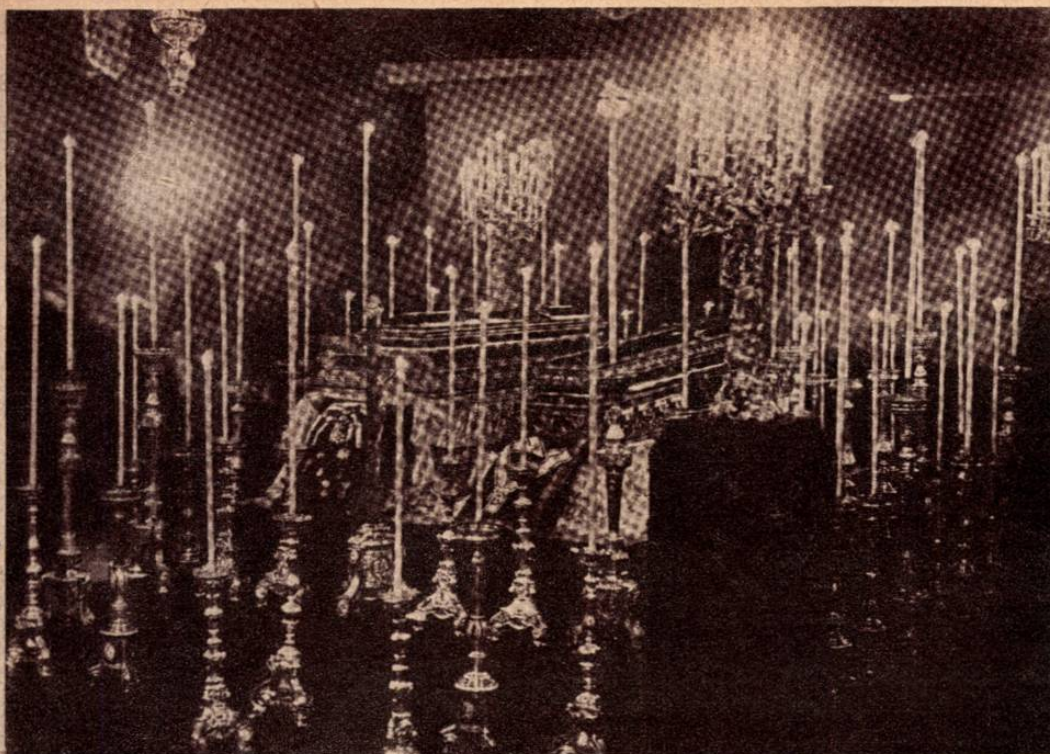
Fu condus acolo de un pescar cu nasul roșu.

Grupul înainta. Trecuse portalul acoperit de verdeață.

Comandantul bătu în ușe cu autoritate. Ușa se deschise și toți dispărură înăuntrul vilei.

Elisabeta era în salon, în mână cu un volum de versuri ale lui Heine, gata să-i citească ceva contelui Hunyadi.

Când fură anunțați vizitatorii, amândoi se ridicară.

Capela Hofburgului, aranjată pentru expunerea sicriilor Arhiducelui Franz Ferdinand și a Ducesei de Hohenberg.

Străinii se înclină și ei înaintea lor.

— Ce doriți? — întreabă împărăteasa cu o voce surdă.

— Majestate, aducem o telegramă dela Majestatea Sa Împăratul Franz Iosef, pe care trebuie să o predăm contelui Imry în persoană.

— Dați-mi-o mie!

Elisabeta o luă și citind-o cu mâinile tremurătoare se prăbuși pe divan.

Palid, contele Hunyadi îi luă documentul din mână.

„Prin prezenta, se dă ordin contelui Imry Hunyadi să se întoarcă neîntârziat la Hofburg, spre a i se înmâna sentința de exil...”

— Avem ordinul de a nu părăsi camera, decât împreună cu acela, care trebuie să plece împreună cu noi! — spuse comandantul.

În acele clipe emoționante, trosni ușa vestibulului și o ceată de soldați umplu încăperea.

FURTUNA

Împărăteasa Elisabeta chemă pe comandantul yachtului ei.

— Poruncesc să fiți gata de plecare, imediat, pentru orice destinație!... Luați direcția care o voțiți... Mi-e indiferent... Dar plecăm imediat!

Peste o oră, yachtul luneca ca o săgeată, în direcția vântului spre Africa.

Împărăteasa umbla pe punte cu pași rari.

Căzuse într-o muțenie tristă. Părea că nu mai simte nicio durere, că pierduse facultatea de a suferi. Atenția ei fu atrasă de nouri cei negri pe care-i îngreămea vântul și cari prevesteau o furtună.

— Coboriți-vă repede, Majestate, strigă un marinar alergând spre dânsa. Vine o furtună groaznică.

Nava începu să se clatine, săltând cu o repeziciune amețitoare deasupra valurilor. Elisabeta pipăi un mic revolver, pe care-l purta în buzunarul ei. I-l dăduse odinioară ducele Max, adăugând că poate îi va prinde bine vreodată.

Respingând brațul matelotului îndatoritor, se îndreptă cu pași măsurați spre partea dinainte a yachtului. Erau acolo alți doi marinari, cari se căzneau să lege o pânză, unde trebuia.

— Legați-mă de catarg! Acum, îndată! — porunci ea.

Cei doi marinari se priveau încremeniți.

— Dar asta nu se poate, Majestate... Va fi o furtună groaznică.

Micul revolver, cu totul de fildeș, străluci amenințător:

— Mai repede, n'am timp de glumit!

Un marinar apucă un capăt de frînghie, în timp ce tovarășul său se aruncă la picioarele împărătesei.

— Majestate, în numele lui Dumnezeu... Elisabeta întinse revolverul, silindu-l să-i dea o mână de ajutor celui alt marinar.

O prinseră de catarg atât de strâns, încât funiile intrară în carnea ei delicată.

— Nici prin gând să nu vă treacă să vă atingeți de mine... nimeni... înainte de a vă fi poruncit eu! strigă ea însălbăcită.

Toți intrară la adăposturi, rămânând pe coverta numai împărăteasa.

După trecerea furtunei, Elisabeta chemă pe cei doi marinari, cari o legaseră de catarg și le dăruie două pungi cu aur, rugându-i să uite întâmplarea.

Dar ceilalți servitori ai Elisabetei, nici unul n'avea de gând să o dea uitării.

Noutatea stârni senzație la Viena. Franz Iosef se simți obligat să se scoale mai devreme ca de obicei, „pentru a aranja lucrurile cum e mai bine”.

Asta era vorba lui obișnuită când se afla în incurcătură.

În aceeași zi, comunicatele publicate de ziare desminteau „anumite știri” și vesteau că „Majestatea Sa Împărăteasa face o călătorie de plăcere și de odihnă în apele meridionale pe bordul yachtului imperial”.

TRAGEDIA HABSBURGILOR

În curând se vor împlini 24 de ani, decând la Sarajevo și-a găsit sfârșitul, în chip tragic, cel de al doilea moștenitor al tronului habsburgic.

Habsburgii au avut de suportat parcă un blestem, toate nenorocirile căzând asupra lor.

Facem o paranteză la povestirea noastră, spre a explica ilustrațiile ce însoțesc acest articol și a recapitula aceste nenorociri.

Maximilian, împărat al Mexicului, fratele împăratului Franz Iosef, a murit împușcat de rebelii mexicani, pe când soția acestuia, arhiducesa Charlota era internată într-o casă de nebuni.

Fiul împăratului Franz Iosef, primul moștenitor la tron, nefericitul arhiduce Rudolf, a murit împușcat în mod misterios alături de baroana de Vecsera.

Tot în mod misterios a murit și arhiducele Ladislau, nepotul lui Franz Iosef, împușcat la o vânătoare, nu se știe bine în ce împrejurări.

Despre soarta fratelui său, arhiducele Salvator, nu se știe nimic. Drama n'a fost încă lămurită nici până astăzi. Iohan Orth, a dispărut în mod brusc, după o călătorie pe ocean spre America. Multă vreme s'a spus că el trăiește în America, sub un nume străin.

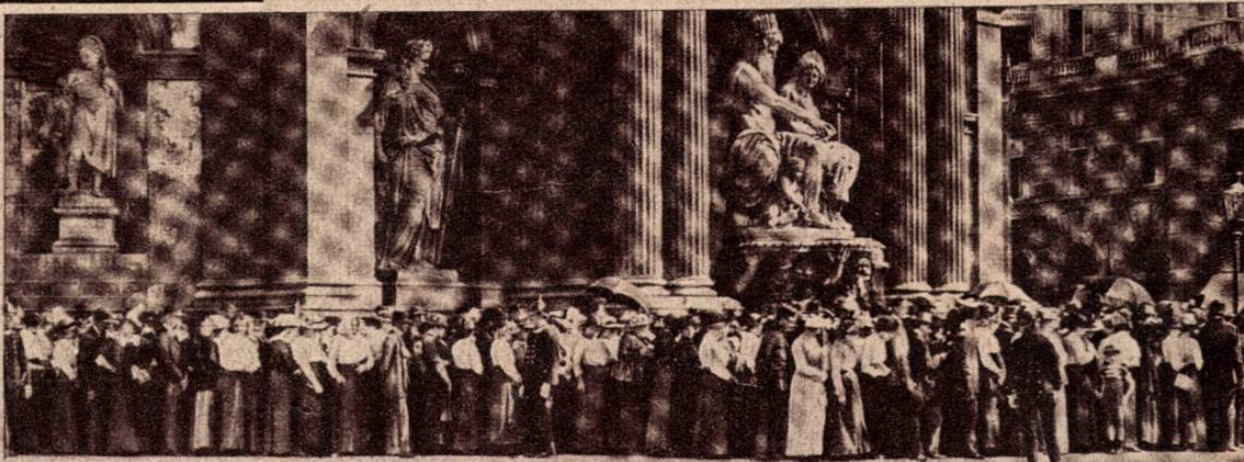
Curtea austriacă l-a declarat mort prin anul 1914.

Dar dispariția lui a rămas un mister până astăzi.

Ducesa D'Allençon, citată mai sus, a murit carbonizată, împreună cu prietenele sale cele mai bune, pe când prezida la Paris o serbare destinată să vie în ajutorul săracilor.

Iar Ludovic, vărul și prietenul cel bun al împărătesei, era să moară nebun, pe tron!

Karl Franz Iosef, ultimul împărat al Austriei, soțul ambițioasei împărătese Zitta

Mulțimea se înghesuie, pentru a defila prin fața catafalcului.

și tatăl lui Otto de Habsburg, moștenitorul în exil, dat în judecată zilele trecute de către Hitler, ca „trădător de neam și de țară”, a avut de suportat înfrângerea, detronarea, desmembrarea împărăției și moartea sa în exil.

În decursul povestirii noastre ne vom ocupa mai pe larg despre sfârșitul tragic al împărătesei Elisabeta a Austriei, suverana vagabondă.

Astăzi să amintim mai pe larg despre groaznicul sfârșit al lui Franz Ferdinand și al soției sale.

O CĂSĂTORIE MORGANATICĂ

După cum se știe, Franz Ferdinand, dându-și seama de degenerarea familiei Habsburgilor, se căsătorie cu contesa Sofia Chotek, dar aceasta, chiar dacă Franz Ferdinand s'ar fi suit pe tron, n'ar fi avut dreptul la titlul de împărăteasă. Era ceea ce se chema o căsătorie morganatică.

Dar Sofia Chotek știuse, grație unei inteligențe superioare și poate unor intrigi abile să cucerească cu încetul o situație precumpănitoare la Curtea austriacă și să ajungă să i se dea titlul de Alteță. La început, era cu totul desconsiderată, arhiducesele căutau să o umilească, nu putea figura la ceremoniile protocolare. A suferit mult, dar a avut răbdarea să îndure totul și curajul să lupte pentru a se ridica deasupra prințeselor răutăcioase și disprețuitoare.

Cu puțin înainte de moartea ei considera triumful ei complet: fusese primită la Curtea împăratului Germaniei unde i se dăduse un loc de onoare chiar la masa împăratului, loc care se putea cuveni numai unei arhiducese moștenitoare.

ATENTATUL DELA SARAJEVO

Consultând ziarele de pe vremuri, găsim numeroase telegrame cu privire la drama petrecută atunci.

Prima bombă a fost aruncată asupra automobilului lui Franz Ferdinand de către tipograful Gavrilovici. Perechea princiară scapase neatinsă. Bomba atinsese numai acoperișul vehiculului și sbură apoi în mulțime, unde explodă cu o puternică detonătură. Din bombă s'au răspândit cuie, bucăți de plumb și alice care au mai rănit numeroși spectatori mai mult s'au mai puțin grav.

Automobilul arhiducelui se opri un moment în apropierea podului Dulovici și porni apoi imediat mai departe spre primărie. Arhiducele dorea să-l viziteze la spital pe colonelul Perizzi. Dar pe când automobilul trecea pe cheiu și cotea spre str. Franz Iosef, în acel moment răsări, din partea dreaptă a străzii un tânăr care trase două focuri dintr'un revolver Browning.

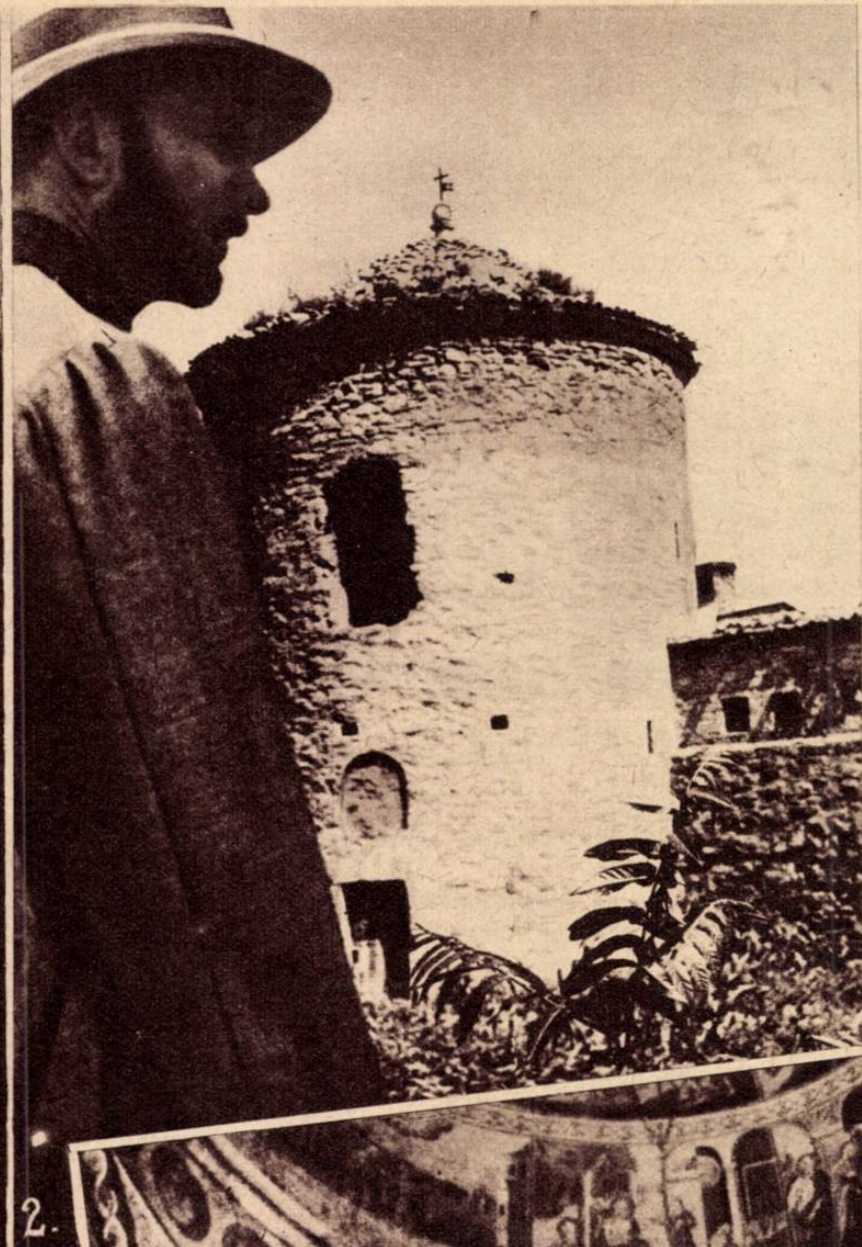
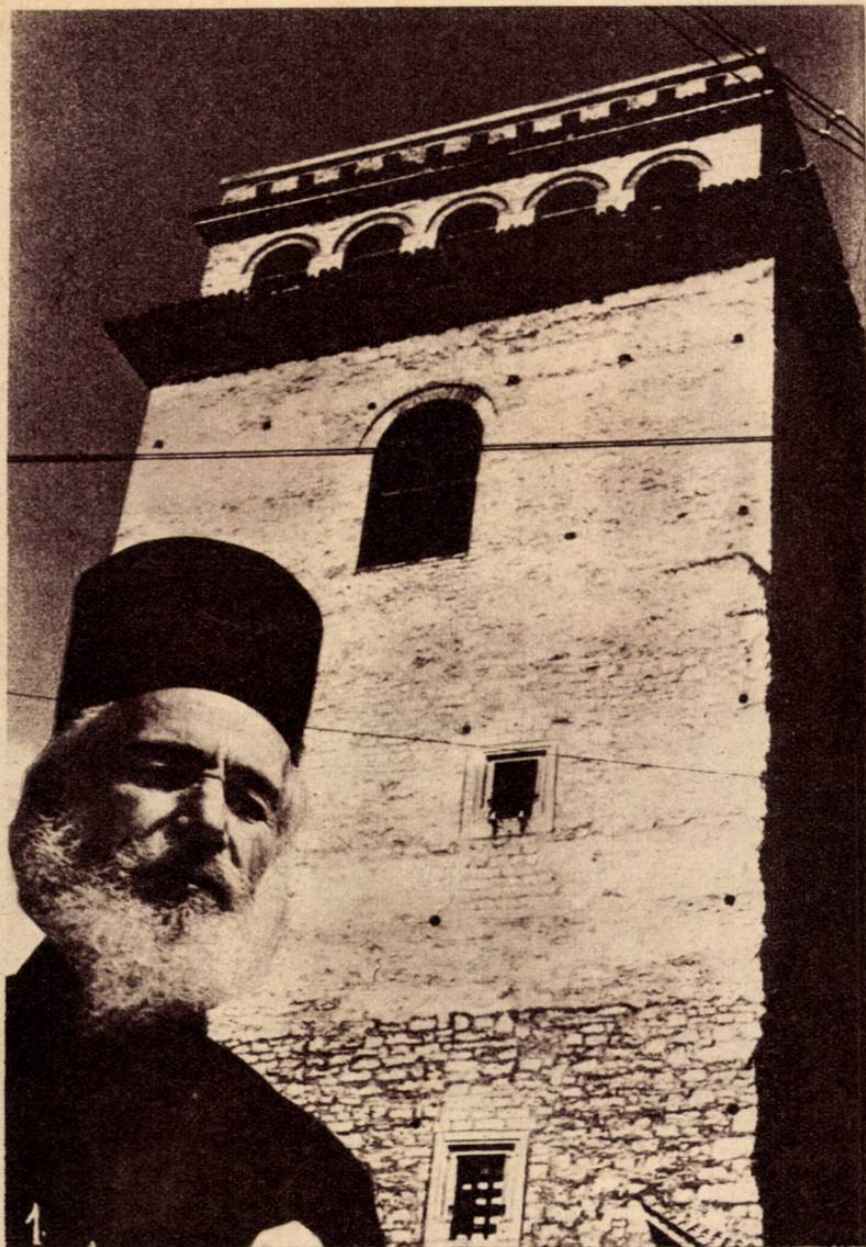
Primul glonte străbătu peretele drept al automobilului, găuri pernele și lovi pe arhiducesa de Hohenberg în pânțele. Îndată după aceasta urmă o a doua pocnitură și proiectilul pătrunse gâtul arhiducelui în partea numită măruș lui Adam. Fusese găurită artera aortă, tot cupeul fiind umplut de sânge.

Arhiducesa leșină pe loc și căzu la pieptul soțului ei. La rândul lui arhiducele își pierdu și el conștiința peste câteva secunde.

Automobilul alerga, în goana mare, spre spital, dar lumea nu-și dădea seama că el ducea două cadavre.

Atentatorul arestat de către public și poliție s'a dovedit a fi un adolescent, aproape copil, care cu câteva zile înainte stătuse pe băncile unei clase de liceu.

M.

BISERICA

GOLIA

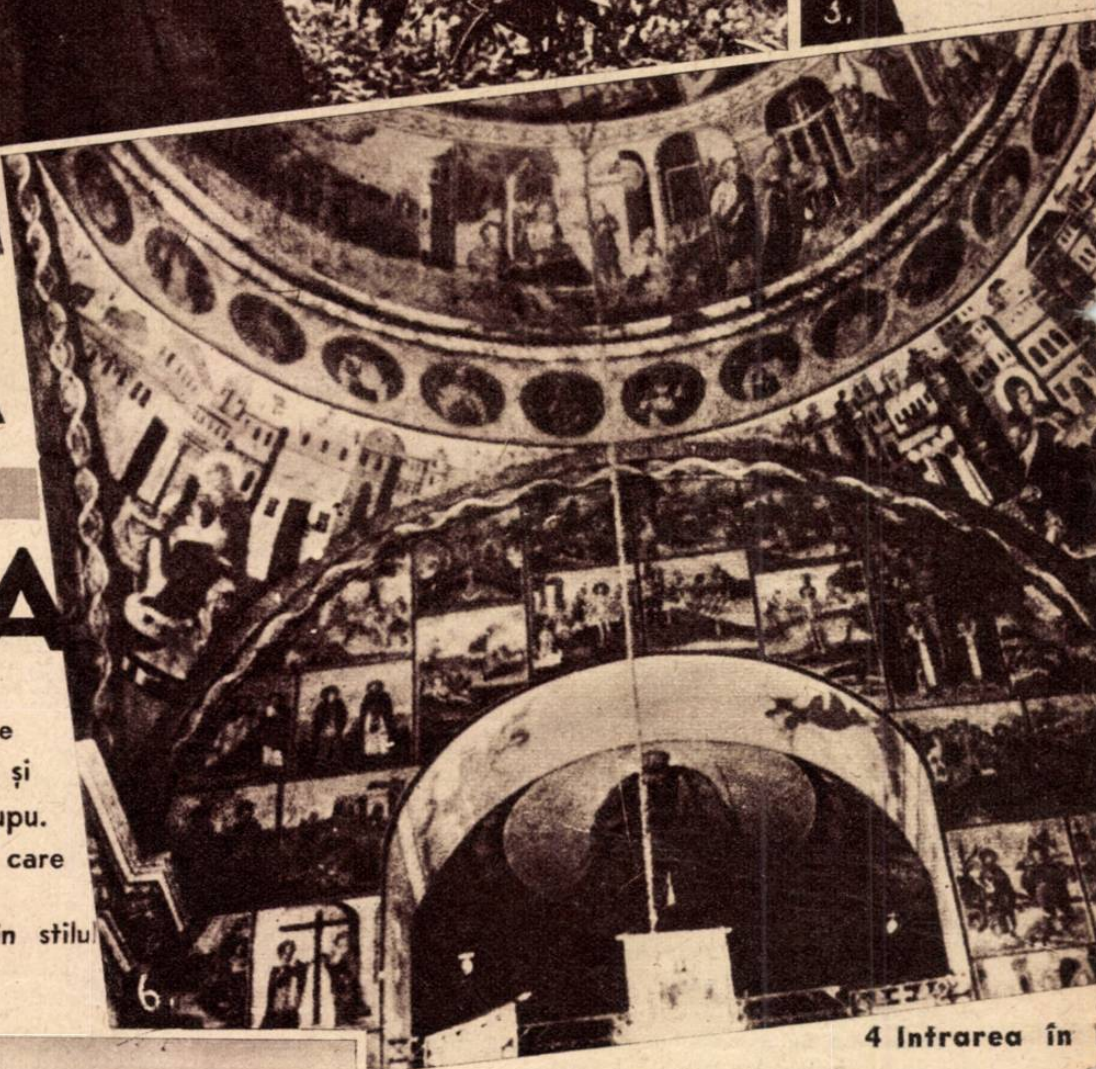
IN strada Cuza-Vodă din Iași, aproape de Târgul Cucului, se înalță vechea biserică Golia, clădită din veacul al 16-lea și refăcută și înfrumusețată apoi, în veacul următor, de către Vasile Lupu. Numele acestei biserici evocă figura logofătului Ion Golia, dela care s'a păstrat un tetravanghel, dăruit bisericii la 12 Ianuarie 1546. Arhitectura acestui monument istoric e o inspirație fericită din stilul bizantin cu alte stiluri orientale și occidentale.

* * *

Turnul Golia, cu aspectul lui impunător și surprinzător, datează, împreună cu zidurile și întăriturile înconjurătoare, din aceeași vreme.

Până acum o jumătate de veac, acest turn avea o construcție suprapusă, care-i dădea aspectul unei clopotnițe. Cutremurul care s'a întâmplat în anul 1738, a dărâmat o parte din turn. În 1855 și apoi în 1900, a fost restaurat și i s'a suprimat podoaba inutilă, pe care a suportat-o, fără sens, lăsându-i-se forma inițială.

(Fotografii Grosaru)

1 Cel mai înalt turn în Iași, este turnul Golia.

2 La îmbinarea zidurilor, care înconjurau mănăstirea, se află un turn, în care, pe vremuri, călugării păzeau comorile mănăstirii.

3 Vedere din Iași, din clopotnița bisericii Golia.

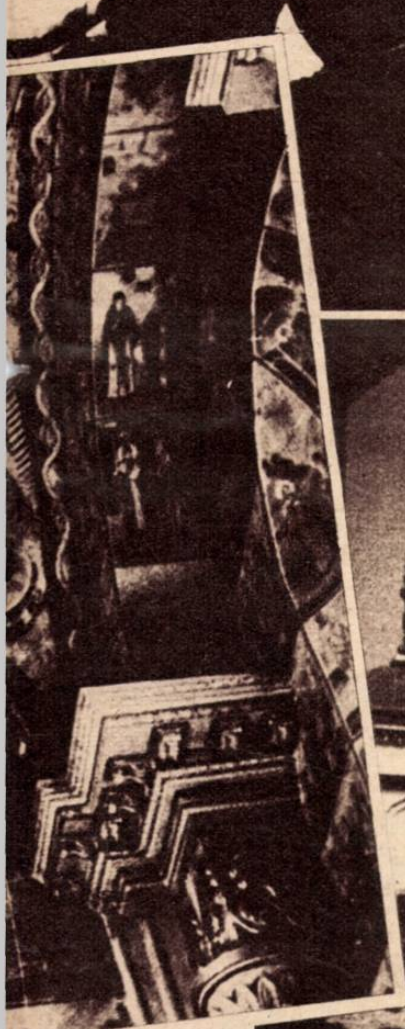
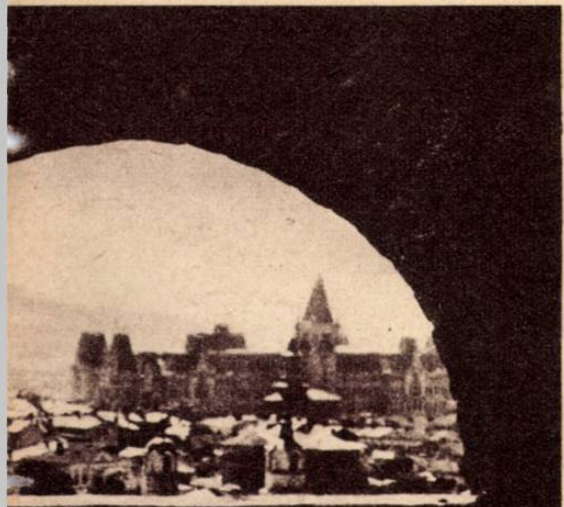
4 Intrarea în biserica Golia.

5 Zidul care înconjură biserica Golia.

6 Picturi murale din interiorul bisericii Golia.

7 Vedere din interiorul bisericii Golia.

8 Biserica Golia.

Biserica Golia.

conjoară bise-

le, care împo-
ea mănăstire,
a Golia.

opotnița

a.

Ce-a putut realiza geniul creator al cismarului ceh THOMAS BATA

Zlinul al doilea oraș al păcii și bune înțelegeri între națiuni, din Europa

AM avut prilejul să cunosc multe centre industriale, însă nici unul nu mi-a lăsat impresii atât de puternice, ca Zlinul din Cehoslovacia.

Așezată într'un adevărat cadru de verdeță și flori, această localitate pare mai degrabă reședința unei ferme, decât ceea ce este în realitate: un mare centru industrial.

Operă aparținând exclusiv geniului creator, care a fost — Thomas Bata — Zlinul s'a dezvoltat numai după planurile acestuia, continuate astăzi cu fidelitate de către urmașul său, Jean Bata. N'am avut prilejul să-l văd pe urmașul fondatorului Zlinului, pe Jean Bata, dar mi-l închipui cu mintea cum trebuie să fie: un veșnic preocupat de progresul întreprinderii creată de Thomas Bata, și un mare iubitor de frumos.

Tot ce ți se înfățișează ochiului dela coborîrea pe peronul gării proprii a întreprinderii Bata: străzi, clădiri, parcuri și până și cel mai îndepărtat colț al Zlinului, este în perfectă simetrie și armonie cu natura.

UN SPECTACOL MĂREȚ AL MUNCII

Spuneam că am avut prilejul să cunosc multe centre industriale, dar că niciunul nu mi-a lăsat impresii așa de puternice ca Zlinul, pe care nu-l voi putea uita niciodată, mai ales prin acel spectacol măreț al muncii, ce mi-a văzut ochii în dimineața aceea cu cer senin și adieri calde de soare toamnătic, când am pus piciorul în Zlin.

Imaginați-vă că vă aflați și Dv., cititori, acum cu noi, deasupra pământului, într'o clădire „zgârie nori” și că deodată, așa în mod instinctiv privind în jos, ați vedea așa cum am văzut noi, din zeci de colțuri și direcții ale orașului, apărând sute grupuri de oameni tineri și bătrâni, băieți și fete, toți cu câte un ziar în mână, mergând tăcuți într'o singură direcție: poarta unor clădiri imense.

Pentru o clipă, am avut impresia unui asalt al câtorva mii de oameni răsculați, care mergeau să asedieze o cetate.

Pe măsură ce grupurile ajungeau în fața porților care străjuiau clădirile din spate, erau înghițiți ca de un balaur nevăzut.

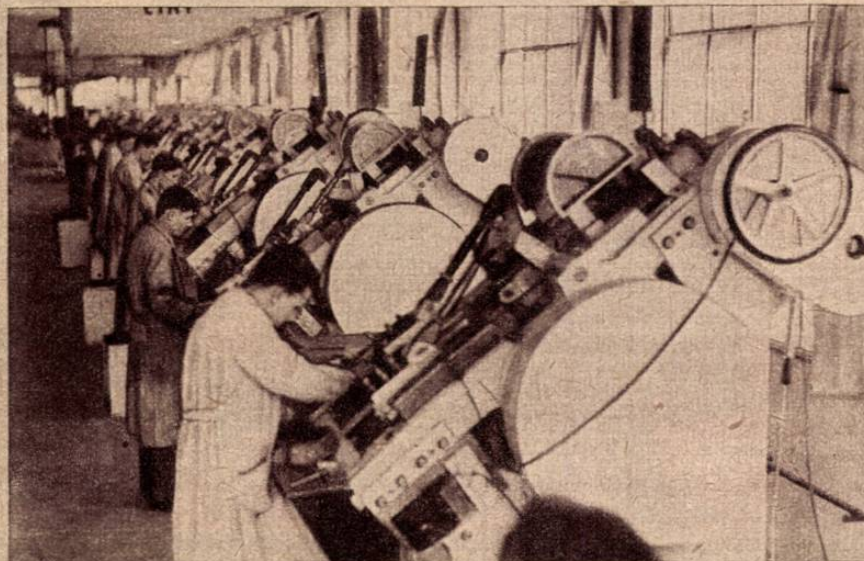
În mai puțin de 15 minute, peste 40 mii de oameni dispărură din fața ochilor, pentru că după alte câteva minute, clădirile să vuiască de zgomotul mașinilor și al oamenilor.

Același spectacol l-am văzut repetat apoi în mod invers la ora 12 fix, la ora 1,30 și 5 p. m., când porțile fabricilor se închideau lăsând în urmă o liniște mormântală, până a doua zi dimineața la ora 7, când întreaga activitate reîncepea din nou, cu o regularitate matematică.

PRIN FABRICĂ

Ademenit să cunosc felul cum se desfășoară munca în uzinele

Cartierul lucrătorilor.

Bata, la ora 2 p. m., după ce am semnat un buletin prin care îmi asumam orice răspundere a unor eventuale accidente, mi s'a permis intrarea înăuntru. Primul tablou ce mi s'a înfățișat ochilor a fost: niște clădiri imense acoperite cu verdeță (ieră agățătoare) care din punct de vedere tactic camuflau complet clădirile, iar din punct de vedere igienic și estetic făceau pe lucrători să lucreze cu impresia că s'ar afla într'un parc.

Întâia sală, unde am fost conduși, a fost aceea unde se croește încălțăminte: bărbați și femei îmbrăcați în halate albe ne-au făcut impresia că ne aflăm într'un laborator, ci nu într'o fabrică de încălțăminte. Nestingheriți deloc de prezența noastră — fiindcă salarizarea lor se face după cantitatea și calitatea lucrului efectuat — ei continuă să lucreze mai departe.

Câteva doamne care ne însoțesc, rămân mirate de frăgezimea tenului tinerelor lucrătoare și ținuta îmbrăcămintei, care era chiar elegantă.

Una mai curioasă chiar, în glumă, întinde mâna și șterge cu batista obrazul unei tinere cehe cu o față albă-roză și ochi albaștri ca cerul, să vadă dacă tenul este natural. Răspunsul tinerei lucrătoare, la acest gest, a fost un surâs grațios.

Pretutindeni pe unde trecem, vedem aceeași îngrijire și ținută și voie bună în lucru.

Și acum o altă observație: Fiindcă ne aflăm într'o fabrică de încălțăminte ne așteptam ca dela intrare să fim înăbușiți de mirosul pieilor și al cleiului cu care se lucrează: nimic însă nu arăta că acolo se lucrea încălțăminte. Aspiratoare discrete de praf și ventilatoare secret așezate, primeneau continuu aerul. Nu mai intrăm în amănun-

← Sala mașinilor de tălpuit ghetete. Lucrătorii poartă, toți, halate albe.

Aeroportul Bata din Otroixovice.

tele celor ce se lucrează, fiindcă acestea, fiind vorba despre o fabrică de încălțăminte, sunt știute. Completăm doar că fabrica are o capacitate de producție care se ridică la 170 perechi de încălțăminte zilnic.

Lucrătorii cumpără cu același preț ca orice străin. Din producția totală a fabricilor 65% se exportă. Produsele fabricilor Bata se desfac în toate țările din lume. Pentru satisfacerea comenzilor reprezentanților ce are în toată Cehoslovacia, întreprinderea Bata se folosește pentru transport de un număr foarte mare de avioane proprii și un aerodrom ce are lângă fabrică.